

ИЛЕЙН БАРБИЕРИ НЕПОРОЧНОСТ

Превод от английски: [Неизвестен], 2002

chitanka.info

1882

— Как си могла да го оставиш в такова състояние чак досега?

Лекарят беше висок, слаб и сприхав. Малките му очички, разположени върху тясно, набраздено от бръчки лице, се взираха обвинително в Частити Лорънс. Когато преди няколко минути Частити и нейният почти изпаднал в безсъзнание товар се озоваха на прага му, докторът само бе погледнал за кратко спътника ѝ и веднага се беше обърнал към нея.

— Направих всичко, което бе по силите ми! — опита се да протестира Частити. — Той просто отказваше да слезе от влака, докато не стигне Седалия.

— Този човек е болен, за бога! Целият гори от треска! Изобщо не е съзнавал какво говори. Това би трябвало да ти е ясно!

— Знам, но...

— Никакво но! — Очите на лекаря хвърляха гневни мълнии. — Извиненията ти няма да му помогнат.

Видимо разярен, лекарят отново насочи вниманието си към своя пациент. Щом забеляза тъмните дрехи и пасторската якичка на ранения, той каза почтително:

— Аз съм доктор Кар. А вие как се казвате, отче?

— Името ми е Рийд Фарел — отвърна раненият.

— Нещо ви тормози, Рийд. Кракът ви е, нали? — Доктор Кар докосна предпазливо бедрото на свещеника и свъси вежди при сподадения стон, който се откъсна от устните на ранения. — Ще трябва да го погледна.

След като свещеникът не отговори, лекарят се обърна рязко към Частити.

— Ще трябва да ми помогнеш. Този мъж не е в състояние да се помръдне, а е твърде едър, за да се справя с него сам. — Докато говореше, лекарят разхлабваше колана на свещеника и разкопчаваше

цепката на панталона му. Частити сдържа дъха си, когато пред очите ѝ се оголи първото късче плът.

— Какво ти става, жено? — викна ѝ троснато доктор Кар. — Сега ще го повдигна, а ти само издърпай панталона му.

— Панталона му...?

— Не ме ли чу?

— Но... докторе, аз...

— Прави каквото ти казвам!

Частити погледна първо лекаря, а после и свещеника, който изглежда отново бе изпаднал в полусъзнание. Та тя почти не познаваше този човек! Но доктор Кар имаше право. Пасторът едва ли можеше да се помръдне. Тя просто нямаше избор.

Частити преглътна припряно и посегна към разкопчаните панталони на свещеника. Ръцете ѝ потръпнаха, когато се отъркаха в топлата, стегната плът на ханша му. Господи, ако благовъзпитаните ѝ лели, които я бяха отгледали, можеха да я видят сега, сигурно щяха...

— Готова ли си?

Тя кимна.

— Добре тогава, дърпай!

Частити затвори очи и рязко смъкна панталона надолу. После бавно отвори очи, благодарна да види, че лекарят не гледа към нея и че свещеникът е твърде зле, за да види кой го съблича. Тя остави погледа си да се плъзне надолу по мускулестия му корем и с облекчение видя, че макар докторът да беше свалил панталоните от краката на пастора, най-интимните му части са покрити от късото бельо, което носеше отдолу. Но облекчението ѝ трая твърде кратко, след като видя пропитата с кръв превръзка, която лекарят свали от бедрото му. Частити си пое рязко въздух, когато пред погледа ѝ се разкри грозна рана.

— Да, права си да ахкаш — за пореден път я смъмри доктор Кар. — Тази рана се е инфектирала. В това състояние ще е истински щастливец, ако не изгуби крака си. И как, за бога, е могъл един свещеник да получи рана от куршум?

От куршум?

Частити тръсна глава, а въпросът на доктор Кар продължаваше да отеква в съзнанието ѝ. Изведнъж тя осъзна, че лекарят очаква отговор от нея, и подхвърли:

— Защо не попитате него?

Думите ѝ явно никак не удовлетвориха раздразнителния доктор.

— Аз ще се погрижа за него — каза мрачно той. — Върви в кухнята и свари малко вода. — Изсумтя той. — Поне това можеш да свършиш, нали?

Частити упорито отказваше да пророни и дума. Нима на Запад всички мъже бяха така груби?

— Тогава иди отзад в кабинета ми и донеси някакви парцали. Ще трябва да извлечем поне част от инфекцията с гореща отвара. Чака ни дълга нощ.

Единственият ѝ отговор беше един лишен от ентусиазъм поглед. После тя се обърна и се запъти да изпълни нареждането на доктора.

* * *

Болка... топлина... Изгаряща болка в бедрото му, която с нищо не можеше да се сравни...

Рийд простена. И тогава видя лицето ѝ.

Джени.

Беше дори още по-красива, отколкото я помнеше, с кестеняви коси, които блестяха в златисти тонове на слънцето и млечно бяла кожа, обсипана с лунички, които тя така ненавиждаше. Той още помнеше как проследяваше с устни пътеката на тези лунички. Помнеше как тази пътека неизменно го отвеждаше до устните ѝ. Не беше забравил и вкуса на тези устни... топли и сладки... като мед.

Но ликът на Джени бавно избледняваше. Други образи го изместваха от съзнанието му.

Не! Не искаше да вижда Джени отново така. Не искаше да я вижда просната върху студената земя, да гледа как животът я напуска. Не искаше да вижда тялото ѝ, наранено и окървавено, и странно отпуснато като захвърлена парцалена кукла.

Той отчаяно се бореше да изхвърли това видение от съзнанието си. Да избяга от него. Искеше Джени, каквато беше преди, усмихната и пълна с живот. Искеше отново да я прегърне, да я притисне към себе си. Не искаше да знае, че си е отишла от него завинаги.

Рийд се напрегна да отвори очи, да извика името ѝ. Тежките му клепачи бавно се повдигнаха и видя силуета ѝ едва очертан в гъстата мъгла, която го обграждаше. Той посегна към нея. Напрегна се, опита се да потисне болката и горещината. Знаеше, че само ако я докосне отново, най-после всичко ще се нареди.

Но тя не се приближаваше към него.

Джени, моля те...

— Какво ти става, жено? — Вече дълги часове двамата стояха приведени над трескавото тяло на свещеника без особен успех и търпението на доктор Кар явно започваше да се изчерпва. — Защо не видиш какво иска този човек? — просъска той.

Потънала в работата си, Частити преглътна гневния отговор. Досега уважението към посивелите коси и уменията на доктора я караше да държи езика си зад зъбите, но вече едва удържаше желанието си да му отвърне. Той несъмнено разбираше, че постоянно влошаващото се състояние на свещеника не е по нейна вина. Беше направила всичко по силите си за човек, когото едва познаваше. Още когато го видя на влака за Канзас Сити, разбра че е болен и се опита да му помогне. Почти го бе донесла до вратата на сприхавия доктор. А после беше останала, защото нямаше кой друг да му помогне. Вече три часа двамата се бореха за живота му, докато преподобният Рийд Фарел се мятал, гърчеше и отчаяно се бореше с тях. Частити беше толкова изтощена, колкото и самият доктор Кар.

Тя погледна измъченото изражение на свещеника и гърлото ѝ се сви. Това беше причината за гнева на лекаря, знаеше го. Въпреки всичките им усилия, състоянието му не се подобряваше. Доктор Кар разбираше това толкова добре, колкото и тя. Дали не беше твърде късно да го спасят?

— Попитах те нещо, жено!

— Името ми не е „жено“. — Гласът ѝ потрепваше от дълго сдържания гняв. — Казвам се Частити и бих искала да се обръщате към мен с това име.

— Частити^[1], а? — Тонът на доктор Кар не се промени. — Е, това не променя нещата. Погледни този мъж. Сляпа ли си? Протяга ръце към теб. Опитва се да каже нещо. Този човек изпитва болка и има нужда от теб. Остави проклетата отвара. Мога и сам да се оправя с нея.

Не мога само да успокоя дявола, който го измъчва. Ти можеш! — Той изгледа втренчено Частити и след като тя не се помръдна, ѝ викна троснато: — Хвани ръката му, по дяволите!

Сепната от унищожителната тирада на лекаря, Частити се обърна към свещеника. Сините му очи се взираха настойчиво в нея. Устните му се раздвижиха болезнено в безмълвна молба, от която на гърлото ѝ заседна парлива буца. Внезапно изтръпнала, тя посегна да хване ръката му, но остана изумена от неподозираната сила, с която той я привлече към себе си. Частити почувства топлината на тялото му, когато ръцете му се сключиха жадно около тялото ѝ, а неуверените му длани затанцуваха в косите ѝ. Чувахе меките, нежни думи, които шептеше в ухото ѝ.

В думите му имаше болка. Имаше копнеж и безутешна самота, с каквито тя не се беше сблъсквала никога преди. Имаше и нужда, така настойчива, че извика сълзи в очите ѝ, докато привеждаше глава към брадясалото му лице.

В неговите очи също напиреха сълзи и Частити потръпна вътрешно. Този човек страдаше, а болестта му не беше само физическа. Искаше ѝ се да облекчи болката му... но как? Тя докосна брадясалото му лице и устните му се изопнаха в усмивка. Той шепнеше неразчленими думи, а ръцете му се сплетоха в косите ѝ и притеглиха лицето ѝ към неговото. Частити си пое сепната дъх, когато за миг устните им се сляха.

— Джени...

Частити покри с пръсти устните му и го остави да я притиска към гърдите си, където сърцето му биеше толкова бързо, колкото и нейното. Тя почувства любовта, която напираше у него и остана така, притворила очи, докато тупкането на сърцето му не се успокои.

— Изглеждаш изморена.

Частити се сепна от изненада, когато долови съчувствените нотки в гласа на доктор Кар. Той стоеше зад нея в хотелската стаичка в Седалия, където преди броени минути бяха донесли изпадналия в несвяст пастор Рийд Фарел. Първите пръски утринна светлина вече се процеждаха през единствения прозорец в стаята, който гледаше към главната улица на града, още спящ по това време на деня. Лъчите на зората хвърляха сивкави сенки върху леглото, където свещеникът вече

спеше кротко след дълга и изтощителна нощ. На бледата светлина ясно личаха дълбоките следи на умората по лицето на лекаря, но Частити видя и нещо друго.

Дали не се опитваше да се усмихне?

— Съжалявам. — Съвсем за кратко доктор Кар постави тежката си длан върху рамото ѝ. — Държах се грубо с теб тази нощ. Всяка друга жена би ми отвърнала със същото, но ти явно си твърде добре възпитана, за да отговориш да грубостта с грубост. Боя се, че понякога безпокойството ми за моите пациенти се отразява на поведението ми.

Частити погледна припряно към леглото, не съвсем готова да приеме това извинение.

— Аз също се притеснявах за него — отвърна тя.

— Знам. Ти много ми помогна.

— Имам известен опит с болни хора.

— Трябваше да се досетя, след като запази такова присъствие на духа, при все че всяка друга жена би изпаднала в паника. Рийд е щастливец да те има до себе си. — Доктор Кар изгледа за миг пациента си. — Лекарството, което му дадох, ще му помогне да поспи известно време. Съветвам те и ти да поспиш, доколкото ти е възможно. Ще дойда да го видя по-късно.

Думите на лекаря бавно проникнаха през замъгленото от умора съзнание на Частити. Той очакваше от нея да остане! Но тя не би могла! Тя трябваше да си продължи по пътя.

— Мисля, че ще е най-добре да намерите някой, който да се грижи за него, докторе — прошепна меко Частити. — Аз не мога. Нали разбирате, аз...

— Не можеш? Хайде, стига! — Доктор Кар изглеждаше изненадан. — Нали не смяташ да изпадаш в паника точно сега? Ако изникне проблем, аз съм само през няколко къщи на същата улица. А ти вече показва, че си смела и способна жена.

— Не съм изпаднала в паника. — Внезапно Частити се усети неспособна да намери точните думи. Как би могла да му обясни, че е на път за Колдуел, Канзас, и че цял живот е чакала да предприеме това пътешествие? И как би могла да го накара да разбере, че ако отложи пътуването още малко, ще изгуби и малкото кураж, който ѝ бе останал?

Вместо това, Частити отговори:

— Няма ли някой друг, който би могъл да се грижи за него? Имам предвид... — Тя отчаяно търсеше точната дума, която да не звучи егоистично. — Имам предвид някой по-подходящ.

— Мило момиче — каза ѝ доктор Кар, сякаш не вярваше на ушите си. — Питаш за някой по-подходящ от теб? Нали видя как Рийд се отзоваваше на думите ти тази нощ? Каквито и демони да го измъчват, ти очевидно си единствената, която би могла да го успокои. А сигурно осъзнаваш, че ако не беше така, можехме и да изгубим битката. Животът му все още виси на косъм. Мисля, че това решава въпроса. Ти си единствената, която може да се грижи за него.

Пламнала от смущение, Частити отново погледна към леглото. Ясно си спомняше топлината на ръцете на този мъж, сключени около тялото ѝ, нежните думи, прошепнати в косите ѝ. Но тези думи не бяха предназначени за нея.

— Той не беше на себе си. Не знаеше какво прави.

— Напротив, мила моя, знаеше.

Частити нямаше сили да спори с лекаря относно чувствата на този мъж.

— Но... аз имам толкова неща да свърша! — извика отчаяно тя. — Трябва да се погрижа за много неща, да се свържа с някои хора...

— Сигурен съм, че колкото и работа да те чака, не е по-важна от това тук, мила моя. Непредвидените разходи не бива да те притесняват.

Непредвидени разходи? Частити се вцепени. Всичките дрехи, които носеше със себе си, бяха в куфара, който остана на влака, след като тя се втурна да помага на Рийд Фарел. И ако не беше запомнила съвета на леля Пенелопе винаги да носи парите у себе си, когато е на път, сега щеше да е без пукнат цент.

Лицето на доктор Кар сякаш се смекчи.

— Хайде, мила, защо не си починеш малко? След няколко часа сън нещата няма да ти изглеждат толкова безнадеждни. И ще си близо до Рийд, в случай че се събуди.

Частити се стъписа.

— Искате да кажете, че очаквате от мен да спя в тази стая?

— Разбира се. — Доктор Кар изглеждаше озадачен. — Стаята е достатъчно голяма. Затова накарах да изпратят тези възглавници и одеялото, които са на креслото в ъгъла. То е достатъчно меко и, ако вдигнеш краката си на табуретката, ще ти е доста удобно.

— Но...

— Моля те, да не го обсъждаме повече. Имаш нужда от почивка, аз също.

Доктор Кар се запъти уморено към вратата. Обърна се за кратко, с ръка на бравата.

— Ще дойда пак следобед. Изпрати някой да ме повика, ако имаш нужда от мен преди това. Рийд все още е зле, но се надявам да е по-добре дотогава. — Доктор Кар успя да се усмихне още веднъж, докато затваряше вратата зад себе си. — Не се притеснявай. Съпругът ти е силен мъж.

Съпругът ти...?

Думите заседнаха на гърлото ѝ, докато вратата се затваряше зад доктора. Частити бавно се обърна и се вторачи в леглото зад себе си, а думите на лекаря продължаваха да отекват в съзнанието ѝ. Значи затова беше толкова възмутен, че раната на свещеника е била занемарена. Затова без ни най-малко да се замисли ѝ бе наредил да свали панталона на пациента му и беше така отегчен от ненавременното ѝ колебание. Затова така спокойно бе съблякъл свещеника пред очите ѝ и... и почти я бе натикал в ръцете на този мъж!

О, не...

Бледото лице на Частити пламна от срам. А тя беше изпълнила нарежданията на лекаря, без да се възпротиви, и беше стигнала толкова далече, че му помогна да свали остатъка от дрехите на пастора, сякаш за нея е съвсем обичайно да се привежда над полугол мъж. Какво ли щеше да си помисли лекарят, когато узнаеше истината? Доброто ѝ име щеше да е опетнено. Слуховете щяха да я преследват чак до Колдуел и навсякъде, където отидеше. Щяха да я низвергнат като лека жена!

Частити несъзнателно стисна медальона на гърдите си. Не, не можеше да си позволи това, особено сега, когато най-сетне беше на път за дома.

Тя покри лицето си с длани. В следващия миг я сепна задавен стон откъм леглото. Това беше първият звук, който свещеникът издаваше, откакто лекарят му бе дал сънотворния пращец, и само след миг Частити се озова до леглото му. Наситеният цвят на треската беше избледнял и сега лицето му беше плашещо бледо. Тъмни кръгове

обграждаха сините му очи, които потрепнаха и се отвориха за кратко. Брадясалото му лице се сгърчи от болка. Устните му се изопнаха в мъчителна гримаса и оголиха бели, равни зъби. Ледена тръпка премина по гръбнака на Частити. Помнеше топлината на тези устни, притиснати в нейните. Бяха топли и нежни въпреки едва потисканата жажда към неговата Джени.

Частити се питаше къде ли е Джени сега. Запита се също какво ли би било този мъж да я обича така силно.

Тежките клепачи на свещеника отново се повдигнаха за кратко и разкриха две късчета искряща синева. Устните му се разтегнаха в усмивка, преди отново да затвори очи.

Но тази усмивка не беше за нея. Частити разбра това инстинктивно, със същата сигурност, с която знаеше, че в съзнанието на пастор Рийд Фарел Частити Лорънс изобщо не съществува.

Внезапно умората я надви я тя погледна с копнеж креслото в ъгъла на стаята. Беше изтощена. Имаше нужда от сън. А когато се събудеше, щеше да уреди нещата и отново да поеме по своя път. Сега се нуждаеше само от няколко часа почивка.

Частити потъна в мекото кресло, свали очилата си, издърпа одеялото до раменете си и затвори очи.

Къде съм?

Рийд се опита да потисне болката в слепоочията си и си наложи да отвори очи. Замаян, той огледа непознатата стая около себе си. Пред замъгления му поглед заплуваха части от оскъдна мебелировка и избелели тапети. Как се беше озовал тук?

Главоболието му се усили, докато се напрягаше да си припомни. Последно беше на влака за Седалия и се чувстваше зле. Кракът му. Рийд плъзна ръка под одеялото и осъзна, че е напълно гол, ако се изключеха бельото му и превръзката на бедрото му. Сгърчи се от болка, когато докосна бедрото си. Да, сега си спомняше. Лекарят го бе предупредил, че раната му се е инфектирала и е наложително да се погрижи за нея, но той беше твърдо решен, че Уил Морган няма да му избяга и този път.

Обля го гореща вълна. Рийд смъкна одеялото до кръста си и с облекчение почувства хладния въздух, който погали влажните му гърди. Имаше треска. Да... Онова пътуване се беше превърнало в

кошмар, който сякаш никога нямаше да свърши. Спомни си как кондукторът във влака бе извикал, че приближават Седалия, и как после се изправи да си вземе чантата.

И тук спомените секваха. Там ли се намираше, в Седалия? Рийд докосна предпазливо крака си. Превръзката беше суха. Някой я беше сменил.

Объркан от хаоса, който цареше в съзнанието му, Рийд тръсна рязко глава. Прониза го остра болка в слепоочията и бедрото. От устните му се изтръгна протяжен стон. Звукът извика някаква жена до леглото му. Той напрегна паметта си да се сети коя е.

Не, не можеше да бъде! Рийд премигна объркано и се опита да концентрира погледа си. Жената не проговори. Просто стоеше до леглото и го гледаше с видимо съчувствие. Косата ѝ блестеше на светлината, която се процеждаше през прозореца. В гъстите ѝ кичури проблясваха червеникави оттенъци. Не, косата на Джени беше кестенява и блестеше в медено златисто на слънцето.

Горещо... Беше толкова горещо.

Рийд се опита да отметне одеялото, да избяга от горещината. Огънят в тялото му го изгаряше.

— Не, недей да се движиш.

Видението проговори и Рийд се вцепени. В гърдите му трепна възторжена искрица. Това беше тя! Истинска беше! И беше до него! Беше заговорила на него!

Задавен смях се надигна в гърлото му и се откъсна в страни, дрезгави звуци от устните му. Опита се да отметне одеялото.

— Моля те, недей. Още си много болен. Не се отвивай.

Той улови ръката ѝ, въпреки протеста ѝ. Стисна я здраво, уплашен от мисълта, че може отново за я загуби.

— Не си отивай — прошепна Рийд.

Тя остана неподвижна за миг, а после проговори с мек глас.

— Ти не разбираш. Не съм тази, за която ме вземаш.

— Не си отивай... — Светлината ставаше все по-смътна. — Не ме напускай отново.

— Пастор... Рийд, моля те, опитай се да проумееш.

Гласът ѝ събуди ужас в душата му. Непоносима горещина се надигна в гърдите му. Светлината се завъртя около него. Ликът на Джени избледняваше и с последни сили Рийд прошепна:

— Не ме напускай!

И последната искрица светлинка угасна, щом чу думите ѝ.

— Няма да те напусна.

Гласът ѝ беше някак тъжен.

[1] chastity — чистота, непорочност — Б.пр. ↑

2

Набраздената от колела главна улица на Седалия беше шумна и оживена в тази светла, ранна утрин. Частити вървеше по страничния тротоар и присвиваше очи срещу ослепителната светлина на слънцето. Тя дочу оглушително трополене и се обърна да види разнебитената каруца, отрупана с животински кожи. Група ездаци с прашни от път дрехи, нахлупени ниско над челата си шапки и затъкнати на коланите револвери свърнаха на завоя. Силна музика и пронизителен смях се разнасяха от крещящо боядисаната пивница на другия тротоар, а пред нея жени в безвкусни дрехи вървяха забързано покрай редицата от сгради с дървени фасади, които изглеждаха безнадеждно старомодни в очите на Частити. Всичко това беше в остър контраст с павираните улици и внушителна архитектура на Ню Йорк Сити, където беше отгледана и възпитана. Врълхлетя я мимолетно чувство за нереалност.

Чувството за нереалност напълно я завладя, когато зърна отражението си в една от витрините на магазините. Жената, която я гледаше отсреща, нямаше нищо общо със спретнатата и безупречно облечена Частити Лорънс, която се бе отправила на път на Запад преди няколко дни. Буйната ѝ коса, някога надеждно прибрана под скромна дамска шапчица, сега танцуваше неудържимо на топлия бриз. Спретнатата ѝ черна рокля, така внимателно подбрана заради консервативната ѝ кройка, сега беше смачкана и мръсна, и видимо ѝ личеше, че е спала с нея. И за да подчертаят безсрамния ѝ вид, две копчета от корсажа ѝ бяха отхвъркнали някъде по време на изтощителната битка през нощта и сега деколтето ѝ се разтваряше по най-непристойния възможен начин. Всичко това създаваше напълно погрешно впечатление за това какъв тип жена е тя и какъв вид дейности са я накарали да изглежда така окаяно раздърпана.

Частити потисна обзелото я смущение. Преди няколко минути, когато доктор Кар я събуди с настойчиво почукване по вратата, тя едва осъзна къде се намира и не беше в състояние да обърне внимание на

безсрамния си вид, преди лекарят да я изтласка от стаята и да я изпрати „да похапне нещо засищащо“.

Засрамена от себе си, Частити почти дочуваше загрижените гласове на лелите си.

— Частити... — Леля Пенелопе щеше да подходи по-дипломатично. — Косата ти, скъпа... Необичайно е ярка на цвят и твърде... буйна. Ще трябва внимателно да я прибираш, ако искаш да изглеждаш като почтена дама. Шапка, скъпа, незабавно трябва да си купиш друга шапка. Това е единственото ти спасение!

Леля Хариет, разбира се, би подхванала направо.

— Шапка? Какви ги говориш, Пенелопе? Да не си ослепяла! В момента това е последната грижа на Частити!

— Тя има нужда от дамска шапчица, казвам ти... И очилата й! Къде са ти очилата, Частити?

Да, къде ли бяха очилата й? Господ й беше свидетел, че не можеше да си спомни.

Неспособна да проумее как е възможно животът й да се преобърне така неочаквано, Частити мислено се върна един ден назад, когато започна всичко — когато преподобният Рийд Фарел се качи на същия влак, с който пътуваше и тя.

Истината беше, че той привлече вниманието й още в момента, в който прекрачи вратата на вагона. Брадясал, облечен в черни дрехи с бяла якичка, с нахлупена ниско над челото шапка, този човек изглеждаше някак не на мястото си сред другите западници във влака. Не беше успяла да разбере почти нищо за него, освен че вървеше тежко и с подчертано накуцване, преди да седне, да покрие лицето си с шапката и да потъне в сън.

Частити помнеше, че безпокойството й нарастваше, докато влакът се носеше покрай еднообразния провинциален пейзаж на западната част от страната. Пътуваше съвсем сама, през непознати земи, към несигурна цел, и чувстваше как смелостта й се изпарява. Спомни си мъдрите съвети, които винаги бе получавала от възрастния пастор в църквата, която трите с лелите й посещаваха, и изведнъж й се прииска да поговори със спящия свещеник насреща си.

Дали пък не трябваше да го заговори?

Разбира се, че не, отговори й мигновено един вътрешен глас. Човекът спеше.

Но още по-упорит вътрешен глас ѝ нашепваше, че ако все пак го събуди...

Сякаш в отговор на противоречивите ѝ мисли, свещеникът се размърда.

Тя пристъпи неуверено към него и колебливо го запита:

— Д-добър ден, отче. Казвам се Частити Лорънс. Видях ви, когато се качихте на влака. Помислих си, че ако не сте зает... искам да кажа, ако можете да ми отделите няколко минути...

Нишката на мисълта ѝ се изгуби, когато забеляза замаяния поглед на свещеника и неестествената руменина на лицето му.

— Добре ли сте, сър? — попита тя.

Но не беше подготвена за грубия му отговор.

— Какво искаш?

Объркана, Частити отстъпи крачка назад.

— Аз... не исках да ви обезпокоя. Само си помислих, че ако не сте зает с нещо друго, бихме могли да поговорим.

— Зает съм — отвърна рязко той.

Изумена от липсата му на вежливост, тя успя да промълви:

— Всички божии служители на Запад ли са така груби?

— Зает съм — повтори натъртено той.

Ако не беше забелязала издайническия блясък в очите му и болезнената тръпка, която се разля по лицето му, сигурно щеше да се обърне и да се оттегли на момента. Вместо това, тя инстинктивно посегна и докосна челото му. Той подскочи при допира ѝ, но твърде късно, за да скрие парещата плът под дланта ѝ.

— Вие имате треска! — възкликна тя.

Сини очи като ледени късчета се вторачиха в нейните.

— Не, добре съм.

— Да, горите в треска — отвърна непоколебимо Частити.

Сините очи я фиксираха гневно.

— Махай се.

Неспособна да повярва на ушите си, Частити премигна и намести мъничките си очила с телени рамки.

— Какво казахте?

— Махай се.

Частити подскочи, но не се помръдна и на крачка. Вместо това забеляза, че свещеникът стиска зъби, за да прикрие болката си, и вдига

разтреперана ръка към слепоочието си.

Неспособна да се сдържи, тя продължи да настоява:

— Болен сте, нали?

— Това изобщо не е твоя работа!

— Сър, езикът ви не подхожда на един божи служител!

— Виж какво... — Погледът му беше унищожителен. — Нека се разберем. Как говоря си е моя работа!

Частити се вцепени.

— Аз само исках да помогна.

— Нямам нужда от помощта ти.

— Имате нужда от лекар.

— Нищо подобно.

— Напротив. Налага се да потърсите лекар още на следващата гара. — Тя погледна крадешком ъгълчето на билета, който се подаваше от джоба на палтото му. Седалия. Слисана, Частити възкликна: — Нали не смятате да чакате чак до Седалия, за да потърсите лекар?! Защото ще пристигнем там чак довечера!

Зачервеното лице на свещеника се сгърчи в спазми.

— Коя си ти, за бога?

— Името ми е Час...

— Частити Лорънс. Но каква си?

Объркването ѝ при този въпрос мигом се разсея, щом видя лицето му отново да се сгърчва от болка.

— Вие сте болен — прошепна тя.

Тишина.

Тя видя внезапната бледност, която заля лицето му.

— Повдига ви се, нали?

Никакъв отговор.

Частити забеляза замаяния му поглед.

— И ви боли главата.

Погледът му беше убийствен.

Частити не откъсваше поглед от трескавото му лице. Огледа широката извивка на раменете му, които изпълваха облегалката на седалката, мускулестите гърди под тъмната му дреха. Без да обръща внимание на ледената тръпка, която се разливаше по гръбнака ѝ при безмилостния му поглед, прикован в нея, Частити си каза, че този човек не беше нито стар, нито немощен, и все пак беше прегърбен и

накуцваше, когато се качи на влака. Очевидно беше ранен и много по-болен, отколкото беше склонен да си признае.

— Болен сте — каза меко тя. — Имате нужда от помощ.

— Виж какво... — Гласът му се превърна в приглушено ръмжение. — Дали съм болен или не, не е твоя работа. Върви си и ме остави на мира.

Частити най-сетне проумя, че ще е по-добре да го послуша и му каза:

— Добре, вашето състояние не е моя работа. Но в тази част на вагона е по-хладно, така че ако не възразявате, ще седна тук. Няма да ви преча да спите. И изобщо няма да ви притеснявам. — След като не получи друг отговор, освен смръщената му гримаса, Частити добави: — Няма ли поне да ми кажете името си?

— Не каза ли, че няма да ме притесняваш?

Нещастният човек не знаеше какво говори.

Няколко часа по-късно тя поднасяше манерка към устните му и го молеше да пие. Състоянието му опасно се влошаваше с напредването на дългия следобед, който постепенно премина в нощ, а влакът продължаваше да се тътри по извитите релси. Той бе започнал да мърмори в унес и оставаше в съзнание само дотолкова, колкото да настоява, че няма да слезе от влака, докато не пристигне в Седалия.

Частити се озърташе припряно из вагона в търсене на приятелско лице, съпричастен поглед, загрижена дума. Отчаяна от липсата на всякакво съчувствие, тя дори не осъзна, че едра сълза се търкулна по бузата ѝ, докато една нежна длан не я избърса. Тя се обърна рязко, стъписана да види, че свещеникът внезапно се е събудил и сякаш иска да приближи към нея. Зачервеното му лице беше изопнато от тревога, когато прошепна:

— Недей, скъпа, моля те, не плачи.

Безмълвна, тя бе почувствала странен трепет в стомаха си, докато мазолестите му пръсти проследяваха извивката на лицето ѝ. Устните му бяха само на сантиметри от нейните, когато прошепна задавено:

— Красива си дори когато плачеш, Джени.

Джени...

Пронизан от пристъп на болка, той продължи още по-пламенно отпреди:

— Само да знаеш колко ми липсваше! Никога няма да се разделим отново. Обещавам. Ще бъдеш...

— Седалия! Следваща спирка — Седалия!

Той отскочи назад, когато се разнесе гласът на кондуктора, и се огледа слисано наоколо. Частити забеляза объркването му, когато я погледна за кратко. Сякаш понечи да каже нещо, когато спирачките на влака изскърцаха и от тъмнината изплува оскъдно осветена гара. Частити го гледаше напрегнато, докато той се изправяше неуверено на крака и посягаше към шапката и чантата на закачалката над главата си.

Кондукторът го хвана за ръката, когато се олюля.

— Сигурен ли сте, че се чувствате добре, отче?

— Сигурен съм.

Частити седеше на ръбчето на седалката си, докато двамата мъже се отдалечаваха към платформата. Тя сдържа дъха си, когато кондукторът отпусна ръката на свещеника и той се олюля на краката си. Едва си пое дъх, като го видя да накуцва мъчително към улицата.

— Качвайте се! — отекна познатият призив, последван от оглушителната свирка на локомотива, но Частити не съумяваше да откъсне поглед от свещеника, който куцукаше бавно през перона.

— Следваща спирка — Канзас Сити!

Влакът подскочи напред в същия момент, в който свещеникът се препъна за първи път. Частити се изправи и проследи с поглед как той потърси опора в дървената колона наблизо. А когато свещеникът се отпусна на колене, тя вече тичаше към вратата на вагона.

Скочила в миг на перона, Частити се втурна към прегърбената фигурка на свещеника и пхна рамо под отпуснатата му ръка, за да го повдигне. Само за секунда замаяният му поглед се срещна с нейния, а влакът вече се отдалечаваше от гарата с последна пронизителна свирка.

Частити рязко се извърна по посока на звука и извика с всички сили:

— Чакайте!

Но влакът продължи да се отдалечава, а тя се чувстваше съвсем безпомощна, докато неистово крещеше:

— Куфарите ми! Почакайте!

Свещеникът се отпусна на ръката ѝ. Разкъсвана между гнева и отчаянието, тя вторачи поглед в него и извиси глас:

— Не мислиш ли, че е крайно време поне да ми кажеш името си?
И не ми казвай, че не е моя работа!

Сини очи като ледени късчета... и тишина.

Частити се сепна и се върна към настоящето. Пое си дълбоко дъх и невярващо огледа улицата около себе си. Деветнайсетгодишна, консервативно възпитана и отгледана от неомъжените си лели, които ненавиждаха „Дивия Запад“, сега се намираше в непознат град в Мисури, имаше само дрехите на гърба си и доброто ѝ име беше завинаги опетнено от налудничавото усилие да помогне на един болен, груб и арогантен свещеник, който на всичкото отгоре не желаше помощта ѝ!

Как можа да ѝ се случи всичко това!

Частити пое дълбоко дъх и вирна гордо брадичка. Както и да беше станало, лелите ѝ вече ги нямаше на този свят. Трябваше сама да се оправя.

Тя потисна мрачните мисли и прекрачи прага на магазина.

Благодарна да види, че е единственият клиент в момента, Частити пристъпи към щанда, където я очакваше закръглен, започнал за оплешивява търговец. Тя се скова. Не проумяваше как би могла да изреди аксесоарите от интимното дамско бельо, които трябваше да си купи, пред този човек.

— Трябва да си купя някои неща и мисля, че вие бихте могъл да ми помогнете.

Продавачът оголи зъби в многозначителна усмивка.

— Нима? Какво да бъде, скъпа?

Частити вътрешно потръпна от не особено добронамерения му тон. Всички мъже на Запад ли бяха грубияни?

— Пристигнах с влака снощи, но багажът ми остана на него — отвърна му хладно тя. — Трябва да си купя дрехи и някои неща от първа необходимост.

— Нямаш багаж, а? — Мъжът насреща ѝ се ухили похотливо. — Значи нямаш и пари?

— Имам пари.

— Тогава дай да ги видим, скъпа. Иначе... — Мъжът насреща ѝ намигна лукаво. — Може пък и да измислим нещо друго.

Този път гласът на Частити беше леден:

— Казах ви вече, че имам пари.

— А аз пък казах, че искам да ги видя. Няма пари, няма и дрехи. Лицето ѝ пламна.

— Вие явно не желаете да пазарувам от вас. Ще си потърся дрехи някъде другаде.

Частити се обърна да си върви, но гласът му я застигна.

— Върви щом искаш. Само че дрехи няма да намериш, поне не в тоя град.

Частити забави крачка. Само да нямаше такава отчаяна нужда от дрехи...

Унижението обагри лицето ѝ в ярко червено. Тя рязко смени посоката и свърна към едно изолирано кътче от магазина. Огледа се припряно, за да се увери, че никой не я вижда, и пхна ръка в деколтето на роклята си да извади мъничката платнена кесийка, където държеше парите си. Кой знае защо, не ѝ беше хрумнало да я извади преди да дойде в магазина. Причината е много ясна, помисли си тя. Просто не беше в състояние да разсъждава трезво. Всъщност, беше престанала да разсъждава трезво още в мига, в който преподобният Рийд Фарел се качи на влака, а тя реши да го заговори.

Частити пхна ръка дълбоко в корсажа на роклята си, а пръстите ѝ се бореха припряно да освободят връзките. Не можеше да понесе мисълта, че противният продавач я гледаше по този начин! Че поставяше под съмнение думите ѝ и ѝ правеше многозначителни намеци, сякаш е някаква... някаква...

— Какво правиш там, захарче?

Частити се сепна и рязко отстъпи крачка назад, когато дебелият търговец изникна точно до нея. Гърбът ѝ опря в стената. Заля я тръпка на отвращение, когато той пристъпи към нея.

— Интересно занимание. Имаш ли нужда от помощ? Защото господ ми е свидетел, че съм добър с женските корсажи.

Частити отчаяно се опитваше да запази присъствие на духа.

— Съзнавам, че видът ми може да е подвеждащ, сър. Затова ще повторя онова, което вече ви казах. Имам пари да си платя за нещата, от които се нуждая. Ако ме оставите сама само за минутка, ще ви ги покажа.

— Изиграй си картите добре и изобщо няма да ти трябват пари, захарче.

— Не, благодаря. Ще си платя за нещата, които ми трябват.

— Аз и не съм казвал, че няма да си платиш.

Внезапно в гърдите ѝ се надигна гняв.

— Достатъчно търпях дебелашкото ви поведение!

— Сладката ми, та ти още нищо не си видяла.

— Предупреждавам ви...

— Сигурен съм, че си една сладка малка развратница. Нали, миличка?

Продавачът я сграбчи за рамото и дъхът ѝ замря в гърдите. Частити реагира съвсем спонтанно на допира му. Мъничката ѝ длан се сви в юмрук и замахна с всички сили.

Слисана, Частити гледаше като в сън как ръката ѝ се стовари в мазната челюст на търговеца. Очите ѝ се разшириха от изумление, когато го видя да залита назад и да се блъска в масивния щанд, преди да се сгромоляса на пода.

Гръмовният звук от сблъсъка на тялото му с пода неочаквано бе заглушен от нечий аплодисменти. Частити рязко се извърна и видя строен мъж с тъмна коса, който стоеше на броени крачки от нея и се усмихваше одобрително.

— Май поставихте този приятел на мястото му. — Непознатият протегна ръка. Усмивката му стана още по-широка, когато тя я пое с изискан жест. — Казвам се Уил Джеферсън ѝ съм изключително щастлив да се запозная с вас, мадам — добави той с добронамерен тон. После кимна към търговеца, който задъхано се опитваше да си поеме глътка въздух, и каза: — Мисля, че току-що направи ужасна грешка, приятел. Дамата иска да си купи нещо и те съветвам да я оставиш да го стори. — Той направи многозначителна пауза. — Разбираш какво имам предвид, нали?

Непознатият замълча за няколко секунди, сякаш за да подчертае думите си, а после отново се обърна към Частити.

— Мисля, че спечелихме битката. Но все пак ще остана пред вратата още известно време, мадам. За всеки случай. Ако отново ви създава проблеми, само ме повикайте и аз ще му дам да разбере.

Изведнъж осъзнала колко много дължи на този усмихнат непознат, Частити отвърна:

— Най-искрено ви благодаря, мистър Джеферсън.

После си даде няколко секунди, за да се съвземе, и се обърна хладно към продавача:

— А сега ще бъдете ли така добър да ми покажете къде се намират готовите дрехи и дамските принадлежности?

Вече забравил похотливите погледи, търговецът отвърна ядно:

— От другата страна на магазина.

— Благодаря.

Когато след известно време Частити се озова на тротоара пред магазина с покупките в ръка, огледа обнадеждена улицата. Почувства се малко разочарована, след като не видя наоколо непознатия, който ѝ бе помогнал. В този момент иззад гърба ѝ прозвуча плътен глас:

— Още съм тук, мадам.

Частити рязко се обърна и се изправи лице в лице с приятелската усмивка и правилни черти на Уил Джеферсън.

— Не знам как да ви се отблагодаря, мистър Джеферсън. Продавачът със сигурност не беше джентълмен, но ако трябва да съм честна пред себе си, не мога да го обвинявам, задето си е направил прибързано заключение. Видът ми трябва да го е подвел.

— Не мога да се съглася с вас. — Очарователната усмивка на Уил Джеферсън стопли душата ѝ. — Всеки разумен мъж би проумял от пръв поглед, че вие сте истинска дама. Мисля, че сега и той го е разбрал.

Тропотът на приближаващи коне я накара да се обърне към улицата. Единият от двамата ездачи извика:

— Време е да вървим, Уил. Става късно.

— Тръгвам. — Нейният спасител отново се обърна към нея и докосна с пръсти периферията на шапката си. — Трябва да вървя. Но искрено съжалявам, че нямаме повече време, за да се опознаем по-добре. — Той замълча за миг. — Как казахте, че се казвате, мадам?

— Частити Ло... — Тя се поколеба. — Наричайте ме Частити.

— Частити. Много хубаво име. За мен ще бъде чест да ме наричате Уил.

— Да вървим, Уил.

Без да обръща внимание на настойчивите подканяния на приятелите си, той добави:

— Радвам се, че се запознахме, Частити. Надявам се да се срещнем отново.

— Аз също ще се радвам да се видим — отвърна му искрено Частити.

Загледана в тримата мъже, които се отдалечаваха по улицата, Частити неволно въздъхна. Най-последно беше срещнала един истински джентълмен и на Запад.

Но макар да не откъсваше поглед от тримата ездаци, които се отдалечаваха по улицата, Частити нямаше как да чуе спътника на Уил, който процеди през зъби:

— Това пък какво беше?

Нито пък можеше да види как чаровната усмивка на Уил мигом се стопява, докато отвърещаше:

— И откога съм длъжен да ти докладвам?

— Сам си търсиш проблеми, като приказваш с такива момиченца, с вид на църковни хористки.

— Така ли мислиш?

— Сигурен съм.

Уил присви тъмните си очи.

— Тя е дяволски хубава жена.

— Казвам ти...

Устните на Джеферсън се извиха в грозна гримаса, когато отвърна на спътника си:

— Няма какво да ми казваш! Разбра ли ме, Уолкър?

Тишина.

— Зададох ти въпрос!

— Да, разбрах те.

— Не те чувам!

— Казах, че съм разбрал.

Тримата ездаци изчезнаха от погледа на Частити.

Откритото поле се простираше безбрежно чак до хоризонта, блеснало в златисти тонове на слънцето. Нямаше сенки. Устата на Рийд бе пресъхнала. Гърлото му беше свито.

И тогава го чу, познатият тропот на конски копита. Отекна пронизителен изстрел, последван от други, отново и отново. Пред погледа му изникна обезумялото стадо, животните препускаха в панически бяг.

Стадото се насочваше право към него! Рийд знаеше какво ще последва.

О, господи, ето я и нея! Яздеше покрай обезумелите животни, приведена на седлото, опитваше се да ги направлява. Тя вдигна очи и Рийд видя лицето ѝ. Беше сгърчено от гняв, докато крещеше неистово към него. Той пришпори коня си към нея. Извика ѝ да остави стадото, защото така или иначе няма да се справи с озверелите от ужас животни.

Но тя не го чуваше.

Ужасът го завладя отново. Познатият страх скова душата му, докато пришпорваше коня си все по-бързо и по-бързо в безплоден опит да я достигне. Видя как конят ѝ се препъна и сърцето му се преобърна. Тя дърпаше яростно поводите, опитвайки се да задържи вярната си кобилка на крака. Рийд безпомощно гледаше нейната храбра битка, докато животното се стовари немощно сред озверелите говеда. Видя... видя как тя изчезна сред тях.

Не!

Озверялото стадо се изгуби в далечината. Изстрелите секнаха.

Рийд се смъкна от седлото и приклепна край нея в давящата мъгла. Тя лежеше бездиханна, тялото ѝ бе смазано и окървавено.

Отчаяна молитва отекна в съзнанието му. *Не ме напускай, Джени, моля те, недей!*

— Не, няма да те напусна, Рийд.

Рийд се вцепени. Този глас, галещ и мек, който шептеше в ухото му, го нямаше в съня преди.

— Просто лежи и си почивай, Рийд. — В примамливия глас долавяше познати нотки. — Ти си болен. Остави доктор Кар да ти помогне.

Насили се да отвори очи, но клепачите му бяха непосилно тежки. И сред оскъдната светлина, която най-сетне нахлу между тях, той я видя.

— Отпусни се, точно така. Кракът ти се е инфектирал. Раната няма да зарасне, ако не си почиваш.

Той не даваше пет пари за крака си. Искаше само да я докосне.

— Рийд, моля те...

А после дочу и друг глас. Плътен мъжки глас.

— Ето, дай му от това лекарство. От мен няма да го вземе. Ще го накара за поспи.

— Изпий това, Рийд.

Не, не искаше да спи. Затвореше ли очи, щеше да я изгуби отново.

— Моля те, Рийд.

Той улови ръката ѝ. Беше топла и пълна с живот. Стисна я здраво.

— Стиска ме до болка.

— От треската е. Надига се отново и това го тревожи. Говори му. Трябва да го успокоиш.

— Изпий това, Рийд. Ще се почувстваш по-добре.

Не.

Почувства топлата ѝ длан върху лицето си. Опитваше се да го обърне към себе си. Приведе се над него. Гласът ѝ беше приглушен шепот.

— Изпий това... заради мен, Рийд.

Заради нея.

— Моля те.

Би направил всичко за нея.

Течността беше тръпнещо горчива.

— Това ще свърши работа. — Отново мъжкият глас. — Ще победим тази треска, стига само да се успокои. Раната изглежда по-добре от вчера. Как каза, че я е получил?

Отговор не последва.

— След няколко минути ще заспи. Тази доза би трябвало да му действа през цялата нощ. Съветвам те и ти да поспиш.

Гласовете утихваха. Рийд почувства, че ръката ѝ се изплъзва от хватката му и я стисна по-силно.

— Рийд, нараняваш ме.

Той не искаше да я наранява.

— Пусни ме.

— Не си хаби приказките. — Отново грубият глас. — Няма да те пусне. Но няма за какво да се притесняваш. След минутка вече ще спи.

Не! Рийд отчаяно се бореше с омаята, която го поглъщаше. Искеше да отвори очи. Нямахше да я остави да си отиде отново — не и този път!

Неодобрително сумтене.

— Трябва да ме е чул. Обхваща го паника.

— Не, Рийд, недей да се бориш със съня. Аз няма да си тръгна. Ще стоя тук, до теб. Обещавам.

Почувства как леглото хлътна от теглото ѝ, когато приседна до него. Чу нежния ѝ глас:

— Спи, Рийд. Моля те. Ще бъда до теб, когато се събудиш.

Каза, че ще остане до него, докато спи. Тя не би го излъгала.

Рийд затвори очи.

* * *

Притъмнялата хотелска стая се осветяваше само от единствената лампа върху нощното шкафче. Отвъд стъклата на прозореца, нощта вибрираше от звуците на вечерния гуляй. Но вътре в стаята не се долавяше и звук.

Частити седеше на крайчето на леглото, свела поглед към мъжа, който спеше. Доктор Кар отново си бе тръгнал и я бе оставил сама с този мъж, който стискаше ръката ѝ дори насън.

Частити затвори очи. Сигурно сънуваше! Със сигурност нямаше да прекара още една нощ сама в тази стая с мъж, когото бе срещнала едва преди два дни. Със сигурност нямаше да продължава да държи ръката му и да слуша пламенните му обяснения в любов, предназначени за друга жена. Сигурно всеки момент щеше да се събуди в собствената си, до болка позната стая и да чуе гласовете на лелите си, които се препираха оттатък за нейното бъдеще.

— *Какво ти става, Хариет? Да не си полудяла, та подтикваш Частити да отдаде живота си на бедняците от Бауъри стрийт^[1]? Никога не съм чувала нещо по-нелепо! Би било безразсъдно от нейна страна да посвещава живота си на тази част от обществото, с която въобще не е подготвена да общува!*

— *Безразсъдно ли, Пенелопе? Във всички случаи е по-добре, отколкото да се омъжи за „достопочтения“ мистър Берtrand Боулс, както ти я съветваше!*

— *Доколкото си спомням, Частити беше категорична по този въпрос. Тя не възнамерява да се омъжва. А и тази възможност вече не*

съществува.

— И слава богу! Мистър Боулс е достатъчно възрастен, за да и бъде баща! Освен това, целите му бяха съвсем други. Той изобищо не си търсеше съпруга! Търсеше си работна ръка да се грижи за грамадната му челяд от дечурлига, докато той скитосва нощем с леки жени!

— И откъде можех да зная, че старият глупак е бил такъв похотливец?

— А как можеше да не знаеш?

— Не знаех, защото нямам навика да слушам безсмислени хорски клюки.

— Да не би да намекваш, че аз имам подобен навик?

— Сама го каза.

Напрегната тишина.

— Няма да позволя да ме обиждаш, Пенелопе!

— Аз не те обиждам. Просто...

— Стига, Пенелопе! Истината е, че Частити е твърде умна и съобразителна, за да пилее качествата си в примката на брачния живот!

— Казваш това само защото никой мъж не ти е предлагал да станеш негова съпруга! И макар да не съм омъжена, аз разсъждавам другояче, защото имах доста обожатели, на младини.

— Я не ме занасяй!

— Брадфорд Дилън искаше да се ожени за мен!

— Защото глупакът си мислеше, че татко е богат! Но бързо свири отбой, щом разбра, че зестрата ти ще е скромна — в най-добрия случай.

— Той беше съкрушен, когато му отказах!

— Не е вярно!

— Страдаше ужасно!

— Глупости!

— Хариет, толкова си груба!

В крайна сметка леля Пенелопе обичайно заключваше, че тази женитба е била най-сигурният и безопасен път, който племенницата им е могла да поеме. А леля Хариет продължаваше ревностно да настоява, че Частити трябва да отстоява личната си независимост.

Но тя открий време имаше свои собствени мечти.

Беше много малка, когато лелите ѝ поеха грижите за нея. Съвсем скоро тя откри, че и двете са топли и любящи натури, макар усърдно да го прикриваха. Но двете горещо обичани от нея жени вече ги нямаше — починаха в разстояние само на няколко месеца. Частити предполагаше, че е трябвало да го очаква. Никоя от сестрите не беше позволявала другата да я изпревари в каквото и да било.

С притворени очи, Частити посегна да погали медальона на гърдите си. Преди седмица се беше отправила на път, за да превърне най-послед най-свидните си мечти в реалност. Но вместо това се оказа въввлечена в този влудяващ сън, който сякаш никога нямаше да свърши.

Частити бавно отвори очи и вторачи поглед в леглото.

Не, това не беше сън.

Вперила поглед в лицето на спящия свещеник, Частити почувства познатото пробуждане в стомаха. В съзнанието ѝ с болезнена сила се завърна познатият въпрос без отговор. Какво правеше тук? Този мъж с морско сини очи и сприхав нрав не ѝ беше казал и една добра дума, а тя беше загърбила собствените си цели, за да се грижи за него. Беше изстрадала обиди и унижение и беше поставила под въпрос доброто си име, беше позволила дори да я вземат за негова съпруга.

Защо?

Този въпрос се сля с другите, докато Частити изучаваше отблизо спящия си пациент. Ръката му сякаш бе поотпуснала нейната. Явно лекарството най-послед беше започнало да действа и сега свещеникът похъркваше звучно.

Частити погледна с копнеж към ъгъла, където възглавницата и одеялото на стола сякаш я подканваха да поспи. Тя измъкна внимателно ръката си от топлата длан на мъжа и се сепна от изненада, щом той внезапно отвори очи. Видя паническата искрица в погледа му.

— Недей, Рийд! — Стресната от трескавия му поглед, Частити хвана отново ръката му и здраво я стисна. Погледът му срещна нейния с плашеща настойчивост. — Виждаш ли, още съм тук! Седя на леглото, до теб!

Внезапно Рийд се вцепени. Премигна объркано, сякаш се опитваше да я разпознае. Частити въздъхна с облекчение, когато тялото му се отърси от напрежението, а очите му отново се притвориха.

Частити погледна отново към креслото в ъгъла и потисна въздишката си на нетърпение. Гърбът ѝ вече се сковаваше, а клепачите ѝ тежаха като олово. Беше изтощена. Тя погледна свободната част от леглото край свещеника и въздъхна с копнеж.

Беше толкова изморена!

[1] The Bowery Street — улица в Ню Йорк, прочута с кръчмите и бездомните си скитници — Б.пр. ↑

3

Беше ранна сутрин. Нощта бе изминала, изпълнена със смущаващи сънища. Главата го болеше. Мислите му бяха объркани. Лицето на Джени непрекъснато изплуваше в съзнанието му. Опитваше се да прогони и виденията, и познатата болка, която те извикваха.

Рийд отвори бавно очи. Премигна от ярката светлина на изгряващото слънце. Всяка костичка по тялото му пулсираше от болка. Опита се да се раздвижи, но кой знае защо не му се отдаваше.

Къде ли се намираше? Рийд потисна болката в слепоочията си. Пред погледа му изникнаха избелели тапети и оскъдна мебелировка. Всичко това му се стори смътно познато. Да, сега си спомняше. Джени беше мъртва, крадци на добитък бяха подкарали озверяло стадо право през момичешкото ѝ тяло. Оттогава насам неговата мисия в живота беше да накара някой да плати за нейната смърт. Беше получил телеграма, че Морган и хората му са били забелязани в Седалия. После беше тръгнал за Седалия, за да се срещне с човека, който му бе изпратил телеграмата. Но раната на крака му се бе инфектирала и състоянието ѝ се влошаваше. Пътуването му се превърна в кошмар. Най-накрая беше пристигнал в Седалия и... тук кошмарът свършваше.

Но какъв беше този шум?

От леглото до него се долавяха тихи звуци, идващи сякаш от спящ човек. Рийд се обърна и бе изумен да види жена, облечена в смачкана черна рокля, да спи край него. В съня си тя се обърна с лице към него и внезапно му просветна.

Името ѝ беше Частити Лорънс. Беше поискала да разговаря с него.

Той обаче не искаше.

Тя беше настоявала, че той има нужда от помощ.

Той не искаше помощ.

Тя беше обещала, че няма да го притеснява.

Естествено, не спази обещанието си.

Рийд се взираше невярващо в нея. Наистина ли лежеше до него?

Сякаш в отговор на безмълвния му въпрос, клепачите ѝ потрепнаха. После очите ѝ се отвориха и погледът ѝ се вторачи сепнато в него. Тя приседна рязко и леглото се разлюля от неочакваното движение. Раната на бедрото му се обади и Рийд притисна крака си. Той простена на глас, когато жената скочи припряно и посегна към очилата си на нощното шкафче. Вече беше успяла да ги нагласи на мястото им, когато той най-сетне успя да пророни:

— Ти пък какво правиш тук?

— Какво правя тук? — Досадните ѝ, зеленикаво-кафяви очи го изучаваха напрегнато иззад прозрачните стъкла на очилата. — Помниш ли коя съм?

Той я изгледа свирепо.

— Как бих могъл да забравя?

— И коя съм?

— Ти не знаеш ли?

— Зададох ти съвсем учтив въпрос.

Той предпочете да не ѝ отговаря.

И докато се опитваше да потисне отново връхлетялата го болка, му се стори, че погледът на Частити Лорънс е способен да го убие на място.

О, той наистина беше изключително противен човек...

Частити си пое дълбоко въздух и се опита да се овладее. Не ѝ се отдаде. Беше ѝ почти невъзможно да проумее, че този груб и високомерен човек е същият онзи, който само преди часове шептеше нежни думи в ухото ѝ — в ухото на своята Джени. А още по-трудно ѝ беше да приеме, че е божи служител.

Рийд отметна припряно одеялото до кръста си и пред погледа ѝ се откриха широките му, голи рамене и гърди. Смущението ѝ нарасна. Не преставаше да си повтаря, че този човек е болен, че страда и не може да бъде отговорен за поведението си. Опитваше се да го възприеме като пациент. Косата му, обикновено потъмняла от потта, сега падаше на златисти кичури над свъсените му вежди. Погледът му, обичайно замаян и блеснал от треската, сега беше чист и пронизващ, а лицето му, доколкото се виждаше изпод наболата брада, вече не

руменееше от болестта. Той отметна рязко глава, когато Частити се опита да докосне челото му с длан.

Тя присви устни с досада.

— Просто исках да се уверя, че температурата ти е нормална.

— Добре съм.

— Не, не си. — Частити се опитваше да говори равнодушно. — Раната ти е инфектирана. Доктор Кар се опасяваше, че ще се наложи да отстрани крака ти.

Сините очи я пронизаха.

— Това би било грешка.

Звукът от отварянето на вратата зад гърба ѝ спести на Частити нуждата да отговори. Влезе доктор Кар. Внезапно осенена от мисълта, че истината за несъществуващия им брак всеки момент ще се разкрие по най-унизителния възможен начин, тя отстъпи колебливо крачка назад.

— Добре ли си? — Побърза да я попита доктор Кар, мигновено забелязал преbledнялото ѝ лице и тъмните сенки под очите ѝ. Той я потупа приятелски по ръката. — Трябва ти малко почивка, нали?

Без да изчака отговора ѝ, доктор Кар се обърна към своя пациент. По лицето му се разля усмивка.

— Е, най-после сте в съзнание, нали? — Той протегна ръка. — Аз съм доктор Кар. Повечето хора ме наричат просто Док. Ако нямате нищо против, ще продължа да ви наричам по малко име, Рийд. Сега не сте с бялата якичка и трябва да ви призная, че се чувствам по-удобно. — Той разтърси приятелски ръката на Рийд и опря длан в челото му. — Треската ви също се е поуспокоила. Е, да видим как е кракът ви.

Без всякакво смущение, доктор Кар отметна завивката и разкри полуголото му тяло, преди да се заеме с раната на бедрото му. Рийд вторачи поглед в Частити и тя почувства, че лицето ѝ се обагрят в руменина.

— Питам се дали изобщо осъзнавате колко тежко беше състоянието ви, Рийд — подхвана сериозно доктор Кар. — Дочух част от разговора ви с Частити, когато влизах. Разбирам, че мисълта да загубите крака си вероятно ви разстройва, но наистина ме притеснява отношението ви към всичко това. Разбира се, след като извлякохме голяма част от отровата в раната ви, сега подобни драстични мерки не ми се струват наложителни.

Той замълча за момент, а очите му се присвиха замислено, когато заговори отново.

— Освен ако не направите нещо наистина глупаво, като например да се опитате да станете, преди да сте готов за това. — Посивелите вежди на лекаря се сключиха на челото му, докато изричаше въпроса, който бе задавал няколко пъти досега: — Как така един свещеник е получил рана от куршум?

— Направих грешката да се озова насред престрелка.

Доктор Кар се намръщи.

— Трябвало е да сте по-внимателен. — Той се обърна към Частити. — А ти как му позволи да извърши такава лудост?

— Онова, което съм направил, няма нищо общо с нея — отвърна сприхаво Рийд, преди Частити да си е отворила устата.

— Мерете си приказките, отче! — Частити се сепна от грубите нотки, които се долавяха в гласа на доктор Кар. Очите ѝ се разшириха от изумление, когато възрастният лекар с прошарени коси продължи все така хапливо: — Няма да допусна да говорите така за тази жена! Вие изглежда не осъзнавате какво притежавате! Частити е извършила истинско чудо, като ви е домъкнала от онзи влак чак до главната улица, от мен да го знаете! И ни най-малко не се съмнявам, че дори Том Райт и Джери Потър да не ѝ бяха помогнали, тя щеше да ви донесе съвсем сама чак до кабинета ми.

Доктор Кар погледна косо към Частити, която все още не можеше да се съвземе.

— Трябва да си призная, че изпърво се държах доста грубо с нея. Обвинявах я, че е позволила раната ви да загnoi. Но тя се издигна в очите ми през оная първа нощ, а сега вече ми е ясно, че вие сте тежък характер и сигурно не е леко да се живее с вас, макар да носите свещеническа якичка. И най-добре ще е да се опитате да проумеете, че работих над крака ви цели три часа, след като Частити ви домъкна в кабинета ми, и през цялото време тя беше неотлъчно до мен. Изпълняваше безропотно всичките ми нареждания и в действителност аз бях този, който пръв се измори. А след като ви примъкнахме тук, тя остана да се грижи за вас, за да мога аз да си почина. Не можете да искате повече от която и да е жена! Така че ви съветвам в мое присъствие да разговаряте учтиво с Частити, защото в противен случай бих могъл да забравя, че сте болен.

Без да изглежда впечатлен от укора на лекаря, Рийд отвърна дрезгаво:

— Не съм болен.

— Болен си и още как! Лично аз ще ти съобщя, когато вече си здрав! Не забравяй това!

Най-после доктор Кар успя да открие раната и кимна одобрително.

— А сега погледни това и пак се опитай да ми кажеш, че не си бил на път за оня свят.

Частити вдържи дъха си. Откритата рана беше червена и подпухнала. Бледа гной надничаше от мъничка, кръгла дупчица в плътта, причинена от един единствен куршум. Частити се олюля. Незнайно защо, сега гледката я ужасяваше повече, отколкото първия път, когато я видя. Тя едва успя да се овладее, когато Рийд я изгледа пронизващо.

— Колкото и зле да изглежда — продължи тирадата си доктор Кар, — вече върви към подобрене. Но ще трябва да продължим да извличаме отровата. — Той погледна към Частити. — Чака те още доста работа, мила.

После отново съсредоточи вниманието си върху своя пациент. А щом срещна лишения от всякакви чувства поглед на Рийд, доктор Кар изрече с равен глас:

— Странен човек сте. И никак не ми приличате на свещеник. Ако не бях виждал какво изпитвате в действителност към тази жена, когато бяхте твърде слаб и неспособен да прикривате чувствата си, бих си помислил, че сте студен като лед. Но сега всичко, което ми остава да кажа е, че само глупак не би осъзнал какъв щастливец е да има за съпруга жена като Частити.

... съпруга...

Частити затвори очи и с безмълвно примирение зачака унищожителната реакция на Рийд.

Но нищо не последва.

Частити отвори предпазливо очи и срещна погледа на Рийд, вторачен в нея.

— Този път ще превържа крака ви по-леко — продължи доктор Кар, който отдаде напрегнатата тишина на своята укорителна тирада.

— Засега няма смисъл да правим нищо друго, но Частити трябва отново да налага раната с компреси, веднага щом закусите.

— Не съм гладен.

Пренебрегвайки грубия отговор, доктор Кар се обърна към Частити.

— Абсолютно е задължително да се храни и да пие много вода. И ако не си много изморена, можеш да му помогнеш да се приведе в по-приличен вид по-късно. Има нужда от малко освежаване.

Твърде стъписана, за да му отговори, Частити безмълвно наблюдаваше как доктор Кар затваря черната си чанта с инструменти и се запътва към вратата. Вече с ръка на бравата, той се обърна и каза:

— Ще намина пак, след като посетя още няколко пациенти. А междувременно, ще кажа на Сали да ви донесе нещо за ядене.

Вратата се затвори зад гърба му и Частити зачака първите признаци на бурята. Не ѝ се наложи да чака дълго, преди дрезгавият глас на Рийд да наруши тишината:

— Е, добре, какво значи всичко това?

— Наистина не знам как точно се случи. — Частити Лорънс го гледаше иззад нелепите си очила. Изглеждаше изморена, рошава и съвсем не беше толкова спретната и превзета, колкото когато се приближи към него на онзи влак. Рийд видя безпокойството в очите ѝ, когато продължи: — Изпитвах известни притеснения относно пътуването си. Видях якичката ви, когато се качихте на влака, и си помислих, че можете да ми помогнете да подредя мислите в главата си. Но щом ви приближих, вие... вие...

Думите ѝ секнаха и Рийд почувства, че го обзема нарастващо раздразнение. Силите му вече отслабваха, а стомахът му започваше да се преобръща. Нямаше време за тази жена и за неочаквани усложнения в плановите си. Доколкото му бе известно, Морган вече бе напуснал града. Трябваше да се срещне с информатора си, преди и той да си е тръгнал. Въпросът беше как да го направи.

Частити си пое дълбоко дъх.

— Помислих си, че ще можете да ми помогнете. — Тя замълча за миг. — А после, когато ви приближих, видях че сте болен.

— Казах ти, че нямам нужда от твоята помощ.

— Но вие се нуждаехте от нечия помощ!

— Мога и сам да се грижа за себе си.

— Вие припаднахте на перона! — Тя тръсна яростно глава. Изумително ярките къдрици, които правеха строгата ѝ преди прическа да изглежда нелепо, се посипаха в хаотична маса по тила ѝ. — Видях ви да падате!

Последните ѝ думи явно го вбесиха, защото Рийд отвърна с нетипична дори за него грубост:

— И ти ми се притече на помощ!

Видя как тя потръпна.

— Точно така... колкото и глупаво да беше от моя страна.

— Защо?

Частити премигна объркано при този въпрос. Рийд забеляза, че ѝ е трудно да му отговори. Забеляза също, че отговорът ѝ изненада дори самата нея.

— Когато се приближих към вас, си мислех, че имам нужда от вашата помощ... А после открих, че всъщност вие се нуждаете от помощта ми.

Рийд се чувстваше все по-замаян, но продължи да я притиска:

— И така, ти ми се притече на помощ. Домъкна ме някак до кабинета на лекаря, но после остана. Защо?

Отговорът ѝ беше съвсем лаконичен.

— И аз това се питам. — В погледа ѝ проблесна презрение. — Със сигурност не е било, защото сте приятен човек. Напротив, вие сте един от най-себичните и неблагодарни хора, които познавам.

— Но въпреки това каза на доктор Кар, че си моя съпруга.

— Не съм!

Той я прониза с презрителен поглед.

Светлата ѝ кожа поруменя.

— Доктор Кар сам е сметнал, че съм ваша съпруга, след като ви домъкнах до вратата му. Тогава нямахме много време за приказки и не ми се отдаде възможност да му обясня ситуацията. А после вече беше късно.

Рийд чувстваше, че мислите му все повече се замайват. Той тръсна глава.

— Късно? За какво?

— Цялата тази ситуация... всичко е така объркващо! Боях се, че репутацията ми ще пострада, ако се опитам да изясня нещата.

Той се вторачи в нея.

— Репутацията ти?

— Неомъжена жена, която прекарва нощта — две нощи — в една стая с непознат мъж... Какво биха си помислили хората? — Тя стисна медальона върху деколтето на роклята си и паметта му се раздвижи при този странно познат жест. — Не можех да позволя това да се случи.

— И защо остана?

— Как бих могла да си отида? Вие непрестанно ме молехте да остана.

— Молил съм те...

— Мислехте, че аз съм... Джени.

Рийд потръпна при споменаването на това име.

— И какво друго съм казал?

— Нищо съществено. Споменавахте нещо за някаква мисия и че някакъв човек ви чакал...

— Мисия ли...?

— За някакъв човек на име Морган.

Рийд сякаш се вцепени, а после кимна.

— А, да.

Частити пристъпи крачка към него. През замъгленото съзнание на Рийд постепенно се прокрадна мисълта, че без скучната дамска шапчица изглежда по-добре, макар че грозните ѝ очила все още си бяха на мястото, а печалният цвят на роклята ѝ придаваше на кожата ѝ оттенъка на разредено мляко.

Тя вирна упорито брадичка и Рийд инстинктивно долови, че предстои нещо да се случи. Затова никак не се изненада, когато тя подхвана с решително изражение:

— Независимо дали сте склонен да го признаете или не, аз ви направих услуга.

Е, беше се оказал прав. Прободе го странна тръпка на разочарование.

— И сега искаш нещо в замяна, така ли? Казвай какво искаш! Пари?

— Вие сте непоносим!

— Казвай какво искаш! — продължи да я притиска той.

Тя изправи рамене и отново вирна брадичка.

— Възнамерявам да напусна Седалия при първа възможност. Бихте могъл да ми спестите известни неприятности, ако изчакате да разкриете истината за цялата тази ситуация, докато си тръгна. Нямам нищо против да оставя писмено обяснение за Джени, ако смятате, че тя няма да ви разбере.

— Джени е мъртва.

— О! Съжалявам.

Рийд затвори очи. Чувстваше се отпаднал. Усети мека длан на челото си и рязко отдръпна глава.

— Чувствате се зле, нали?

— Нима?

— Челото ви е ледено студено. Сигурно се чувствате се отпаднал.

Проклетата да е!

— Трябва да хапнете нещо.

Стомахът му се преобърна.

— Не искам да ям.

— Доктор Кар каза...

— Не ме интересува какво е казал доктор Кар. — Той затвори очи. — Остави ме на мира. Искам да спя.

Почувства хладния ръб на чаша да се опира в устните му. Отвори очи и срещна решителен кафяво-зелен поглед, вторачен в неговия.

— Изпийте това. Доктор Кар го остави за вас.

— Какво е?

— Ще ви помогне да заспите. Той заръча да ви го дам, ако се почувствате разстроен.

— Не съм разстроен.

— Напротив.

— Не съм разстроен!

— Изпийте го!

Е, значи малката досадница с мек глас имаше решителен нрав. Докато пресушаваше чашата, Рийд почувства в гърдите му да се надига странно задоволство.

— Така е по-добре. — Частити Лорънс замълча за миг. — Ще продължим разговора си, когато се събудите.

— Ако зависи от мен, мисля, че бях достатъчно ясен.

Той видя как в погледа ѝ се промъкна напрежение, докато чакаше от него по-подробно обяснение. Отмъстителното задоволство изпълни цялото му същество, докато затваряше спокойно очи.

Разтреперана от обида и гняв, Частити се отдръпна от леглото и вторачи поглед във влудяващия свещеник. Добре, щом така искаше!

Тя се насочи решително към креслото в ъгъла, където бе оставила пакетите с покупките си. Този човек твърдеше, че ни най-малко не е болен. Каза ѝ, че не се нуждае от помощта ѝ. И беше сложил край на разговора, без дори да си направи труда да отговори на въпроса ѝ. Имаше пълното право да го ненавижда!

А тя беше истинска глупачка — да предлага помощта си на човек, който ревностно повтаря, че няма нужда от нея. Е, повече нямаше да се държи като глупачка!

Частити събра припряно малкото си вещи и погледна към вратата, изправила гордо рамене. Неволно посегна към медальона си. Колдуел, Канзас — това беше нейната цел, нейната първа крачка към сестрите ѝ, които бе изгубила преди много години в придошлата река. Те бяха живи, бяха някъде там, и тя беше сигурна в това. И макар понякога куражът да я напускаше, увереността ѝ, че те са живи някъде и че един ден отново ще се събере с тях никога не избледняваше. Дните, прекарани в Седалия, бяха само спирка по пътя към целта, но тя нямаше да изгуби и ден повече.

Частити погледна ненавистния отец Рийд Фарел. Той несъмнено щеше да спи, докато стане време за редовната визита на доктор Кар. Вече изглеждаше съвсем отпуснат. Сънотворното прахче на лекаря явно бе свършило своята работа. Щеше да го остави да обясни на доктор Кар цялата истина. А той несъмнено щеше да изпита огромно задоволство, докато обяснява на лекаря каква глупачка е била.

Частити отвори вратата и за миг се спотаи, но дълбокото, равномерно дишане продължаваше да изпълва стаята. И какво толкова, ако доктор Кар разчиташе на нея да се грижи за раната на този човек? Какво толкова, ако треската се надигнеше отново, докато е сам? И какво толкова, ако инфекцията отново се развиеше... и ако, заради нея, този човек изгубеше крака си?

О, господи!

Частити стисна здраво чантата в ръката си. Не откъсваше поглед от неподвижното лице на отец Фарел. Буйната вече брада скриваше чертите му като маска. Спомни си острия бодеж по пръстите си, когато бе докоснала бузата му. Запита се дали Джени е одобрявала тази брада. Запита се още дали смъртта на Джени не го беше превърнала в грубия, неприятен човек, който бе понастоящем.

Защото въпреки свещеническата якичка, този мъж беше непоносим.

Вече взела своето решение, Частити пристъпи в коридора и затвори вратата зад себе си.

Рийд потръпна и се изтръгна от обърканите сънища. Присви очи срещу ярката светлина на следобедното слънце и посегна да смачка комара, който бръмчеше на бузата му, но дочу лек протест в ухото си. Жилото на комара го бодна и Рийд махна с досада, за да прогони нахалното насекомо.

Но щом се раздвижи, дочу неодобрително сумтене. Разпозна мекия женски глас. Отвори сепнато очи и видя познатия кафяво-зелен поглед на сантиметри от лицето си... и остър бръснач, опрян в гърлото му.

Рийд импулсивно се отдръпна, но движението му бе възпряно от рязък тон:

— Не мърдай!

Частити Лорънс го гледаше строго иззад гротескните си очила, с присвити очи и стиснати устни. А щом отметна главата му назад, за да оголи шията му, почувства топлия ѝ дъх върху устните си.

— Не мърдай, ако не искаш да те порежа отново!

Отново...?

Рийд докосна слисан бузата си с длан. Беше гладко избръсната. Брадата, която заедно със свещеническата якичка беше съществена част от маскировката му, вече я нямаше!

— Какво си мислиш, че правиш? — попита я грубо той.

— Опитвам се да те избръсна.

— Кой ти е казал да ме бръснеш?

— Доктор Кар заръча да ти помогна да се приведеш в приличен вид.

Прободе го болка в слепоочията.

— Остави ме на мира.

— Още не съм свършила.

— Свършила си, и още как!

Рийд почувства да го обзема смътна тревога, когато тя отстъпи спокойно назад и пророни с хладен глас.

— Както кажеш.

Не му допадаше начина, по който Частити Лорънс изрече тези думи.

Той потърка отново избръснатата си буза, а после прокара длан и по другата. Беше покрита с гъста брада.

— Дай ми бръснача.

— Не.

— Казах, дай ми бръснача!

— Аз пък казах не!

По дяволите! Главата му се замая. Стомахът му беше празен, а гърлото му бе пресъхнало, но проклет да беше, ако ѝ позволише отново да го доближи с този бръснач.

Рийд посегна, сграбчи тънката ѝ китка и я дръпна към лицето си със сила, която дори той самият не подозираше, че притежава. Явно я свари неподготвена, защото очилата ѝ тупнаха звучно на пода и Частити Лорънс се озова върху него.

— Искam този бръснач — просъска гневно той.

Тялото ѝ беше неочаквано топло и женствено, гърдите ѝ, меки и заоблени, се притискаха в гърдите му. Обезпокоително топлият ѝ дъх погали устните му...

Рязко почукване по вратата привлече вниманието му. В следващия миг доктор Кар вече беше на прага, а устните му се присвиха в неодобрителна гримаса.

— Ще се наложи да забравите за тези неща известно време.

Все още стиснал болезнено китката на Частити, макар лицето ѝ вече да пламтеше, Рийд изръмжа:

— Искam този бръснач!

Доктор Кар, който тъкмо пристъпваше към тях, изведнъж видя отблизо пациента си и се закова на място.

— За бога, жено! Какво си сторила на този мъж?

Все още притисната в хватката на Рийд върху гърдите му, Частити отвърна:

— Нали ми заръчахте да му помогна да се приведе в приличен вид, ако имам възможност?

— Точно така. — Досадният лекар едва потисна усмивката си. — И ти си свършила добра работа, струва ми се. Явно идвам точно преди да срежеш артерията му.

Рийд не си направи труда да каже нещо.

— Пуснете я, Рийд.

— Не.

Доктор Кар не се отказваше лесно.

— Каквото и да сте имал наум, сега е очевидно, че няма да стане. Така че ще е по-добре да ме послушате.

Рийд не знаеше дали причината беше в болестта или в неуловимия аромат на жената, притисната в него, но почувства, че силите му отслабват. Той съсредоточи всичките си сили в пронизващия поглед, който прикова в лицето ѝ, и изрече отчетливо:

— Да не си посмяла отново да ме приближиш, докато спя. Следващия път няма да ти се размине толкова лесно.

Видя как деликатните черти на лицето ѝ се сгърчиха от гняв, докато му отвърщаше приглушено, така че да я чуе само той:

— Не се притеснявай! Веднага щом ме пуснеш, ще се махна колкото е възможно по-далече от теб!

— Това напълно ме удовлетворява!

— Чудесно! — изсъска ядно Частити, щом най-сетне се отдръпна от него. Веднага щом се изправи, тя се обърна към доктор Кар и напъха бръснача в ръцете му. — Ето. Вие ще довършите. Той спа през цялото време, докато ви нямаше. Налагах раната му с топли компреси и сега изглежда по-добре. Успях дори да го накарам да изпие малко вода. Другото го оставям на вас. Аз си тръгвам.

— Недей така, мила... — Доктор Кар въртеше бръснача в ръцете си със смутена усмивка. — Изморена си и имаш нужда от малко време за себе си. Говорих със Сали Грийнууд. Тя държи хотела. Можеш да използваш банята ѝ, за да се изкъпеш. Сигурен съм, че ще се почувстваш по-добре, щом се изкъпеш и смениш дрехите си. Аз ще се грижа за съпруга ти, докато отсъстваш.

Рийд улови решителните искрици в очите ѝ, още преди да е заговорила.

— Доктор Кар, този мъж не ми е...

— Прави каквото ти казва лекарят! — И сам не разбра защо я прекъсна, но добави равнодушно. — Докторът ще се погрижи за всичко тук.

— Надявам се да се погрижи! — тросна се Частити. — Защото аз няма да се върна.

— Частити, мила... — Доктор Кар ѝ се усмихна съчувствено. — Просто си много изморена. Не искаше да кажеш това, нали?

— Напротив. — Тя се обърна към Рийд и вирна предизвикателно брадичка. — Хайде, кажи му!

Рийд напълно съзнаваше, че мълчанието му я вбесява още повече и в гърдите му се надигна мощно задоволство. Той не пророни и дума, когато Частити тръсна сприхаво разрошената си коса и грабна пакетите с вещите си.

— Благодаря ви, задето уредихте да се изкъпя, доктор Кар, и за цялата ви загриженост към мен. Сбогом.

Без дори да погледне към Рийд, Частити отвори безмълвно вратата и пристъпи в коридора.

Потънал в мислите си, Рийд дори не осъзнаваше, че все още е вторачен в затворената врата, докато не го сепна грубия глас на доктор Кар:

— Вие наистина сте тежък случай! Не знам как изобщо живее с вас. Сигурно наистина ще е по-добре, ако изобщо не се върне!

— Ще се върне.

Доктор Кар изсумтя презрително.

— А вие сте дяволски арогантен за божи служител.

— Това не е арогантност. — Рийд свъси вежди и изруга наум, щом го заля поредната вълна на слабост. — Просто съм гладен — заяви той с равен глас.

— Сали трябва всеки момент да ви качи поднос с храна. — Доктор Кар замълча за миг, а после добави: — Може и да съм стар доктор от малко, провинциално градче, но смея да твърдя, че познавам хората. И нещо ми подсказва, че този път стигнахте твърде далеч. Тази жена няма да се върне!

— Ще се върне.

— Глупав арогантен...

Рийд не си направи труда да му отговаря, докато лекарят сипеше гневни ругатни над докторската си чанта. Вместо това вдигна тайничко

грозните очила с телени рамки от земята край леглото си и доволно ги пхна под възглавницата си.

Отдавна не се беше чувствала така добре!

Опряла гръб в стената на тясната вана, Частити си спомни с какво изумление влезе в примитивната баня. След всичко онова, което бе изживяла през последните дни, сигурно трябваше да е подготвена да види и това помещение, което представляваше просто една барака, залепена за хотелската сграда, и необичайната вана, която представляваше просто един голям леген, закрепен на стойка, която ѝ се струваше твърде крехка, за да издържи дори и нейното тегло. Все още твърде разгневена от последния си разговор с преподобния Рийд Фарел, за миг си бе помислила да се откаже от идеята за топла баня. Но всичките ѝ съмнения се разсеяха в мига, в който топлата вода докосна кожата ѝ.

Наслаждавайки се на димящата вода, Частити въздъхна шумно и още известно време се остави на топлата ѝ ласка. После посегна към рафтчето зад себе си и взе кесията за къпане и сапуна, които по-рано бе закупила от безочливия търговец. Докато сапунисваше ожесточено тялото си, ненатрапчивият аромат на рози се блъсна в ноздрите ѝ и Частити въздъхна отново. Леля Хариет и леля Пенелопе не обичаха ароматните сапуни, но тя обожаваше уханието на рози. Кой знае защо, този мирис извикваше в съзнанието ѝ спомена за нейната майка и живи картини от безвъзвратно отминалите дни, когато трите със сестрите ѝ се къпеха в обща вана. Помнеше силния аромат на рози, докато майка им щателно ги търкаше със сапуна. Помнеше също, че този аромат често бе придружен с настойчивото бърборене на сестрите ѝ.

— *Не е честно, мамо! Косата на Частити е по-хубава от нашите!*

— *Това не е вярно — клатеше глава майка ѝ. — Вярно, косата на Частити е по-ярка на цвят, но пък косата на Хонести^[1] е черна и тежка като сатен, също като тази на ирландската прапрабаба на баща ви. А косата на Пюрити^[2] е с цвета на узрели жита, също като моята. Баща ви се гордее и с трите ви. Той обича да повтаря, че и трите му дъщери са истински красавици.*

— Знам, обаче косата на Частити е къдрава, като на татко, и така е по-красива.

— Искан ми се да имах коса като на татко.

— Не е честно!

А по-късно, вече в леглото, докато сестрите ѝ милваха косите ѝ, не пропускаха да ѝ кажат:

— Ти си щастлива, Частити.

В гърдите ѝ се зароди познатата тъга. Не помнеше кой знае какво от сестрите си, но добре си спомняше, че Хонести беше най-красивата и с най-силен характер от трите им. Спомняше си също, че Пюрити имаше ангелско лице, но често поставяше на изпитание търпението на баща им с пакостливата си натура. Помнеше, че се чувстваше най-щастлива, когато подтичваше след двете си по-големи сестри и че много се гордееше с факта, че е наследила червените къдрици и кафяво-зеленикави очи на баща си. Помнеше също как се покатерваше в скута му и опираше нос в неговия, и с такава сила го притискаше, че той избухваше в смях. Обичаше да чува смеха му и не познаваше по-голямо щастие от това, да се сгуши в скута му, а той да я обгърне с ръце.

Частити избърса непокорната сълза, която се стичаше по бузата ѝ. Родителите ѝ бяха загинали в онзи омразен ден, когато придошлата река обърна фургона им, сигурна беше в това. Ако не бяха, те със сигурност щяха да открият нея и сестрите ѝ и отново да съберат семейството.

Но сестрите ѝ бяха живи. Струваше ѝ се, че долавя ритъма на сърцата им, когато стискаше медальона на гърдите си — същия медальон, какъвто баща ѝ бе дал на всяка една от трите. Сигурна беше също, че ще ги открие, стига само да намери куража да опита.

Макар никога да не го бяха признавали гласно, Частити знаеше, че леля Хариет и леля Пенелопе не споделяха нейната увереност — също както знаеше, че с дълбоко вродения си консерватизъм двете жени се смуцаваха от яркия цвят на косата ѝ и настойчивите къдрици. Те намираха този цвят за неприличен, защото предизвикваше твърде много коментари, и я подтикваха да го прикрива, доколкото е възможно, и да пристяга здраво буйните си къдрици. И понеже дълбоко в сърцето си знаеше, че възрастните жени са водени само от

добри чувства, тя потискаше детинската си гордост и безропотно следваше съветите им.

— Искаш ли още малко гореща вода, мила?

Частити вдигна поглед и видя Сали Грийнууд, застанала над ваната с кофа гореща вода в ръка. Чертите на по-възрастната жена бяха ярко подчертани с цветни мазила, косата и бе изсветлена до златисто русо, а закръглената ѝ фигура бе облечена в рокля, очевидно предназначена за по-млада жена. Частити неволно си помисли, че леля Хариет спонтанно би заявила, че видът на тази жена е твърде предизвикателен, а леля Пенелопе щеше гласно да възроптае срещу прямото неодобрение, но вътрешно щеше да се съгласи със сестра си. Частити обаче надникна в силно почернените очи на Сали и видя само загриженост и топлота.

— Да, Сали, би било чудесно — отвърна тя.

Сали изля бавно водата.

— Доктор Кар ми каза, че пасторът бил много зле. Току-що му отнесох поднос със храна, но докторът го взе на вратата и изобщо не можах да го видя. Надявам се, че вече се чувства по-добре.

Частити упорито избягваше погледа на по-възрастната жена. Тя вдигна отново кесията и затърка ожесточено рамото си.

— По-добре е. Но ще мине доста време, преди инфекцията да се изчисти напълно.

Сали поклати съчувствено глава.

— Докторът спомена, че непрекъснато мърморел за някаква мисия и как закъснявал да се срещне с някого. Казва, че изглежда много притеснен. Те отдавна го чакат, нали знаеш.

Частити се сепна от изненада.

— О... да, предполагам, че го чакат.

— Знам го със сигурност, защото работих известно време със стария пастор, докато ги покръстваше.

Частити не съумя да прикрие изумлението си.

Сали се разсмя.

— Не ти приличам много на човек, който ще посвещава хората в правата вяра, нали? Е, истината е, че не винаги съм била такава. — Сали се облегна на стената и замислено подхвана: — През по-голямата част от живота си работих в една пивница, точно като тази през

улицата. Никога не съм била хубава като теб, но имаше време, когато мъжете наистина си падаха по мен. Това беше отдавна, разбира се.

Частити се почувства длъжна да се възпротиви:

— Е, това не е съвсем вярно.

— Не се притеснявай. Аз не се плаша от истината.

Сали се усмихна.

— Но по някое време започнах да се чувствам някак празна отвътре. Ти си жена на свещеник, знаеш какво имам предвид.

Частити почувства угризения на съвестта, че крие истината от тази жена, но си замълча.

— И тогава извадих изпод дюшека всичките пари, които бях спестила, и купих този хотел. Това се оказа добър начин да си изкарвам прехраната. Припечелвах добре, но продължавах да се чувствам празна отвътре. И тогава срещнах отец Стайлс. Божичко, толкова беше стар, че някой трябваше да се грижи за него, иначе никога нямаше да се върне жив от онази дива пустош. Затова оставих хотела в ръцете на един приятел и тръгнах на път с него. Но той почина преди година.

— Съжалявам.

— Оттогава в мисията, която той отвори на индийска територия, не е имало пастор. Но наскоро им казали, че някакъв свещеник пътувал насам. Свещеник и неговата съпруга. Е, сигурно ще се изненадат да видят, че жената на свещеника е толкова млада.

— Е, аз не съм чак толкова млада!

Това пък защо ли го каза?

— Както и да е, за мен е добро стечение на обстоятелствата, че пасторът се е разболял и трябваше да отседне в Седалия, преди да стигне Бакстър Спрингс, защото иначе никога нямаше да се запозная и с двама ви.

— Отец Фарел — искам да кажа Рийд... Той нямаше намерение да пътува за Бакстър Спрингс. Целта му беше Седалия и беше решен да стигне дотук на всяка цена.

— Наистина ли? — Сали вдигна недоумяващо рамене. — Не мога да го разбера. Бакстър Спрингс е на границата на индианските територии, но предполагам, че няма нищо лошо човек да мине по пътя, който познава най-добре.

Частити се чувстваше все по-неудобно от разговора, който водеше. Тя се усмихна.

— Сигурна съм, че Рийд също няма търпение да пристигне и да се заеме с мисията си. — Нетърпелива да смени темата, тя попита: — Имаш ли представа колко е часът?

— Минаваше три часа, когато слязох насам. — Сали се усмихна. — Предполагам, че сега ще е най-добре да те оставя сама с горещата вода. Ако имаш нужда от нещо, само извикай. Ще те чуя.

— Благодаря ти, Сали.

Частити простена безгласно, след като вратата се затвори зад възрастната жена. Неволни лъжи... съзнателни увъртания. Беше й омръзнало от всичко това. Тя погледна новата си рокля, която старателно бе разстлала наблизко. В джоба ѝ се намираше билет за влака, който щеше да я отведе до Колдуел. Вече се беше поинтересувала кога ще отпътува. След два часа щеше да е далече оттук, отново на път към целта си.

Обезпокоена от факта, че тази мисъл не я успокояваше, Частити се потопи за кратко под водата и се залови да сапунисва косата си. Щеше да отмие и последната прашинка от Седалия по тялото си и, каквото и да ѝ струваше това, щеше да изтрие от съзнанието си последните два дни.

А що се отнасяше до преподобния Рийд Фарел, за нея той вече беше минало.

Доктор Кар се отдръпна назад, за да оцени работата си, и изсумтя одобрително.

— Е, струва ми се, че ако не бях завършил медицинското училище, от мен щеше да излезе страхотен бръснар!

Рийд прокара длан по гладко избръснатата си буза и отново почувства нарастващо раздразнение. От дълго време насам бе култивирал тази брада, защото знаеше, че лицето му става твърде познато за хората извън закона по тези земи. Сега трябваше да е двойно по-внимателен.

Доктор Кар свъси вежди.

— Струва ми се също, че не съм срещал друг божи служител, за който думата „благодаря“ да е така несвойствена, както за вас.

— Благодаря.

— Сигурен съм, че е от сърце. — Доктор Кар изсумтя одобрително. — Този път се справихте добре с храната, която ви

донесе Сали. Би трябвало да се чувствате далеч по-добре.

— Мислете си каквото щете, но наистина се чувствам добре.

— Така и предполагах. Освен това съм наясно какво точно си мислите в момента, така че нека се изясним отсега. Това, че се чувствате малко по-добре, съвсем не означава, че наистина сте добре. Ще мине доста време, преди раната ви наистина да зарасне, а съвсем малко е нужно, за да изпаднете в същото състояние, в което ви доведоха при мен. Така че ще се наложи да си почивате известно време.

Студените очи обаче продължаваха да се взират безизразно в него и доктор Кар изпита разяждащо чувство за безпомощност. Той извади джобния си часовник и бръчката между веждите му стана още по-дълбока.

— Частити излезе преди цели два часа. От два дни насам никога не се е застоявала толкова дълго навън. Този път стигнахте твърде далеч, повярвайте ми. Ще ви кажа и нещо друго — допълни лекарят след известно колебание. — Наистина ще си получите заслуженото, ако в момента тя вече пътува с влак на Изток.

— Ще се върне.

— Надявайте се да се върне, защото в противен случай ще трябва да прехвърля грижите за вас на Сали. — Доктор Кар изсумтя. — Не ме разбирайте погрешно. Сали има добро сърце, но съвсем не е така приятна за окото, като младата ви съпруга, и далеч не е така послушна, че да се покорява безропотно на прищевките ви.

Рийд не му отговори. Истината беше, че през последните два часа бе добил болезнено ясна представа за физическа си немощ, макар тя да беше временна. Беше погълнал значително количество храна и сега се чувстваше по-силен, но освен това бе имал възможност да види с очите си раната на крака си и нямаше никакво основание да се усъмни, че лекарят му казва истината. Вече беше в състояние да разсъждава по-трезво и смътната идея, която преди това беше мъждукала в замъгленото съзнание му, сега започваше да се избистря. Да, вече имаше план. Сигурно щеше да е трудничко да го следва, но и преди беше изпадал в затруднения.

Сепнат от решителното почукване на вратата, Рийд вдигна глава и се приготви. Вратата се отвори и на прага застана нисичка, силно гримирана жена на средна възраст, облечена в толкова ярко червена

рокля, че той премигна насреща ѝ. Жената го огледа с добре тренирана вещина, без да му остави никакво съмнение, че с каквото и да се занимаваше сега, на младини е опитала всичко от живота. Тя продължаваше открито да го зяпа, докато се обръщаше към доктор Кар.

— Дойдох за подноса, докторе. Виждам, че този път свещеникът е хапнал добре.

— Така си е — Докторът изсумтя и се обърна към Рийд. — Това е Сали Грийнууд, жената, за която ви говорех.

Сали се изсмя отсечено, докато пристъпваше към леглото да прибере подноса.

— Радвам се да се запозная с вас, преподобни. Каквото и да ви е казал докторът за мен, не ще да е било много хубаво, ако съдя по погледа ви като ме видяхте на вратата.

— Погледът на пастора няма нищо общо нито с теб, нито пък с мен, Сали. — Доктор Кар повдигна гъстите си вежди. — Преподобният не е такъв човек, че да си го признае, но през последния час очакваше не друг, а жена му да влезе през тази врата.

— Не мога да го обвинявам за това. — Сали въртеше сръчно подноса в ръцете си и очевидно ѝ се искаше да си побъбри. — Не знам какво я задържа все още навън. Дойде да се изкъпе преди известно време, а после я видях да върви по улицата към гарата. Помислих си, че преподобният отец Фарел я е изпратил да купи нещо или...

Рийд се обади за пръв път.

— Кога беше това?

Гримираното лице на Сали придоби замислено изражение.

— Преди около час.

— Час ли? — Рийд свъси вежди.

— Тя наистина е много приятна млада жена. — Сали го наблюдаваше така внимателно, че дори безчувственият на вид Рийд Фарел започваше да се чувства неудобно. — Казах ѝ, че откакто почина отец Стайлс, никой свещеник не е стъпвал на индианска територия. Оттогава все им обещават да изпратят някой да го замести. Сигурна съм, че много ще се зарадват да ви видят, особено с такава млада и хубава съпруга, и...

— В мисията...

— Точно така. Натам сте тръгнали, нали? Вече казах на жена ви, че не разбирам защо ви е трябвало да минавате през Седалия, щом сте могли да хванете влака направо за Бакстър Спрингс и оттам да вземете пътнически фургон.

— Да, но първо трябваше да се погрижа за нещо тук.

— И аз така си помислих. Но жена ви сякаш не знаеше нищо по въпроса.

— Не обичам никой да си навира носа в моите работи.

— Чувала съм, че някои мъже разсъждават така. — Сали го изгледа проникателно за последно, преди да се обърне рязко към вратата. — След около час пак ще ви донеса нещо за ядене.

— Добра идея, Сали — кимна одобрително доктор Кар. — Отец Фарел трябва да възстанови силите си.

Потънал в мислите си, Рийд дори не разбра кога Сали е излязла. Обмисляше информацията, която току-що беше получил. В някаква си мисия на индианска територия очакваха да пристигнат свещеник и неговата съпруга. Стори му се доста удобно. Ако наистина познаваше тази част от страната толкова добре, колкото се надяваше, вестта вече трябваше да се е разпространила. Накъдето и да тръгнеше, това щеше да е удобно прикритие.

Мислите му бяха грубо прекъснати от поредния остър пристъп на болка в бедрото му. Рийд изруга наум.

— Ще ви дам лекарство за облекчение на болката, ако желаете.

Рийд поклати глава. Не можеше да си позволи някакво прахче да замъглява съзнанието му — не и в този момент. Щеше да се нуждае от цялата си воля, ако искаше да нареди нещата, когато Частити се върнеше. Познаваше добре тези благоденствени моменти. Всичките бяха еднакви.

Но къде, по дяволите, се губеше тя!

Влакът заминаваше за Канзас Сити само след половин час! Трябваше да го открие! Приковала поглед в земята, докато изминаваше пътя до гарата за трети път, Частити почувства да я обзема нарастваща паника. Нещата не отиваха на добре.

А само преди час, докато се излежаваше лениво в топлата вана, си беше помислила, че зловещата върволица от неприятности, които я бяха връхлетели така неочаквано преди два дни, скоро ще бъдат

забравени. В джоба си имаше билет. Влакът заминаваше само след два часа, а тя най-накрая беше взела решение да стори точно това, което отец Рийд Фарел ѝ бе наредил да направи — да се махне завинаги от живота му.

Спомняше си чувството на задоволство, с което бе излязла от ваната. Най-после се чувстваше чиста и освежена, и след като си наложи да изхвърли арогантния свещеник от мислите си, започна да сресва оплетените възли в косата си.

Но задоволството ѝ мигом се стопи, щом облече простата на вид рокля, която си бе купила от похотливия търговец. Нужен ѝ беше само един поглед в замъгленото огледало, което Сали услужливо ѝ бе заела, за да се ужаси от вида си. Леля Хариет и леля Пенелопе не одобряваха светлите дрехи. Те несъмнено щяха да смръщят вежди при вида на бледосинята, памучна рокля и квадратното деколте, което разкриваше оскъден изглед към заоблените форми отдолу. А после щяха да ѝ кажат, че е твърде... фриволна. И докато се бореше с копчетата на гърба си, Частити с ужас осъзна, че цветът на тази дреха едва ли ще е единственият ѝ проблем.

Частити вирна упорито брадичка, сякаш се отбраняваше от собствените си мисли. Все пак, тя не беше виновна, че е израсла до внушителния ръст от метър и седемдесет. Никой не можеше да я обвини, че заради необичайния ѝ ръст е имала твърде скромнен избор в единствения магазин на този забравен от бога град. И едва ли беше нейна вината за начина, по който женските ѝ форми, които ѝ се струаха твърде едри за иначе кльошавото и тяло и които обикновено бяха грижливо прикрити, сега напиреха над деколтето на роклята и просто приковаваха вниманието.

Частити простена на глас. И тогава погледът и попадна на старата ѝ, черна рокля. Хрумна ѝ да я облече отново, но видът ѝ беше така отчайващ, че се принуди да я захвърли безпомощно встрани.

Помнеше, че в този момент беше напипала билета за влака в джоба си и оттогава настойчиво си повтаряше, че скоро ще се отърве от този влудяващ низ от неприятности, в който господ знае как беше попаднала. Но още тогава, когато понечи да види точния час, в който влакът ще отпътува, бе установила, че ѝ липсват очилата. Последваха няколко минути на отчаяно търсене из тясното помещение, а после

беше завързала косата си на тила и бе излязла на улицата, за да ги потърси по пътя, по който бе дошла. И оттогава досега ги търсеше.

За пореден път стигнала до хотела, Частити вторачи поглед във входа на сградата. Преглътна мъчително. Влакът щеше скоро да отпътува. Тя обаче не можеше да замине без очилата си, а оставаше само още едно място, където би могла да ги открие.

Частити влезе в хотела и огледа стълбището. Обърна се сепнато, когато иззад гърба ѝ прозвуча гласът на Сали.

— Пасторът те чака, мила.

Съмняваше се да е така.

— Той хапна добре днес. Сега се чувства по-добре, но настроението му не е за завиждане.

Както винаги.

— Не знаех, че съпругът ти изглеждал толкова добре — вметна Сали.

Частити се насили да се усмихне.

Сали пристъпи крачка към нея и ѝ прошепна поверително:

— Но погледът му не е като на свещеник. Ако бях на твое място, щях да внимавам се него.

Частити се отправи към стълбището.

— Съжалявам, но трябва да вървя. — Набразденото от ситни бръчици лице на доктор Кар изглеждаше сериозно. Той наблюдаваше безмълвно Рийд известно време, преди да добави: — Няма я вече повече от два часа. Бих могъл да обиколя града и да я потърся, ако пожелаете.

— Няма да е необходимо. Тя сама ще се върне.

— Съвсем сигурен сте в това, нали?

— Да.

Доктор Кар го изгледа изпитателно.

— Е, надявам се да не останете разочарован. Във всеки случай, Сали скоро ще ви донесе още топла храна. Ако имате нужда от нещо, просто ѝ кажете.

Без да пророни и думичка, докато лекарят не затвори вратата зад гърба си, Рийд тихичко изруга под носа си. Не му допадаше да лежи в тази стая, съвсем безпомощен. Беше твърде опасно. Нито пък му

допадаше мисълта, че в момента плановете му зависеха от това, дали досадната Частити Лорънс има резервен чифт очила.

Минутите се точеха като дълги часове.

Рийд започваше да губи търпение. Проклет да беше, ако останеше да я чака и секунда повече!

Той стисна зъби и стоически понесе пронизващия спазъм в бедрото си, докато присядаше в леглото. Най-сетне успя да се изправи и си пое дълбоко дъх.

Внезапно проумял абсурдността на цялата ситуация, Рийд се разсмя на глас. Рийд Фарел — ловецът на глави! Ако преди няколко години някой му беше казал, че ще лежи някой ден в подобна хотелска стая, с рана от куршум, която разяжда плътта му и с кървави пари в джоба си, които е спечелил, като е преследвал издирвани мъже като животни, несъмнено щеше да го нарече лъжец. Но преди няколко години той не беше същият човек.

Обичаше Джени от мига, в който узна какво означава тази дума. Когато прегръщаше Джени, сякаш държеше целия свят в ръцете си. А след като я загуби, можеше да запълни празнотата само по един начин.

Всъщност, беше захванал този занаят от най-благородни подбуди. След като законът се оказа не достатъчно ефективен, за да залови престъпниците, отговорни за смъртта на Джени, той реши, че сам ще ги залови. Преследваше ги безмилостно. Още помнеше безумното тържество, което го бе обзело в момента, в който ги предаде на закона. Помнеше също и огорчението, което бе изпитал, щом разбра, че бандата крадци на добитък не е същата, която бе изпратила Джени под копитата на собственото ѝ стадо.

Наградата, която получи за залавянето им, се оказа неочаквана за него. И понеже спестяванията му ежедневно се стопяваха, той ги прие, с надеждата да открие хората, които търси, следващия път... Или пък по-следващия. Често му беше хрумвало, докато се луташе самотен в тъмните нощи, години по-късно, че той не е избрал сам пътя, по който бе поел. По-скоро пътят го бе избрал.

Но мисълта, че същият този път го бе довел до тази хотелска стая, в която в момента лежеше съвсем безпомощен, внезапно се оказа твърде болезнена, за да я понесе. Отново си пое дълбоко дъх. Не възнамеряваше да чака повече! Нямаше нужда от Частити Лорънс. Нямаше нужда от никого! Още сега щеше да се изправи и да направи

няколко крачки. А утре щеше да повърви още малко и още вдругиден щеше да е вече на крака, готов да поеме отново по пътя си.

Неочакван звук откъм вратата го изтръгна от мислите му. Рийд замря, когато чу колебливото почукване по вратата.

Много добре...

Рийд стоеше в безмълвно очакване, а вратата бавно се отвори и разкри високо, стройно женско тяло, сякаш изваяно в тъмната рамка от дърво.

Беше Частити Лорънс.

Частити сякаш се вцепени. Не беше очаквала да види отец Рийд Фарел, приседнал на леглото, с ясни сини очи и съсредоточен поглед. Стомахът ѝ се обърна по познатият ѝ напоследък начин, когато, застанала насреща му, Частити разбра, че Сали е била права. Пасторът наистина изглеждаше добре. Сега, когато измамната брада вече не покриваше лицето му, златистите кичури на косата му изглеждаха по-светли, а очите му — още по-сини. Вече не оставаха скрити за погледа ѝ правилните черти на лицето му, или пък волевата извивка на челюстта му. И докато го гледаше вторачено, Частити внезапно бе осенена от мисълта, че макар през последните два дни да се беше грижила за този човек далеч по-интимно, отколкото би ѝ се искало да си признае, всъщност го виждаше за първи път. Беше по-млад, отколкото ѝ се бе сторило на пръв поглед. Вече не я гледаше така сурово и, трябваше да му го признае, изглеждаше доста привлекателен...

Частити се сепна при тази мисъл. Привлекателен? Този човек с нрав на отровна змия ѝ се струваше привлекателен?!

Доктор Кар явно беше прав. Тя се нуждаеше от почивка.

Доволна, че е намерила логично обяснение за налудничавите си мисли, Частити заговори, без да се помръдне от вратата:

— Не се притеснявайте, отец Фарел. Няма да оставам. Просто изгубих очилата си и си помислих, че може да са някъде в тази стая.

— Влез.

Частити не се помръдна.

— Моля те, влез.

Моля те?

— Не мога да те обвинявам, че си така изненадана. Треската не може да бъде извинение за отвратителното ми поведение през тези дни. Надявам се да ми простиш.

Частити стоеше, останала без думи. Наистина ли това беше същият човек, който бе оставила в леглото преди няколко часа? Тя осъзна, че светлината откъм коридора ѝ прави добра услуга като засенчва изуменото изражение на лицето ѝ и пристъпи колебливо в стаята. Огледа го изпитателно, а той продължи:

— Не си спомням кой знае какво от последните два дни, но все пак имам откъслечни спомени. Спомням си, че ми каза колко си се смутила, след като лекарят е приел, че си моя съпруга. Не бива да се притесняваш повече за това. Само след няколко часа вече ще съм на крака и ще...

— Какво каза? — прекъсна го Частити. — Доктор Кар ли ти позволи да ставаш?

— Не съм казал такова нещо.

— Но каза...

— Казах, че скоро ще съм на крака. И независимо дали ти се вярва или не, тъкмо се опитвах да стана, когато ти почука на вратата.

Частити беше изумена.

— Не бива да ставаш! Нали сам видя раната на крака си? Ако отново се влоши, ще...

— Налага се да свърша някои неща.

— Сигурна съм, че могат да почакаат, за каквото и да става въпрос.

— Става въпрос за изключително важни неща.

— Здравето ти е най-важното нещо в момента.

Пасторът не ѝ отговори.

— Какво би могло да е по-важно от здравето ти?

— Трябва да разговарям с един човек тук, в Седалия... Става въпрос за мисията.

— Мисията... — Частити вече познаваше решителните искрици в очите му. — Разбирам, че нямате търпение да стигнете до мисията, но доколкото разбрах от Сали, там от доста време чакат някой да замести покойния отец Стайлс. Още една седмица едва ли ще е чак от такова значение.

— Отец Стайлс... да. — Рийд направи многозначителна пауза, преди да продължи: — Получих част от записките му. Трябваше да се срещна с някой тук, в Седалия, който поддържа връзка с представителството на индианците. Той трябваше да ми разясни някои специфични неща относно мисията. Но времето тече и ако той реши, че е чакал твърде дълго, ще се върне във Вашингтон и аз ще пропусна шанса си...

— О... — Частити надникна дълбоко в необятните сини очи на пастора. Човекът очевидно се безпокоеше. Тя видя твърдата решимост в погледа му и пристъпи по-близо до леглото. В очите ѝ се четеше съчувствие.

* * *

Внезапно Частити Лорънс излезе от прикритието на сянката и пристъпи към него. Рийд едва не възкликна от изненада. Нямаше ги вече строгата прическа и старомодна черна рокля. Косата ѝ беше свободно прихваната на тила, а няколко блестящи златисто-червени къдрици се бяха изплъзнали от панделката и милваха бузите на лицето ѝ. Вече без очила, лесно се виждаше безупречната извивка на веждите ѝ и невероятно дългите ѝ кестеняви мигли, а чертите на лицето ѝ сега изглеждаха по-нежни и деликатни.

Рийд я огледа напрегнато. Бледосинята рокля, която бе облякла, подчертаваше мекия ѝ тен и изненадващо женствените форми на тялото ѝ. Безспорно бе нанесла видими подобрения във външността си, но Рийд знаеше, че не можеше да обвинява само неугледните ѝ досега дрехи, задето бе пропуснал да забележи колко привлекателна е всъщност Частити Лорънс. Трябваше да си признае, че се чувства по-зле отколкото беше мислил, и че способността му за вярна преценка е силно занижена. Не можеше също да отрече, че при други обстоятелства замъглените му сетива биха могли да му изиграят лоша шега.

Рийд, който напълно съзнаваше колко важни ще бъдат следващите му думи, подхвана предпазливо:

— Срещата ми с онзи човек, от индианското представителство, е много важна. — Той замълча за миг, за да подсили ефекта. — Децата в

мисията сигурно страдат...

Частити премигна доверчиво. Рийд почти можеше да види бедстващите дечурлига, които се надбягваха във въображението ѝ.

— Надявах се с негова помощ да внеса някои подобрения в мисията — добави той и замълча.

Най-после Частити наруши тишината.

— Но сигурно проумяваш, че всичките ти усилия ще отидат напразно, ако раната ти отново се влоши.

— Предполагам, че и това е възможно.

— Това е съвсем сигурно, ако не следваш съветите на доктор Кар.

— Длъжен съм да опитам.

— Но... но... — Дълбоко в очите ѝ зелените искрици се раздвижиха. — Сигурна съм, че и някой друг би могъл да открие този човек и да му каже да дойде тук, за да говори с теб.

— Стига все още да е в Седалия.

— О, сигурна съм, че е тук. Не би могъл да си тръгне, ако знае колко важна е тази мисия.

Рийд почувства, че победата му е близо.

— Знае, но времето му е изключително ценно.

— Сигурно Сали би могла да ти помогне.

Не, не можеше да позволи това. Сали беше твърде проникателна, за да я въвлеча в история, която измисляше дума по дума. Той ѝ отговори с поклащане на глава и съкрушено изражение на лицето.

— Не, не мисля. Сали не е лош човек, но видът ѝ е подвеждащ.

— О! — Рийд ясно долавяше вътрешната битка, която се водеше зад съпричастния ѝ поглед. Частити погледна часовника на бюфета и поклати унило глава. — Искан ми се да можех да помогна, но влакът ми заминава след петнайсет минути.

Неподготвен за този отговор, Рийд пророни:

— Влакът ти?

— Да. Тръгнала съм към Колдуел, Казнас. За мен е много важно. Аз... Един човек ме очаква там. Искан да кажа... — Тя отново погледна часовника.

Значи някой очакваше Частити Лорънс да пристигне в Колдуел. Рийд се запита как не се беше сетил по-рано.

— Върна се за очилата си, така ли? — попита той.

— Да.

— Не съм ги виждал.

В очите ѝ проблесна разочарование.

— Имаш ли нещо против да ги потърся?

— Не.

Рийд затвори очи. Силите му отслабваха с всяка изминала минута. Вслушваше се в движенията на Частити, която обикаляше безполезно стаята. Той отвори отново очи, когато шумовете секнаха.

— Няма ги тук. — Частити махна неопределено с ръка. — Е, предполагам, че трябва да се сбогуваме.

Той не можеше да позволи това да се случи.

— Искам да те помоля за една услуга, преди да си тръгнеш — подхвана Рийд. — Би ли ми подала дрехите. — Той посочи ризата и панталона си, които висяха на кукичка в ъгъла на стаята. — Ще ти бъда благодарен, ако ги оставиш на леглото.

— Дрехите ти? Нали нямаш намерение да ставаш?

Рийд не ѝ отговори.

— Не бива да ставаш, докато доктор Кар не ти разреши.

— Частити... — Той умишлено ѝ внушаваше чувство за приятелска близост, като я наричаше по малко име за пръв път. — Не се притеснявай за мен. Влакът ти ще отпътува всеки момент.

— Но...

— Аз ще направя, каквото е нужно...

— Доктор Кар ще намери някой, който да ти помогне.

— Ще си изпуснеш влака. — Той погледна часовника. — Заминава след десет минути.

— Доктор Кар познава всички в този град. Сигурно ще знае къде да намери човека, който търсиш.

— Едва ли ще е трудно да го намери. В пощата би трябвало да има съобщение за мен, където се казва къде да се срещнем. Но аз вече се чувствам по-добре. Мога да се справя и сам.

— В пощата? И ти възнамеряваш да отидеш сам дотам? Съзнаваш ли колко е далече пощата оттук?

— Ще се справя.

— Не, няма да се справиш.

— Ще се справя!

Рийд инстинктивно долавяше, че тя е на път да се предаде. Задоволството му обаче мигом се изпари, когато го връхлетя поредния болезнен пристъп на слабост. Той затвори очи. Почувства мека длан на челото си и отвори очи. Частити бе приведена над него, а тънките ѝ вежди бяха извити в загрижена гримаса. Рийд долови аромата на рози.

— Още си твърде слаб, за да вървиш сам. Нима не разбираш?

— Длъжен съм да опитам!

Частити се поколеба още само за миг, преди да отговори:

— Ще отида вместо теб.

— Но влакът ти...

— Утре ще има друг влак. Във всички случаи, не бих могла да замина без очилата си. Как се казва човекът, с когото би трябвало да се срещнеш?

— Не мога да ти позволя...

— Как е името му?

— Едуард Дженкинс.

Частити кимна.

Докато вървеше към вратата, Рийд добави:

— Трябва да те предупредя, че някои хора наоколо не са особено благоразположени към индианците. Затова мистър Дженкинс пътува инкогнито. Той не те познава, така че е възможно да не ти се представи с истинското си име. И ще е най-добре да се съгласяваш с всичко, което ти каже.

Частити кимна отново.

Невярващ, Рийд не откъсваше вторачен поглед от вратата, която се бе затворила след нея. Изумяваше го лекотата, с която бе успял да я манипулира. Никога не беше срещал по-доверчива жена. Какво ли си мислеше онзи приятел в Колдуел, та ѝ позволяваше да пътува сама?

Изненадан от неприязнената тръпка, която го прободеше при тази мисъл, Рийд затвори очи. Него какво го засягаше всичко това?

[1] honesty — честност, почтеност — Б.пр. ↑

[2] purity — чистота, непорочност — Б.пр. ↑

Тази работа никак не му харесваше.

Лениво облегнат на стената на сградата, Ед Дженкинс присви очи срещу ярките лъчи не превалящото слънце, докато жената с ярко червената коса излизаше от пощата и се отправяше нагоре по улицата. Без да я изпуска от поглед, той нахлупи шапката си по-ниско над челото. Нещо не беше наред. Вече два дни чакаше Фарел да потърси контакт с него. Тъкмо беше на път да се откаже, когато червенокосата жена влезе в пощата и попита за някакви съобщения за отец Рийд Фарел.

Отец Рийд Фарел?

Дженкинс неволно се изхили. Беше слушал много за Рийд Фарел, и от всичко, което бе чул, знаеше че този тип е склонен по-скоро да избива престъпниците, отколкото да ги вкарва в лоното божие. Беше чувал също, че Фарел работи сам.

Дженкинс остави червенокосата да набере малко преднина, а после се оттласна от стената и я последва на известно разстояние. Единственото логично обяснение, което му хрумваше, беше че Уил Морган е научил, че е в града, и е изпратил тази жена да го подмами. Би било типично за Морган. Него го биваше да мами хората, да ги кара да му вярват, точно както бе накарал Сони да му повярва. Той самият не бе съумял да стори нищо, за да накара Сони да проумее какво се крие зад примамливите обещания на онзи изверг, докато не стана твърде късно.

Червенокосата жена свърна на завоя и Дженкинс ускори крачка. Зави зад ъгъла точно навреме, за да я види да влиза в хотела Билтмор. Спря за миг и огледа щателно улицата. Не биваше да подценява Морган.

Червенокосата се изгуби зад свивката на стълбището в момента, в който Дженкинс влезе във фойето. Той се огледа подозрително и понечи да я последва, но нечия ръка го потупа настойчиво по рамото.

— Хубава жена, нали?

Дженкинс пъргаво се обърна и видя ниска жена на средна възраст, облечена в ярко червена рокля. Той се ухили престорено.

— Страхотна е. Току-що ми намигна на улицата, а после свърна към хотела. По-ясна покана не съм получавал.

— Размечтал си се, приятел. — Жената се разсмя и протегна ръка. — Аз съм Сали. Този хотел е мой. И трябва да ти кажа, че каквото и да си мислиш, че си видял, грешиш. Жената, която току-що се качи по онези стълби, е истинска дама. И освен това е омъжена.

— Омъжена, а? — Дженкинс поклати невярващо глава. — Сигурна ли си?

— Съвсем сигурна. Съпругът ѝ е отец Рийд Фарел, така че каквито и похотливи идеи да си имал, по-добре си ги избий от главата.

— Свещеник? Божичко! На мен никак не ми прилича на жена на свещеник!

— И свещеникът също не прилича на свещеник, така че сигурно са си лика-прилика. Но тя се грижеше предано за него.

— Грижила се е за него?

— Той е болен. Доктор Кар го навестява редовно.

— Така ли?

— Трябваха ни трима мъже, за да го качим по стълбите в нощта, когато пристигнаха. Слава богу, че първа стая беше свободна, защото каквото е едър, не знам дали щяхме да го помръднем и крачка повече.

— Значи мислиш, че ще си изгубя времето, ако се представя на дамата и...

— Нека те посъветвам нещо, приятел. — Лицето на Сали изведнъж придоби сериозно изражение. — Ако не си търсиш сам белята, по-добре стой по-далече от тази жена, защото казвам ти — свещеник или не, в очите на онзи човек има нещо, което казва: „Не се пречкай на пътя ми!“.

— Така ли?

— Точно така.

— Как каза, че му било името?

— Отец Рийд Фарел.

— Мисля, че съм го срещал веднъж. Един такъв дребен, с черна коса, малко пълничък...

— О, не, за бога! — Сали се изсмя отсечено. — Свещеникът е едър мъж със светла коса и сини очи... студени като лед... И доколкото

можах да видя, няма и грам тлъстина по себе си.

— Трябва да е бил някой друг. — Дженкинс докосна периферията на шапката си с върха на пръстите си. — Благодаря за съвета, мадам.

Усмивнат, той се насочи към вратата. Усмивката му обаче мигом се стопи, щом стъпи на тротоара и изруга под носа си. Е, явно бе попаднал на точния човек, но все пак, нещо не беше наред.

И това никак не му харесваше.

Частити почука на вратата на хотелската стая. Изчака с ръка на бравата някакъв отговор отвътре и свъси вежди при звука на свирката от влака, който вече се губеше в далечината. Ето че ѝ се бе случило отново. Беше отложила с още един ден пътуването си за Колдуел. Само преди час беше твърдо решена да остави последните два дни зад гърба си, а ето че отново променяше намеренията си заради този мъж, когото едва познаваше.

Частити прехвърли наум разговора си с пастора отпреди няколко минути. Спомни си, че невероятно проникателните му сини очи вече не бяха така студени, когато бе пристъпила към леглото му. В този момент в погледа му бе проблеснала някаква неясна за нея емоция, която извика познатата тръпка по гръбнака ѝ. А когато видя болезнената гримаса на лицето му, нещо в нея трепна и тя бе изгубена.

Частити, която все още чакаше някакъв отговор отвътре, преглътна припряно. Надяваше се той да не е направил опит да се изправи в нейно отсъствие. Надяваше се да е осъзнал какъв риск поема с такова необмислено действие.

Частити почука по-силно. Сърцето ѝ затупка учестено и след като отново не последва отговор, тя отвори рязко вратата. Рийд лежеше неподвижно в леглото си. Само за миг Частити се озова до него и докосна с длан челото му. Сепна се, когато очите му внезапно се отвориха и силната му длан сграбчи китката ѝ. В гласа му се долавяше откровена заплаха, когато избоботи:

— Казах ти да не се промъкваш до мен, докато спя.

— Не съм се промъквала! Почуках два пъти! И след като не ми отговори, си помислих... — Внезапно гласът ѝ секна. Частити бе възмутена от отбранителната нотка в тона си. — Няма значение какво съм си помислила. Веднага ме пусни.

Рийд внезапно отпусна ръката ѝ и тръсна глава. Видимо се опитваше да се отърси от последните следи от съня. Накрая проговори с по-мек тон:

— Извинявай. Заспал съм. Стресна ме. — Той не дочака отговора ѝ, а припряно я подкани: — Какво откри в пощата?

Частити преглътна обидата.

— Нищо.

— Какво искаш да кажеш?

— Това, което казах. Направих каквото ми каза. Попитах дали няма някакво съобщение за отец Рийд Фарел, а служителката ми каза, че никой не е питал за теб.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна. Не беше чак толкова трудно. Уверих се, че...

Частити чу приглушените стъпки откъм коридора, не се оказа неподготвена за бързината, с която Рийд седна в леглото или пък за силата, с която я изблъска встрани от леглото и изсъска:

— Дръпни се назад!

Спонтанният протест обаче замря на устните ѝ, когато вратата се отвори с трясък, а на прага застана мъж с насочен към тях револвер. Тя преглътна конвулсивно, докато мъжът изрече:

— Търся Рийд Фарел.

Отговорът на Рийд беше не по-малко суров.

— Какво те води при него?

Непознатият присви очи.

— Ти ли си Фарел? — Той замълча за миг. — Ти ли изпрати тази жена да разпитва за мен?

— Ако името ти е Ед Дженкинс, да.

— Трябваше да се срещнем преди два дни.

Не бях във форма да приема каквото и да било до днес.

Мъжът с револвера кимна към Частити:

— Коя е тя?

— Пратеник... това е всичко. — Рийд се обърна към Частити. — Мистър Дженкинс иска да говори с мен на четири очи.

Частити не се помръдна.

— Частити...

Частити го изгледа невярващо.

— Искаш да те оставя насаме с този човек?

— Двамата с мистър Дженкинс трябва да обсъдим нещо.

— Но той има револвер!

— Просто е предпазлив.

— И какво ще стане, ако...

— Просто излез.

— Не си го и помисляй — намеси се грубо Дженкинс. — Тя няма да отива никъде.

— Ако не я оставиш да излезе, няма какво да обсъждаме.

Частити внимателно проследи реакцията на Дженкинс след решителното заявление на Рийд. Видя как малките му очички се стрелкаха известно време от него към нея и обратно, докато накрая бавно отпусна револвера. Видя и искрицата на задоволство, която трепна в погледа на Рийд, докато се обръщаше към нея.

— Можеш да вървиш, Частити. И не се безпокой. Двамата с мистър Дженкинс ще приключим бързо.

Цялата разтреперана, Частити дръпна вратата зад гърба си. Веднага щом затвори, дочу приглушени гласове откъм стаята. Стори й се, че в гласа на непознатия не се долавя открита заплахата. Малко поуспокоена, тя се отправи надолу по коридора. Пълното й невежество относно живота на Запад я изумяваше. Никога досега не беше подозирала, че ненавистта към индианците е взела чак такива размери, че един агент на правителството да е принуден да се среща тайно с човек, който иска да им помогне. Що се отнасяше до револвера на мистър Дженкинс...

Варвари — ето какви хора живеят в Дивия Запад...

Може би в думите на леля Пенелопе се съдържаше повече истина, отколкото бе предполагала.

А другата истина беше, че Рийд не показва и следа от страх, докато дулото на револвера сочеше към тях. Кой знае защо, Частити не беше и очаквала друга реакция.

Озадачена от тази мисъл, тя се спусна по стълбите.

Рийд гледаше хладно Ед Дженкинс. Човекът явно беше към средата на четиридесетте. Беше нисък и жилиав, с набразденото лице и мазолести ръце на фермер, прекарал дълги години на открито. В погледа му се четеше онази непоколебима решимост, която Рийд

различаваше от разстояние. Той самият имаше същото това изражение, преди дълбоката омраза вътре в него да превърне сърцето му в късче лед. Рийд отлично знаеше, че човек с такъв поглед никога не правеше компромис с чувствата си.

Поредният пристъп на слабост му напомни за незавидното му физическо състояние.

— Пратил си ми телеграма, че Морган и бандата му се навъртат в Седалия. Това, което искам да знам, е защо не тръгна сам след него, ако те блазни наградата или, в противен случай, защо се свърза с мен, вместо да се обърнеш към закона?

Дженкинс се изсмя отсечено.

— Закона? Знаеш, че законът не може да догони Морган. Хората на закона са толкова погълнати от задачата да следват правилата, че винаги остават крачка след него.

— Но ти не си останал крачка след него.

Лицето на Дженкинс придоби непроницаемо изражение.

— Да, така е. Но не съм такъв глупак, че да си меря силите с Морган и неговата банда. Той е умен и много бърз, а аз не съм стрелец. Не че се боя за живота си, но проклет да съм, ако го оставя да се изплъзне и този път.

— Аз също не съм стрелец.

— Я не ме занасяй!

— Казах, че не съм стрелец.

Дженкинс го изглежда изпитателно.

— Е, може и да не си, но хората разправят разни работи. Казват, че имаш лична вендета с Морган и хора като него. И други неща се говорят.

— Какви неща?

— Казват, че подгониш ли някой, никога не се предаваш, а ти преследваш Морган от доста време. Казват още, че не се боиш от нищо.

Рийд започна бързо да губи търпение, след като раната на крака му го прониза отново.

— А ти какво ще спечелиш от всичко това? — попита безизразно той.

— Кожата на Морган, закована с гвоздеи на стената ми.

— И това ли е всичко?

Сарказмът в думите на Рийд не остана скрит за жилавия каубой.

— Да, това е всичко! — отвърна му троснато той.

— Защо?

— Това вече си е моя работа.

— Греша. Вече е и моя.

— Имах син преди време — отвърна той, а изпитото му лице се сгърчи в болезнена гримаса. — Но вече нямам, благодарение на Морган. Искам да го накарам да си плати.

Нещо се преобърна в стомаха на Рийд при тези думи.

— Къде е Морган сега?

— Напусна града. Не можах да го последвам, защото чаках да се срещна с теб, но знам къде отиде. Има тайно скривалище на индианска територия, където законът не означава нищо. Там е стадото, което плякоса последно. По дяволите, толкова е уверен в себе си, че дори не си прави труда да погледне дали някой не го следва.

Дженкинс бръкна в джоба си и извади лист хартия. Разпъна го на леглото до Рийд и тънка усмивка се разля по устните му.

— Начертах ти карта. Няма да е трудно да го откриеш. — Той замълча за миг. — Само едно нещо искам от теб.

Рийд присви очи.

— Само една телеграма, с която да ми кажеш, че си го хванал. Това е всичко, което искам. На гърба на картата съм написал къде да я изпратиш.

Погледът в очите на Дженкинс отново извика възела в гърдите му. Синът на Дженкинс... и Джени.

— Дадено. — Рийд си пое дълбоко дъх. — А сега се махай оттук и не се връщай повече. Не бива да възбуждаме ничии подозрения. След няколко дни ще съм на крака. А след това няма да ми трябва много време.

Дженкинс се изправи бавно. Рийд видя издайническия тик на бузата му, преди да протегне ръка.

Веднага щом Дженкинс напусна стаята, Рийд сгъна грижливо картата и я пхна под възглавницата си. Ръката му побутна очилата, които по-рано беше скрил там, и веждите му се свъсиха замислено. Значи Морган се криеше на индианска територия, а там очакваха всеки момент да пристигне свещеник и неговата съпруга. Нещата не биха

могли да се развият по-добре. Е, щом очакваха свещеник и неговата съпруга, точно това щяха да получат.

Рийд се облегна на възглавницата и затвори очи.

— Новините не са никак добри.

Рийд говореше меко и провлечено. Частити напрегнато го изчака да продължи, приковала поглед в лицето му. За пореден път се опитваше да открие очилата си на улицата, когато Ед Дженкинс излезе от хотела и се насочи към конюшните. Разтревожена, тя побърза да се върне в стаята. Един поглед към Рийд ѝ бе достатъчен, за да разбере, че нещата не са се развили добре.

В сините очи на Рийд се четеше тревога, когато отново заговори:

— Дженкинс каза, че в мисията възникнали проблеми.

— Проблеми?

— Децата... — Рийд замълча и свъси напрегнато вежди. — Покойният отец Стайлс е отворил училище в мисията. Довел е учителка, която се е отнасяла добре с децата на индианците. Но нещо се е случило с нея — Дженкинс не знаеше точно какво — и тя напуснала.

Рийд отново замълча за миг и присви очи:

— Мисията е в беда. Когато отец Стайлс починал, индианците се почувствали изоставени. Обърнали се към учителката за опора и тя съумявала да задържи нещата за известно време, но след като и тя напуснала, поверениците на отец Стайлс започнали да напускат мисията.

— Но... сега, когато ти си вече на път...

— Преди повече от година са им обещали, че свещеник и неговата съпруга пътуват натам. А през това време изгубили и учителката си. Дженкинс каза, че индианците си мислят, че вече никой не го е грижа за тях и децата им. Той каза, че ако искам да ги спечеля отново, ще трябва да обиколя селищата им едно по едно и да говоря с тях. Проблемът е, че междувременно сигурно ще изгубя още от новопокръстените, които все още водят децата си на училище.

— Не можеш ли да отидеш в мисията и да им обясниш ситуацията — да им кажеш, че скоро ще се върнеш и училището отново ще бъде отворено?

— Тези хора са чували безброй обещания, които никой не си е правил труда да изпълнява! Дженкинс каза, че единственият начин да задържа индианците, които все още посещават мисията, е незабавно да отворя училището отново.

— Но ти не можеш да правиш и двете неща едновременно!

— Това ми е известно.

— Нима никой не осъзнаваше това, когато те изпратиха?

— Тогава ситуацията беше доста неясна. Съпругата на свещеника, който първоначално възнамеряваха да изпратят, беше добра учителка и можеше да се справи с децата, докато той обикаля селищата. Но тя се разболя тежко и двамата не можаха да дойдат. Вместо тях, изпратиха мен.

— О...

Рийд се намръщи.

— Никой не очакваше усложненията, които ме забавиха; дори и аз. А сега изглежда, че когато пристигна, ще е твърде късно да направя каквото и да било.

— Не бива да мислиш така.

— А най-лошото от всичко е, че по думите на Дженкинс, правителството е смятало да финансира училището, но ако голяма част от децата изгубят интерес, най-вероятно ще го затворят.

— Няма ли начин да се свържеш с някого, за да изпратят човек, който временно да се грижи за училището, поне докато успееш да обиколиш селищата на индианците?

— Предполагам, че биха изпратили някого, но Дженкинс не ми даде кой знае какви надежди.

— Но...

— Най-много се тревожа за децата... — Нещо проблесна в погледа му. — Мразя да губя деца.

Начинът, по който Рийд изрече тези думи, докосна нещо в сърцето на Частити. Очите му, сини и прями, бяха изпълнени с решимост. Лицето му, бледо и изпито, изглеждаше напрегнато и някак далечно. Частити инстинктивно долови, че мъжът насреща ѝ е погълнат от проблемите си, отколкото бе склонен да признае. Всичко това я затрогна дълбоко, и гласът ѝ потрепваше, когато заговори:

— Трябва да има все някой, който би могъл да помогне. Може би Сали...

Рийд мигом свъси вежди.

— Не мисля, че Сали е най-подходящият човек.

Частити изправи снага отбранително.

— Сали е добър човек. Работила е с отец Стайлс.

— Но никога не е ръководила училище. Не мисля, че ще се справи.

— Но би могла поне да познава някой, който да помогне.

— Не мога да позволя проблемите в мисията да станат достояние на много хора.

— Но и не можеш да се справиш сам. Все някой трябва да ти помогне.

— Ще се справя.

— Бих искала да можех да помогна.

— Разбирам, Тръгнала си към Колдуел.

— За мен е много важно да стигна дотам. Вече телеграфирах. Очакват ме.

— Не се притеснявай. След ден-два ще съм на крака.

Частити го изгледа изпитателно и нещо в стомаха ѝ се преобърна. В погледа му се четеше същата трескава решителност. Той наистина щеше да направи онова, което считаше за необходимо.

— Виждам, че си силно привързан към онова, което правиш.

— Така е.

— И ще го доведеш докрай, със или без нечия помощ.

Дори не беше нужно да ѝ отговаря.

— Ще ти помогна, ако мога. — Думите сякаш сами се изтръгнаха от устните ѝ. Все още се опитваше да ги обмисли, когато добави припряно: — Но само за няколко седмици, докато ти или някой друг не поеме училището.

Стори ѝ се, че съзря искрица на задоволство в погледа му.

— Предлагаш ми повече, отколкото мога да приема. Знам колко много се притесняваш за репутацията си, Частити.

Репутацията ѝ? Внезапно лицето ѝ пламна. Съвсем беше забравила, че трябва да брани доброто си име.

— Тук, в Седалия, всички те мислят за моя съпруга. Това недоразумение не е донесло зло никому и не е нужно да се разгласява. Като се замисля, сигурно така ще е дори по-лесно.

Частити кимна.

— А що се отнася до Сали, тя има добри намерения, но е твърде приказлива. Не мисля, че ще е разумна да ѝ казваш кой знае какво.

— Точно така.

— Благодаря ти, Частити.

Благодаря? Нима чудесата нямаха край?

— Няма защо, отче.

Нещо трепна в очите му.

— Мисля, че ще е по-добре да ме наричаш просто Рийд.

Внезапно победен от умората, Рийд се отпусна на възглавницата и промърмори:

— Ще си почина малко.

След минути вече спеше.

Частити бавно се отдалечи от леглото. Коленете ѝ се опряха в креслото зад нея и тя приседна уморено. Стиснала безценния медальон в ръка, тя вторачи поглед в непредсказуемия мъж, който спеше в леглото. Само преди час беше готова да се качи на влака и да го остави завинаги зад гърба си, без дори да се замисли. А сега щеше да навлезе с него на индианска територия. Даже се беше съгласила да преподава в училището на индианската мисия — и то след като никога в живота си не беше виждала истински индианец!

— Частити трябва най-после да се научи да не се ръководи от емоциите си! Трябва да обмисля всяка ситуация, преди да действа!

— О, стига, Пенелопе! Частити е разумно момиче и е в състояние сама да взема решения. Аз имам пълно доверие в нея!

Дали наистина беше достатъчно разумна?

Беше ли взела правилното решение?

Гласовете на леля Хариет и леля Пенелопе продължиха да се лутат в съзнанието ѝ, а отговорите все ѝ се изплъзваха.

— Каква приятна семейна идилия!

Рийд се сепна и се отърси от съня. Насреща му се усмихваше доктор Кар. Той погледна през прозореца и видя, че над града вече се спуска вечерния здрач, после се обърна към ъгъла, където Частити вече се изправяше припряно на крака. И двамата бяха заспали. Влудяваше го мисълта, че за пореден път всеки е могъл да влезе в стаята и да приближи леглото му, без да го усети. Никога преди не се беше чувствал така уязвим.

— Тази гримаса вече ми е позната. — Доктор Кар докосна челото му. — Вече нямате треска. Как е раната?

Все още ядосан на себе си, Рийд отвърна троснато:

— Добре съм.

— Е, и тонът ми е познат. — Той се обърна към Частити, която вече пристъпваше към леглото. — Добре ли се държа моят пациент, докато ме нямаше?

Тя кимна.

— Сали ми каза, че не сте слизали за вечеря. След няколко минути ще ви донесе поднос с храна.

— Нямаше нужда — възпротиви се Частити. — Сали не е длъжна да се грижи за нас.

— Не е длъжна, но ѝ е приятно да се грижи за такава приятна млада двойка като вас.

Частити не съумя да прикрие разяждащото чувство на вина в погледа си. Раздразнен, Рийд благодари на бога, че доктор Кар не гледаше към нея. Частити беше толкова наивна и доверчива, че той не можеше да проумее как е успяла да живее досега, без да я споleti някакво катастрофално бедствие.

Внезапно му хрумна странната мисъл, че пътуването му с нея на индианска територия може да се окаже катастрофално бедствие, но той потисна отегчено тази мисъл. В момента нямаше голям избор и вече бе взел своето решение.

— А сега да погледнем раната на крака ви.

Доктор Кар отметна одеялото без всякакво предупреждение и Рийд долови смущението на Частити. Цветът на бузите ѝ се сгъсти, щом лекарят махна превръзката на бедрото му и съвсем спокойно се обърна към нея.

— Ела да погледнеш, Частити. — А след като тя се поколеба, добави: — Ела по-близо, жено! Отчасти и ти си виновна за това, така че си длъжна да го видиш.

Рийд дори не погледна раната на крака си. Погледът му остана прикован в лицето на Частити, която пристъпи колебливо към леглото.

— Е, какво ще кажеш?

— Изглежда ми по-добре.

— Изглежда много по-добре! — Доктор Кар се обърна към Рийд. — Или свещеническата якичка ви е донесла някаква помощ от

небесата, или просто двамата с Частити сме дяволски добър екип, защото раната ви почти е изхвърлила отровата. Както вървят нещата, ми се струва, че още след седмица ще сте на крака.

— Цяла седмица?

— Седмица!

Доктор Кар погледна първо Рийд, а после Частити.

— Какво ви става на вас двамата? Бих казал, че трябва да сте доволни, задето нещата вървят така добре!

Частити се усмихна унило.

— Аз съм доволна.

— Но аз не съм — изсумтя Рийд. — Ставам още сега.

Доктор Кар се изсмя отсечено.

— Не говорите сериозно.

— Напротив. — И за да звучи по-убедително, Рийд седна в леглото. И дума не можеше да става да чака цяла седмица. Трябваше да стане още сега — и никой не можеше да го спре!

— Не се дръжте като глупак! Стойте си на мястото!

Вбесен от заповедническия тон на лекаря, Рийд изръмжа:

— Ще трябва да се примирите, докторе. Ако не ме оставите да стана сега, когато сте тук и можете да ми помогнете, ще стана след като си тръгнете.

— Още не сте готов да вървите!

— Готов съм да стана на крака, и точно това смятам да направя!

— Рийд, доктор Кар знае най-добре какво ще е добре за теб.

Доктор Кар избухна:

— Не си хаби думите, Частити! Досега е трябвало да опознаеш по-добре този човек, защото аз вече го познавам. Сега си е наумил, че трябва да стане, и няма да се откаже, докато не го стори. Е, ще му дадем онова, което иска, и само след миг вече ще лежи проснат по гръб на пода!

Доктор Кар не каза и дума повече, докато втриваше ароматния мехлем в раната. После нагласи превръзката и се обърна рязко към Частити.

— Добре, ще го повдигна за едната ръка, а ти хвани другата.

Частити погледна крадешком полуголото тяло на Рийд и лицето й отново се обля в руменина.

— Но... Не е ли редно поне да си обуе панталоните?

Доктор Кар я изгледа невярващо.

— Какво ти става, жено? Той ще стане от леглото само за няколко минути.

— Да, обаче...

— Обаче, обаче... Просто го хвани за ръката и вдигай, щом ти кажа!

Частити срещна погледа на Рийд. В очите ѝ се четеше истинска паника.

Настойчивият поглед на Рийд срещна нейния и по брадичката и долната ѝ устна избиха капчици пот. Едно нещо беше да се грижи за полугол мъж, когато лежи неподвижен и безпомощен в леглото, и съвсем друго...

Рийд плъзна краката си покрай леглото и коленете ѝ се огънаха. Незнайно защо, но сега, когато беше изправен и седнал на леглото, ѝ се струваше по-висок и по-едър отпреди. Косата му изглеждаше по-светла. Тялото му сякаш беше по-... по-голо.

— Хвани го под ръка!

Частити пристъпи към него. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гърдите, щом Рийд плъзна ръката си около раменете ѝ. Беше тежка и топла. Мазолестата му длан се отърка в плътта на рамото ѝ и по гръбнака ѝ пробяга гореща тръпка. А когато се приближи към него, за да го подкрепи, цялото ѝ тяло потръпна от мъжкия му мирис.

Лицето на Рийд се сгърчи от болка и Частити инстинктивно го попита:

— Добре ли си?

Но се оказа неподготвена да срещне погледа му, който мигом се стрелна към нея; не беше подготвена за онзи миг, в който невероятно сините му очи се срещнаха с нейните. Неочакваната интимност на този миг я прониза точно толкова силно, колкото и внезапно осенилата я мисъл, че в този момент Рийд се нуждае от нея така, както никой друг на света.

Рийд премести първо единия си крак, а после и другия. След броени секунди той вече стоеше сам на краката си. Частити видя изненадата, изписана по лицето на доктор Кар, щом Рийд направи първата си крачка сам. Видя как изненадата му премина в изумление, когато Рийд измина известно разстояние без ничия помощ.

— Заинатихте се да ми покажете, че греша, нали? — Доктор Кар сграбчи ръката на Рийд със сурово изражение. — Е, добре, успяхте. Очевидно можете да вървите и сам, но за днес ви стига. Не ви съветвам да се инатите повече, ако не искате да се озовете там, откъдето тръгнахте.

А щом Рийд отново се отпусна в леглото, Частити придърпа одеялото му с разтреперани ръце. И понеже нямаше сили пак да срещне погледа му, се обърна към доктор Кар, който продължи наставленията си със суров тон.

— Сега си тръгвам. Частити, погрижи се да взема лекарството, което ти оставих. Ще дойда пак утре сутринта. — Той замълча за миг. — И помнете, че дори да се чувствате по-добре, е твърде рано за всякакви други дейности. Надявам се да сте схванали намека ми.

Частити гледаше вторачено доктор Кар. Тя определено не беше схванала намека му.

Или пък... божичко! Или беше?

Тя извърна рязко погледа си към Рийд. Изпита облекчение, щом видя, че лицето му остава безизразно при пиперливия съвет на лекаря.

Доктор Кар се спря за миг до вратата.

— Бъдете разумен, Рийд. Не искам всичкия ми труд да отива нахаост. Дайте си една седмица. Каквато и работа да ви чака, заслужавате една седмица почивка.

Веднага щом доктор Кар затвори вратата след себе си, Рийд изрече с равен глас:

— Заминаваме след два дни.

Силна музика, приповдигнати разговори, женски кикот и мъжки смях — шумът от ярко осветената улица долу отекваше в притихналата хотелска стая. Рийд, който не можа да заспи, след като доктор Кар си тръгна, се вслушваше в гласовете откъм улицата, които ставаха все по-буйни, музиката — по-гръмка, а смехът — по-пронизителен. Нямаше нужда да поглежда часовника, за да знае, че минава полунощ. Твърде често сам той беше участвал в подобни гуляи, какъвто се вихреше долу сега, за да е наясно кога и как се почаква градусът на настроението.

Поредният изблик на женски кикот се намеси грубо в мислите му. Това сигурно беше Трикси... или Пърл... или пък Руби. Всъщност,

имената им нямаха значение. Бяха неотменна част от живота в големите градове... а сигурно и в малките. Беше се възползвал от скромните им таланти, когато нуждата го подгонеше. Контактите с тях му носеха частично удовлетворение — ако си наложеше да вярва, че са искрени усмивките, с които го изпращаха до вратата.

Шумът от неочаквано движение го накара да се извърне към креслото в ъгъла. Частити се раздвижи отново. Лицето ѝ беше в сянка. Спомни си топлината на тялото ѝ, притиснато в неговото, докато правеше първите си крачки часове по-рано. Спомни си мекотата на плътта ѝ, когато дланта му се отърка в рамото ѝ, и онзи поглед, когато вдигна очи към него...

Рийд си наложи да изхвърли тези мисли от съзнанието си. Жените, чиито смях се разнасяше откъм улицата, имаха мека плът и корав нрав. Човек знаеше, че могат добре да се грижат за себе си, след като затворят вратата зад гърба му. Частити Лорънс обаче беше друга. Нямаше време за жена като нея, но тя щеше да му бъде изключително полезна. Беше се изправила на пътя му точно навреме, за да му помогне в тази ситуация. Никой човек на този свят не би си помислил, че навлизат на индианска територия със скрити помисли, щом видеше невинността в очите ѝ. Беше толкова неопитна, че той щеше да има възможност да тръгне по който си иска заобиколен маршрут, за да открие скривалището на Морган. И беше толкова доверчива, че нито за миг не би заподозряла, че той е някой друг, а не онзи, за когото се представя.

Истината беше, че Частити Лорънс имаше нужда от закрила. Мисълта обаче, че в Колдуел я очаква мъж, който е готов да поеме тази отговорност за нея, кой знае защо го изпълваше със смъртно недоволство. Рийд тръсна с досада глава и мигом простена от парещата болка, която го прониза в бедрото. Частити веднага се изправи в креслото. Макар и засенчена, той видя напрежението в стегнатата ѝ фигурка, когато го запита:

— Нещо не е наред ли?

— Нищо ми няма. — Рийд се прокле наум за резкия си тон и добави по-меко: — Добре съм. Просто раната ме заболя за миг. Не исках да те събудя.

— Аз не спях.

— Предполагам. Доста е шумно навън.

— Да.

— Това не е нещо необичайно.

— Предполагам.

— Но ти сигурно не си свикнала с такъв живот.

— Ами...

Нямаше нужда да му обяснява.

Тишината се проточи, преди Частити да пророни колебливо:

— Имаш ли нещо против да те попитам нещо?

Рийд изпита смътно безпокойство.

— Не, предполагам, че не.

— Когато мистър Дженкинс дойде да се срещнете днес... как така знаеше, че той е отвън с револвер?

— Не знаех.

— Не те разбирам.

— Не знаех, че е Дженкинс... Но разбрах, че отвън има някой и че този някой е с револвер.

— Но как?

— Чух как изщрака предпазителя.

— О...

Рийд долови изненадата ѝ и почти беше в състояние да предугади новите въпроси, които се надигаха във въображението ѝ. Но той също имаше някои въпроси.

— Спомена, че някой те очаква в Колдуел.

— Да.

Раздразнен, че Частити не му разкрива нищо повече, Рийд добави:

— Би трябвало да му телеграфираш, че ще закъснееш.

— Ще телеграфирам.

Не му допаднаше колебанието в гласа ѝ.

— Това ще го ядоса ли?

— Надявам се, че не.

— Явно си сигурна, че ще те разбере.

— О, да. Той е страхотен човек.

— Сигурно има ранчо.

— Не. Той е банкер.

Банкер...

— Отиваш му просто на гости или смяташ да останеш?

— Ако нещата се развият добре, надявам се да остана.

— А той иска ли да останеш?

— Не знам.

Внезапно Рийд изпита остър прилив на гняв.

— Никой нормален мъж не би трябвало да оставя жена като теб да пътува сама в тази дива провинция.

Той долови острата нотка в гласа ѝ, когато му отвърна:

— Жена като мен?

Той ѝ отговори по-предпазливо:

— Жена, която не познава тази част от страната.

— Аз умея да се грижа за себе си.

— Сигурно.

— Знам отлично накъде съм тръгнала и какво искам да постигна.

Отдавна планирам това пътуване.

Рийд мълчеше.

— За мен е много важно.

— Струва ми се, че той е много важен за теб.

— В момента всичко зависи от него.

Стомахът му се сви, щом долови нотката на отчаяние в гласа ѝ.

— Сигурно си нямаш никой друг?

— Не... да... — Тя сякаш се поколеба, а после му отвърна простишко: — В момента той е всичко, от което се нуждая.

Рийд напрегна погледа си, за да я види по-ясно на оскъдната светлина, но чертите ѝ си оставаха все така неясни, както ѝ отговорите ѝ. Неясни... но искрени. Сигурен беше в това. Тази жена не умееше да лъже.

Хрумна му, че срещата ѝ с него ще ѝ бъде добър урок в тази насока.

Нещо просветна откъм прозореца и за миг освети лицето ѝ. Седеше, облегната на възглавницата си, стиснала медальона в малката си длан. Този неин жест вече му бе станал познат. Той събуждаше нещо в спомените му.

Внезапно Рийд проговори.

— Когато всичко свърши, ще се погрижа да стигнеш до Колдуел.

— Няма да е необходимо.

— Напротив.

Рийд и сам не разбра защо го каза.

Но изведнъж отговорът нахлу в съзнанието му със смразяваща яснота. Свежият нощен въздух, който появяваше през прозореца, мекият женски глас в тъмнината, позабравеният аромат на рози, който все още изостряше сетивата му... Не, не можеше да си позволи да падне в този капан!

Той побърза да сложи край на разговора.

— Ще тръгнем след два дни.

— Но доктор Кар каза...

— Два дни. И нито минута повече!

Двата дни изминаха неусетно.

Слънцето блестеше ослепително в ранната утрин. Движението по улицата още не беше оживено, когато Рийд надникна през прозореца на хотелската стая. Частити отдавна беше будна. Беше я оставил да си мисли, че той спи, защото така беше по-добре за него. Обикновено рано сутрин тя се възползваше от банята на Сали, ако можеше да съди по аромата на рози, който всеки ден дразнеше сетивата му, щом тя се върнеше в стаята. И тази сутрин знаеше, че Частити ще има нужда от време, за да се погрижи за тоалета си. Той също се нуждаеше от известно време.

Рийд плъзна нозе покрай леглото и за пореден път потръпна от болката, която прободеше бедрото му. Изправи се предпазливо в целия си ръст и пристъпи към умивалника в ъгъла на стаята. Двамата дни се бяха оказали по-кратки, отколкото си мислеше в началото, но неотложните задачи, които тогава го подтикнаха да вземе това решение, все още го очакваха. Доколкото знаеше, Морган вече се готвеше да напусне индианските земи. Не можеше да го остави да се измъкне и този път.

Вкопчен в тази мисъл, Рийд дори не се погледна в огледалото. Вместо това побърза да налее вода в каната и затърка ожесточено сапуна в кесийката, докато се надигна пяна. После си пое дълбоко дъх, за да се отърси от последните признаци на отпадналост, и натърка с кесията лицето, гърдите и ръцете си. Втриваше сапуна в плътта си и прехвърляше наум плановете си за предстоящите дни. След няколко минути, свеж и облекчен, той вече избърсваше останалите капчици вода от кожата си с бавни, кръгообразни движения. Разтриваше енергично широките си рамене, схванати от дългите дни, прекарани в леглото, и масажираше стегнатите мускули на гърдите си, готов да действа. Почувства прилив на сила в тялото си и посегна към бръснача.

Малко по-късно, вече чист и облечен, Рийд огледа критично отражението си в огледалото. Отсреща го гледаше безупречен, гладко

избръснат божи служител, със светла коса и непреклонен поглед. Тъмните му дрехи и бяла якичка си бяха на мястото. Кожата на лицето му все още беше бледа, а очите му бяха оградени от тъмни кръгове, но вече стоеше на краката си с учудваща лекота. Нямаше и следа от пулсиращата болка в бедрото му, нито пък от досадната отпадналост, която през последните дни караше ръцете му да треперят.

Видимо доволен, Рийд посегна към пътната си чанта на пода. Той хвърли един предпазлив поглед към вратата и бръкна дълбоко в чантата. Извади малкия револвер, който се спотайваше на дъното, и го пхна припряно в ботуша си. Най-после готов, Рийд се насочи към вратата.

Краката му все още бяха малко нестабилни. Рийд изруга наум. Трябваше му само малко свеж въздух и отново щеше да е предишният човек. С тази мисъл в ума си, той се спусна по стълбището към първия етаж.

— О, не! Не може да бъде!

Частити прехвърляше безпомощно в ръцете си избелялата черна рокля, която така внимателно бе подбрала, преди да се отправи на път. А сега я гледаше ужасена. Беше станала рано тази сутрин, за да се отбие в банята на Сали, преди да се отправи директно към малката обществена пералня, където бе оставила роклята си преди два дни. А сега, докато гледаше жалките останки от любимата се дреха, в очите ѝ напиреха сълзи.

Частити рязко се обърна към възрастния собственик на пералнята с рошави бакенбарди, който я гледаше хладно.

— Какво е станало с роклята ми? — попита тя с обвинителна нотка в гласа. — Изглежда ми поне с два размера по-малка, отколкото ви я донесох! А цветът ѝ... сега просто няма цвят!

— Нищо не съм ѝ направил! Моите момичета я изпраха и изгладиха, точно както поискахте.

— Но... Но...

— Изпираме всички дрехи, които идват тук, по един и същи начин! Алкалният сапун изкарва всякаква мърсотия.

— Алкален сапун? — Частити поклати невярващо глава.

— И вряла вода. В цялата страна няма мърсотия, която моите момичета да не могат да изперат.

— Вряла вода... — Частити почувства, че краката ѝ се огъват. Не виждаше обаче смисъл да протестира повече. — Добре — каза тя. — Задръжте роклята. Може би познавате някой, който би могъл да я носи.

— Не познавам жена в този град, която да е в траур.

— В траур?

— Едва ли някой би носил подобна дреха, ако не е в траур. — Собственикът на пералнята замълча за миг, сякаш премисляше думите си. — Е, сигурно старата Джилис би могла да я използва. Тя и бездруго няма много дрехи, и едва ли се притеснява много как ще изглежда.

Частити едва съумя да извие устните си в подобие на усмивка.

— Чудесно.

Лицето на възрастния човек се вкамени, щом тя понечи да се запъти към вратата.

— Почакайте малко! Кой ще плати за прането?

— Да платя за прането? Роклята ми е съсипана, а вие искате да си платя?

Възрастният мъж оголи беззъбите си венци в сурова гримаса и процеди:

— Вижте какво, лейди, не знам как стоят нещата на Изток, откъдето идвате, но ние тук си плащаме дължимото, защото иначе лошо ни се пише. Разбрахте ли какво имам предвид?

Изумена, Частити се вторачи невярващо в дребничкия човек насреща си.

— Заплашвате ли ме, сър?

— Нищо подобно. Само ви казвам какво ще ви сполети, ако не си платите онова, което ми дължите.

... варварска страна...

Частити потисна настойчивия глас на леля Пенелопе, който отекуваше в съзнанието ѝ. Тя подхвърли една монета на тезгяха и излезе, оставяйки сприхавия старец зад гърба си.

Озовала се на улицата, Частити погледна към единствения магазин на другия край на пътя и несъзнателно придърпа полата на бледо синята рокля, която носеше. Как можа да ѝ хрумне да остави любимата си рокля с така капризна материя в някаква си обществена пералня? Трябваше да се досети какво я очаква.

Тя простена от нарастващото чувство за безпомощност. Какво щеше да прави сега? През последните два дни Рийд се възстановяваше

изключително бързо. Състоянието на раната му се подобряваше толкова светкавично, сякаш се подчиняваше на негова вътрешна команда. Но каквато и да беше причината за забележително бързото му оздравяване, сигурно съвсем скоро щяха да се отправят към индианските територии — пътуване, в което бе решила да се включи в момент на съчувствие и слабост.

Частити въздъхна унило. Тази дива страна с непредвидими по нрав хора ѝ бе въздействала по начин; какъвто не беше очаквала. Никога не се беше смятала за емоционален човек, но откакто беше срещнала отец Рийд Фарел, непрестанно се поддаваше на поривите и импулсите си. Но през изминалата безсънна нощ, докато лежеше безмълвно в протритото си кресло, най-после беше взела решение: каквото и да се случеше в бъдеще, никога нямаше да позволи отново собствените ѝ нужди и цели да бъдат захвърлени на заден план. И след като вече бе разбрала, че твърде лесно се поддава на настойчивия поглед на сините очи, вторачени в нея, отсега нататък щеше да го игнорира.

Внезапен порив на топлия вятър повдигна полите на роклята ѝ и я върна към реалността. Трябваше най-после да приеме, че не би могла да пътува в продължение на седмици, без нито веднъж да се преоблече. Просто нямаше избор.

Частити решително пое към другия край на улицата.

Рийд вървеше бавно по тротоара. Слънцето стопляше приятно раменете му, а лекият бриз галеше със свежа струя лицето му, но мислите му се рееха далече от мекото време. Костваше му неимоверно усилие да потисне отново зараждащата се болка в бедрото си, докато крачеше уверено към телеграфа в края на улицата. И макар да не изпускаше от погледа си никоя подробност от улицата или случайните минувачи наоколо си, не събуждаше ничии подозрения под прикритието на бялата якичка и любезни жестове. Вече почти цял час сновеше из града и засега беше доволен от онова, което виждаше.

В най-хубавия и единствен ресторант в Седалия го поздравиха топло и му пожелаха бързо оздравяване. Зададоха му и няколко въпроса за индианската мисия, на които той отговори уклончиво, но това не направи впечатление на никого. После отиде до пощата, където също веднага разпознаха в него болния свещеник, тръгнал на път към

индианските земи. С няколко внимателно подбрани въпроса Рийд се увери, че Дженкинс не го е подвел. Човек, чието описание идеално пасваше на Морган, и двама от неговата банда, бяха прекарали повече от седмица в града.

Рийд нарочно избягваше да се навърта около офиса на шерифа, където въпросите му можеха да възбудят подозрения или пък някой да го разпознае. През годините опитът го бе научил, че ловците на глави не са особено на почит сред хората на закона и че рядко могат да се радват на подкрепата им. Затова сега крачеше лениво към телеграфния офис, където се надяваше с няколко въпроса да намери отговорите, които го интересуват.

— Добро утро, отче!

Мислите му прекъсна топлият поздрав на едър, плешив човек, който стоеше наблизко.

— Добро утро, сър — отвърна му учтиво Рийд.

— Казвам се Алчи Уилард. — Човекът протегна приятелски ръка. — Аз съм коминочистачът на града. Радвам се да видя, че вече се чувствате по-добре. Искрено се възхищавам на човек, готов да поеме по този труден път, който вие сте избрал. Ако мога да ви помогна с нещо, само кажете.

Рийд стисна здраво протегнатата му ръка и отвърна:

— Благодаря ви, сър.

А после продължи надолу по тротоара и вътрешно се усмихна. Не се съмняваше откъде всички в града знаят за ранения свещеник и неговата мисия. Сали познаваше всички тук и всички я познаваха. Когато стигнеше до индианските територии, пристигането му вече нямаше да е тайна за никого и никой нямаше да се усъмни в истинската му цел.

— Благодаря ти Сали.

В този момент Рийд забави крачка. За вълка говорим... Сали стоеше пред градската пивница, на няколко крачки от него и разговаряше с приятно закръглена блондинка. Един бърз оглед на пищно изрисуваното лице и прилепнала ярка рокля на по-младата жена му бе достатъчен. Хубава, опитна и лесно достъпна...

Внезапно му хрумна, че от доста време не е бил с жена. Рийд отлично познаваше опасностите, които криеше дългото въздържание, физическата нужда беше усложнение, което той не можеше да си

позволи по време на дългите дни и нощи, които щеше да прекара на индианска територия сам с червенокоса, млада жена, която изпитваше прекомерно голямо доверие в свещеническата му якичка. Вече бе прекарал няколко безсънни нощи, обгърнат от мекия аромат на рози, който възбуждаше сетивата му.

Рийд обмисли предоставилата му се възможност от всички страни. Разполагаше с няколко часа, преди да напусне Седалия...

— Не можеш да отречеш, че е хубав мъж, нали?

Вторачена в Рийд, който пристъпваше бавно по улицата, Сали намигна към пицната блондинка край себе си. Опал Картър беше млада, красива и една от най-търсените жени в града. Напомняше ѝ за самата нея, когато беше млада, безгрижна и се наслаждаваше на живота по най-добрия начин, който познаваше. Сали харесваше Опал. На няколко пъти дори се бе опитала да я вкара в правия път. Усилията ѝ се оказаха безполезни, но това ни най-малко не бе навредило на приятелството им и това я радваше. Разбира се, Сали не се беше отказала и беше твърдо решена да опита отново след години, когато Опал узрееше и се преситеше от удоволствията на лекия живот, но дотогава...

— Така си е — отвърна Опал с плътния си, дрезгав глас. — Такива огнени типове не са съвсем по вкуса ми, но нямам нищо против този приятел да се опита да промени мнението ми. Всъщност, мога дори да размисля за малко, ако знае как да подхване.

— По-добре не си прави криви сметки, захарче. — Сали се изсмя отривисто. — На жена му нищо не ѝ липсва. Можеш да ми вярваш, защото през последните дни съм я виждала както я е майка родила често, отколкото той самият я е виждал.

Опал повдигна грижливо изписаните си вежди и Сали се разсмя отново.

— Жената просто има нужда от моята баня, захарче. И трябва да ти кажа, че макар преподобният Рийд Фарел да беше на път да изгуби крака си, все още е силен и способен мъж, и е истински късметлия да има такава жена.

— Като го гледам, бих казала, че и тя е късметлийка с такъв съпруг.

Силно гримираното лице на Сали придоби замислено изражение.

— Да... сигурно. Но може би не чак толкова, колкото ти се струва. Има нещо в този човек — нещо отвъд сините му очи и всичките му мускули... Нещо, което не ми вдъхва доверие.

— Сега пък какво се опитваш да кажеш?

— Опитвам се да кажа, че ми се струва, че този мъж има някаква скрита страна, от която косите ми се изправят. Защото макар да носи бяла якичка, има груб и непокорен нрав.

Опал въздъхна с копнеж.

— Точно такива ги харесвам.

— Казвам ти, че си губиш времето само като си го мислиш. Да знаеш само как гледа жена си... — Сали замълча за миг. — Не мога да ти го обясня, но никога преди не съм виждала мъж да гледа така съпругата си.

— Сали, стане ли въпрос за мъже, чуждото винаги е по-добро.

— Е, както и да е. Но те заминават веднага, щом отчето оздравее. Опал премигна.

— Но на мен ми трябва само няколко часа, Сали.

Сали изсумтя пренебрежително.

— Ето го и него. Само почакай и ще видиш.

— Добро утро, Сали.

Сали поздрави свещеника, който спря до тях. Стори ѝ се много висок. Нужно ѝ беше време, за да осъзнае, че всъщност никога не е била така близо до него, когато е изправен. Но не можеше да му се отрече, че изглежда добре. Излъчваше сила и мощ, макар да носеше свещеническа якичка. А когато погледна към Опал, устните му се извиха в усмивка и разкриха бели, равни зъби. Сали с почуда осъзна, че никога преди не го е виждала да се усмихва. Пламъчетата в изумително сините му очи, докато оглеждаше с явен интерес закръглените форми на Опал, подсказваха че мислите му в момента са продиктувани от онази част от мъжките инстинкти, които нямаха нищо общо с разума.

Сали потисна въздишката си на разочарование. Опал се оказа права. Чуждото винаги беше по-добро. Сигурно вече остаряваше.

— Добро утро, отче. — Бодна я мисълта, че усмивката ѝ прилича повече на гримаса, затова добави по-меко: — Това е Опал, моя добра приятелка.

— Радвам се да те видя, Опал.

Това поне беше видно.

— И аз се радвам да ви видя, отче. — Опал пристъпи към него, без да скрива интереса си. Тя постави топлата си длан върху ръката му. Беше мека, бяла и топла. Опал се приведе съблазнително към него и разкри щедро заоблените си гърди, а когато вдигна очи към него, очите ѝ бяха черни и загадъчни като нощта. — Сали тъкмо ми казваше, че сте бил болен. — Тя го огледа одобрително от главата до петите. — Но на мен ми изглеждате здрав и силен мъж.

Сега Рийд също си позволи да я огледа по-внимателно. Беше дори по-млада, отколкото му се бе сторила отдалече. Лицето ѝ беше мъничко, с деликатни черти, кожата ѝ, доколкото се виждаше изпод гъстите пластове грим, беше чиста и мека, а тялото ѝ беше тънко и съблазнително заоблено. Хрумна му, че на години трябва да е колкото Частити, въпреки че със сигурност бе видяла повече от живота.

За негова изненада, тази мисъл го натъжи.

— Чувствам се по-добре, благодаря — отвърна ѝ той.

— Радвам се да го чуя, отче. — Опал играеше ролята си добре. Думите ѝ бяха съпроводени с примамливо потрепване на тежките ѝ, потъмнени мигли. — Сали ми каза, че ще напуснете Седалия, за да вкарвате индианците в правата вяра. Случайно съм свободна за няколко часа и ми хрумна, че бихте могъл да се поупражните, като ме вкарате в правия път. Нуждая се от помощта ви, отче. Всъщност, едва когато ви видях да вървите към мен разбрах колко много се нуждая от някои неща... Определени неща. И съвсем не се съмнявам, че именно вие ще ми помогнете.

Опал се приближи още по-плътно към него. Гърдите ѝ се допряха привидно случайно в ръката му, а езикът ѝ прелъстително се плъзна по долната ѝ устна, докато му шепнеше:

— Сигурна съм, че се справяте страхотно с всичко, с което се захванете, отче, затова ще ви кажа една тайна. Аз също умея да върша някои неща. Може би ще е полезно да прекараме заедно известно време. И двамата ще останем доволни. — Погледът ѝ се сниши и се прикова в устните му. — Държа стая наблизо. Можем да се усамотим и сърдечно да си поговорим. Готова съм да ви посрещна след минути, ако пожелаете.

Пред погледа му се разливаше женска плът, гореща и сладка като мед...

Погледът на Рийд попиваше тъмните очи на Опал, в които се четеше открита покана. После се сниши към леко разтворените ѝ устни, към топлия ѝ бюст, който се притискаше откровено към ръцете му. Сладкият аромат на жена го опиваше, примамваше го неудържимо — и неочаквано в гърдите му се надигна нов пристъп на тъга. Запита се дали тази жена някога е била невинна и доверчива като Частити. И дали някога е ухаела на рози.

Рийд отхвърли с досада тази мисъл. Какво, по дяволите, му ставаше?

Отговорът на този въпрос нахлу със смущаваща яснота в съзнанието му.

Твърдо решен да се освободи от неудобствата, които физическите нужди му създаваха, Рийд погледна крадешком към Сали. Тя очевидно не беше особено изненадана от поведението на Опал. Беше стара лисица в този занаят и несъмнено щеше да си държи езика зад зъбите. А дори и да се разприказваше, едва ли щеше да му навреди. След половин час с Опал щеше да излекува всичките му болести. После двамата с Частити щяха да хванат следобедния влак, а Опал щеше да остане само спомен от миналото му — усмихната и малко по-богата след времето, прекарано с него.

Вече взел своето решение, Рийд покри ръката на Опал с топлата си длан. Долови как тя си пое сепнато дъх и как сърцето ѝ затупка учестено. Тъкмо се канеше да заговори, когато ярки кичури червеникава коса откъм другия край на улицата приковаха погледа му.

Сали веднага се обърна по посока на погледа му и промърмори нещо под носа си. Нещо в тона ѝ го накара рязко да се обърне към нея.

— Какво каза?

— Нищо.

Рийд отново погледна към далечния край на улицата.

— Жената, която влезе в магазина... Беше Частити, нали?

— Приличаше на нея.

— Няма нужда да се притеснявате за нея, отче. Доколкото чух, нея си я бива в пердах.

— Пердах ли?

Сали повдигна изненадана вежди.

— Тя не ви ли е разказала какво се случи? Е, сигурно е решила, че няма смисъл да ви безпокои, след като и бездруго сте болен и на

легло. Но целият град се смее от сърце на тази случка.

Рийд замръзна.

— Кой се смее?

— Ами всички. Изглежда, че Чарли Добс, продавачът, си е създал погрешно впечатление, когато тя отишла да си купи някои неща в деня след като пристигнахте. Не съм видяла с очите си, но доколкото разбрах, тя се опитала да му обясни, че греша, а той не щял и да чуе. Видял сама жена и решил да се възползва от нея. А тя замахнала и го проснала по гръб на пода.

— Опитал се да се възползва от нея?

Тази мисъл изтласка всичко друго от съзнанието му.

— Аха. Казват, че си заслужавало човек да види изражението на Чарли, когато се изправил. Някакъв човек влязъл в този момент и защитил Частити, така че Чарли не е могъл и с пръст да я пипне повече.

Видял сама жена и се опитал да се възползва от нея... Рийд почувства, че целият трепери, но този път не от болестта.

— Е, вече не съм болен и на легло — процеди през зъби той.

— Отче, почакайте само минута.

Останал глух за молбата на Опал, Рийд вече подтичваше по улицата. Очите му търсеха огнените коси на Частити, а стомахът му се свиваше в гневна топка.

Частити пристъпваше колебливо покрай отрупаните със стоки рафтове на магазина. Огледа се смръщено наоколо. От мистър Добс нямаше и следа, а тя очевидно бе единственият клиент в магазина.

Твърдо решена да напазари и да напусне магазина, преди отново да е възбудила враждебността на продавача, Частити пристъпи в най-отдалечения ъгъл, където бяха наредени дамските принадлежности. Стисна неволно платнената кесийка в джоба си, където бяха всичките ѝ пари. Беше спестила доста, затова се бе погрижила този път да ги скрие на по-удобно място, за да не изпада друг път в същата смущаваща ситуация, ако има нужда от тях.

Частити огледа малката закачалка с готови рокли с нарастващо отчаяние. Ако не се нуждаеше спешно от дрехи...

— Знаех си, че ще се върнеш.

Частити подскочи, щом иззад гърба ѝ прозвуча гласът на продавача. Обърна се сепнато към него, а той добави с нескрита злоба:

— Двамата с теб имаме нещо да довършим. Не си си помислила, че ще оставя да ти се размине, след като ме направи за смях пред целия град, нали?

— Сър — подхвана Частити и неволно заотстъпва назад, докато гърбът ѝ не опря в стената. — Дойдох тук, за да си купя някои неща, нищо повече. Ще ви бъда благодарна, ако ме оставите да си свърша работата и просто да си тръгна.

— Този път няма да е толкова лесно — озъби се Добс и по подпухналото му лице избиха капчици пот. Малките му очички хвърляха гневни искри. Той пристъпваше бавно към Частити с изражение, от което кожата ѝ настръхна. — Този път няма кой да ти пази гърба — изръмжа ядно той, — и трябва да знаеш, че няма начин да ме изненадаш като миналия път.

Погледът му беше сърдит и обидно похотлив. Частити се изчерви до корените на косите си.

— Пасторска булка, а? — Той се изсмя гръмко. — Никоя жена на свещеник не изглежда като тебе, каквато беше в оня ден, с онази рокля с раздърпано деколте, като някоя блудница, а очите ти бяха горещи и гладни.

— Горещи и гладни! — възкликна невярващо Частити. — Сър, дръпнете се от пътя ми! Няма да слушам повече долните ви обиди!

— Нищо подобно, сладкишче. Никъде няма да отиваш. Още не.

Частити долавяше бесния ритъм на сърцето си. Тя сви ръце в гневни юмруци.

— Заплашвате ли ме, сър?

— Не, изобщо не те заплашвам. Само ти казвам, че няма да ти дам възможност да се криеш зад якичката на съпруга си — не и след като влезе тук като разгонена кучка и беше на път да си получиш онова, което толкова ти се искаше, преди онзи жалък нещастник да нахлуе неканен тук.

— Жалък нещастник... Разгонена кучка... — Лицето на Частити се изкриви от отвращение. — Достатъчно! Тръгвам си! Махнете се от пътя ми!

Безочливият търговец пристъпи още крачка към нея и в гърдите ѝ се надигна бурен гняв, преди да просъска:

— Сър, предупреждавам ви...

— О, дамата ме предупреждавала! И какво ще направиш, ако не те пусна да си идеш?

— Не е важно какво ще направи тя. Важното е аз какво ще направя! — прозвуча внезапно плътен глас.

Сепната, Частити ненадейно срещна погледа на Рийд, който незнайно откъде се озова до тях. Безупречно облечен и гладко избръснат, той стоеше изправен, без следа от смущение или страх, а едрата му, мускулеста снага изпълваше тесния ъгъл, в който Частити се бе напъхала преди минути. Якичката му стоеше спретнато на мястото си, но каквото и да беше призванието му, в очите му се четеше единствено смразяваща заплаха, съвсем нетипична да един божи служител.

Добс сякаш се вцепени.

— Кой... Кой си пък ти?

Равните зъби на Рийд се оголиха в грозна гримаса. Частити забеляза, че ръцете му се свиха в юмруци, докато отвърщаше:

— Мисля, че се сещаш кой съм.

— Мислех, че си болен. Всички в града разправят, че смъртта чукала на вратата ти.

— Явно са сгрешили.

Добс присви злобно очи.

— Не, ти не си свещеник! — Той тръсна глава и пронижително се изсмя. — Може и да носиш свещеническа якичка, но дяволите да ме вземат, ако някога съм виждал свещеник да изглежда като теб!

Устните на Рийд се извиха в смразяваща усмивка.

— Нямах представа колко си прав. Не съм свещеник — не и в този момент. Сега съм просто човек, който няма търпение да чуе как се извиняваш на тази дама.

— Дама... Нея ли имаш предвид? — Добс измери Частити с презрителен поглед. — Може да се прави на важна колкото си иска, но мен няма да ме заблуди. И не смятам да ѝ се извинявам. Получи си каквото заслужаваше оня ден, когато нахлу в магазина с вид на уличница, сякаш преди малко се е изтърколила от леглото на един и вече се кани да се хвърли в обятията на друг.

Частити явно се боеше от реакцията на Рийд, защото след тези думи се плъзна пъргаво между двамата мъже и предотврати гневния

отговор на Рийд. Внезапно озовала се досами гърдите му, тя ясно долавяше бесния ритъм на сърцето му и гнева, който се разля като бурна вълна по тялото му.

— Моля те, Рийд, недей — прошепна тя. — Това нищожество не заслужава да си губим времето с него. Нека просто да се махаме оттук.
— Не.

Рийд я отмести настрани само с едно движение, което бе така ненадейно и неуловимо, че тя едва осъзна какво се е случило. Парализирана от унищожителния му гняв, Частити не успя да пророни и дума, докато Рийд сграбчи търговеца за яката на ризата му, повдигна го на няколко инча от земята и изрече със смразяващ кръвта глас:

— Дължиш извинение на тази жена и аз искам да го чуя... още сега.

— Съжалявам. — Арогантното изражение на Чарли Добс мигом се стопи в лицето на безпощадната заплаха в погледа на Рийд. Той закима припряно с изцъклени очи: — Съжалявам, съжалявам!

— Помоли я за прошка!

Добс вече се задъхваше. Гласът му се превръщаше в дрезгаво скрибуцане.

— Моля я за прошка!

— Рийд...

Без да обръща внимание на опита ѝ за намеса, Рийд разтърси грубо Добс, в чиито очи се четеше искрен ужас, и просъска ядно:

— Имаш късмет, че нося тази якичка, защото иначе...

Без да довърши мисълта си, Рийд рязко пусна запъхтения търговец на земята и, сякаш той вече не съществуваше, се обърна спокойно към Частити. Вгледа се в бледото ѝ лице и посегна да отметне един непокорен кичур от челото ѝ.

— Ще те чакам отвън, докато си купиш каквото ти трябва.

Разтреперана, Частити прошепна:

— Не, Рийд, моля те. Искам само час по-скоро да се махна оттук.

Ръката му се отпусна върху рамото ѝ и остана там за кратко. Допирът му беше изненадващо нежен и деликатен, но погледът му си оставаше студен.

— Мистър Добс вече ти се извини. Редно е да му дадем шанс да поправи грешката си. — Търговецът не се беше помръднал и на крачка, когато Рийд се обърна отново към него: — Нали така?

— Да... Да... Точно така.

— Частити ще те уведоми, когато е готова — добави сдържано Рийд.

Смутена и някак засрамена, Частити се обърна към него, след като Добс изчезна между рафтовете:

— Нямаше нужда да правиш това, Рийд. Щях да се справя и сама.

Лицето му се вкамени.

— Както си се справила миналия път ли?

— Да.

— Ще изчакам да свършиш тук.

Внезапно осъзнала, че с никакви протести няма да го накара да отстъпи, Частити се обърна към закачалките пред себе си и хвана първата попаднала пред погледа ѝ семпла черна пола и вълнена риза.

— Вече свърших.

Минути по-късно, докато вървяха по тротоара, Частити се опитваше да изтрие от съзнанието си сцената пред щанда, когато Рийд повелително отблъсна ръката ѝ и плати за покупките ѝ. Знаеше, че никога няма да забрави погледа на мистър Добс в този момент — смъртна омраза, примесена със страх. И дори не искаше да си спомня откровената заплаха в очите на Рийд, когато го погледна за последен път, защото инстинктивно долавяше, че заплахите му не са преувеличени.

Потънала в мислите си, Частити се сепна, когато Рийд улови ръката ѝ и я пхна в извивката на лакътя си, а после я придърпа към себе си и рамо до рамо се отправиха към хотела. Не беше подготвена и за необяснимия гняв в гласа му, когато я попита:

— Защо не ми каза какво се е случило първия път, когато си била в магазина?

— Защото... — Тя не се доизказа, внезапно разгневена не по-малко от самия него. — Това не те засяга.

— Напротив. — Невероятно сините му очи се приковаха в нейните и по гръбнака ѝ пробяга гореща тръпка, а в гърдите ѝ се надигна емоция, която не можеше да си обясни. — Ти си моя съпруга, забрави ли?

Частити вирна отбранително брадичка.

— Помня само, че това е една лъжа, която двамата поддържаме за удобство.

Погледът му бавно се плъзна по чертите на лицето ѝ.

— Никога не ми причинявай това отново, Частити.

— Да не ти причинявам какво?

— Никога повече не изпадай в такава ситуация.

Озадачена, Частити дълго време не съумяваше да му отвърне. Тя премигна объркано.

— Обещай ми.

Частити го гледаше втренчено, без да пророни и дума.

— Частити...

— Не!

— Защо не искаш да ми обещаеш?

— Защото нямаш никакво право да искаш това от мен.

— Имам право, защото нося отговорност за теб!

Очите ѝ се разшириха.

— Какво те кара да мислиш, че носиш отговорност за мен?

— Двамата ще пътуваме като съпруг и съпруга!

— Но това е просто лъжа, и то за кратко.

— По дяволите, защо си толкова упорита!

— Езикът ти е твърде груб за свещеник.

— Моят език си е моя работа!

— И моята работа си е моя работа!

— Не и докато си играем на съпруг и съпруга!

— Твърдо си решен да спориш с мен докрай, нали?

Рийд извърна очи.

— Не, нямам време. Заминаваме днес следобед.

Частити премигна изумена.

— Днес следобед?

Мълчанието на Рийд и непроницаемостта му изражение бяха единственият отговор.

Объркана и ядосана от необяснимия му гняв, Частити тръсна глава и в този момент забеляза Сали и някаква млада, силно изрусена жена, които ги наблюдаваха с подчертан интерес. Хрумна ѝ, че със сигурност са чули гневните реплики, които двамата с Рийд си размениха. Смутена, Частити се насили да се усмихне. После погледна крадешком към Рийд и процеди през стиснати зъби:

— Отсреща е Сали с нейна приятелка. Гледат към нас.

Рийд погледна към тях. Очите му си останаха студени като късче лед.

— Махат за поздрав. Поздрави ги и ти. — А след като той не се и помръдна, Частити добави: — Господи, какво ще си помислят?

Рийд се обърна и я прониза с напрегнат поглед.

— Ако си мислиш, че ме е грижа какво си мисли която и да е от тях, сгрещила си.

После поклати глава и с непроницаемо изражение повтори:

— Никога не ми причинявай това отново, Частити. Този път оставих на това жалко нищожество да му се размине, но не отговарям какво би могло да стане следващия път.

Частити не намери какво да му отговори.

— Е, това май потвърждава думите ми. — Сали се обърна към Опал и повдигна иронично вежди. Хубавият свещеник изобщо не обърна внимание на опитите им да го заговорят отново. Изглеждаше напълно погълнат от Частити, докато шептеше нещо в ухото ѝ, сякаш останалият свят просто не съществуваше. — Помисли си, че си го хванала в капана си, но сгрещи.

— Не съм си помислила, че съм го хванала. — Хубавичкото лице на Опал се изкриви в нетипична гримаса, докато гледаше втренчено Рийд, който се отдалечаваше по тротоара, хванал покровителствено жена си под ръка. — Наистина беше мой... за няколко минути.

— Докато не видя Частити да върви по улицата.

— Проклет да е, сигурна съм, че тя беше последното нещо, за което си мислеше, докато държеше ръката ми и си представяше какво невероятно изживяване ни чака.

Сали гръмко се изсмя.

— Е, може и да си възбудила въображението му за минута-две, но веднага забрави какво изживяване ви чака, щом разбра, че някой се е опитал да сваля жена му.

— Това нищо не доказва. Просто всеки мъж, щом чуе жената да изрича брачните обети, вече си мисли, че тя му принадлежи. Това е всичко.

Обикновено Сали не се предаваше лесно, но сега гледаше като хипнотизирана младата двойка, която се отдалечаваше по улицата.

Двамата продължаваха да си шептят, напълно погълнати един от друг.

— Погледни ги само. Хубавичко виж този мъж. Казвам ти, никога не съм виждала мъж да гледа жена си по такъв начин, както я гледа той. Сякаш наднича в душата ѝ. Не е трудно да се види, че е луд по нея. Направо откачи, като разбра, че е отишла в магазина без него, и съм готова да заложа и последния си долар, че Чарли Добс стои в момента зад щанда със смачкан фасон. Само погледни този мъж! — Сали поклати глава и неволно въздъхна. — Каквото и да се случи, той няма да се отдели от жена си.

— Да... но все пак искам още един шанс.

— Вече ти казах, само си губиш времето.

Опал замълча за миг.

— Какво е нужно, Сали?

— Какво е нужно за кое?

— Какво е нужно, за да накараш такъв мъж да те гледа, както я гледа той?

Внезапно завладяна от тъга, Сали погледна мълчаливо Опал. А когато заговори, в гласа ѝ се долавяше някаква меланхолия, която извираше от дълбините на сърцето ѝ.

— Захарче... де да знаех.

Все още беше разгневен и сам не можеше да разбере защо.

Колелетата на влака потракваха монотонно, а Рийд седеше, удобно отпуснат на седалката в притъмнелия вагон. Откакто двамата с Частити си размениха гневни реплики пред магазина сутринта, денят с нищо не му бе помогнал да утоли гнева си.

Рийд погледна към седалката до себе си. Частити седеше безмълвно с притворени очи, но той знаеше, че не спи. Бурната свада помежду им в магазина бе развалила настроението им за остатъка от деня. Доктор Кар ги бе навестил за малко, точно преди да тръгнат към гарата. Докато Рийд му плащаше за услугите, които беше ползвал, сприхавият доктор не се бе поколебал да му напомни, че според него решението да замине преди кракът му да се е излекувал напълно е глупаво и необмислено.

Частити беше съгласна. Рийд не беше.

А когато няколко минути след това намина и Сали, за да се сбогува, Рийд се почувства неловко и не съумя да потисне

раздразнението си. Частити каза, че се е държал неподобаващо. Той пък смяташе, че се е държал съвсем подобаващо.

Фактът, че Частити най-после намери очилата си в хотелската стая, и то на място, където беше сигурна, че е търсила няколко пъти, само добави към раздразнението му.

Неприятният низ от обстоятелства продължи и по-късно, когато пристигнаха на гарата и разбраха, че влакът им е бил отложен. Возилото пристигна едва на смрачаване, а кракът му вече беше толкова скован, че когато най-после се качиха на влака, Рийд вече трудно удържаше нервите си.

Сега погледът му се плъзна по неподвижното лице на Частити. Защо ли беше реагирал толкова остро на случката в магазина? Вече знаеше отговора на този въпрос. Частити беше заплаха за самата себе си — като малко дете, изгубено в гората, което позволява добрите му чувства и намерения да вземат връх над трезвия разум и продължава да върви уверено напред, без дори да подозира за опасностите, които го очакват иззад всяко околno дърво.

Рийд присви замислено сините си очи. Джени също беше вярвала безрезервно в добрите намерения на околните. Беше честна, обичлива и пълна с живот — живот, който бе изтръгнат от сърцето ѝ така внезапно и необратимо, че понякога все още се събуждаше нощем и посягаше да я докосне, неспособен да повярва, че вече не е до него.

Но реалността беше жестока, а истината — безмилостна. Джени бе имала нужда от него. Беше го викала да ѝ помогне, и въпреки цялата си любов и преданост, той беше пристигнал твърде късно.

Частити обаче не го молеше за помощ. Напротив — тя безрезервно отдаваше помощта си, без задна умисъл и страх от последствията.

Кой ли беше този глупак, който я бе оставил да пътува сама сред този толкова враждебен свят?

Този въпрос не можеше да чака повече.

— Частити... Будна ли си?

Тя се раздвижи неохотно. След миг отвори очи и го заля с поток от гневни, зелени искрици в пъстрите си очи.

— Все още ми се сърдиш.

Частити не отговори.

Рийд замълча за миг, а когато заговори, думите се изтръгваха от дълбините на сърцето му.

— Онзи похотлив търговец заслужаваше всичко, което му се случи, но съжалявам, че излях гнева си върху теб.

— Изобщо нямаше нужда да се намесваш.

Рийд не смяташе да спори с нея.

— Можех и сама да овладеем ситуацията. Справяла съм се сама и преди.

За кратко на устните му трепна усмивка.

— Вярно ли е, че си проснала Добс по гръб на пода?

Лицето ѝ се обля в руменина.

— Не съм искала да го ударя. Но той ме изкара от кожата ми, а после просто го видях да полита назад. Не можех да повярвам, че съм го ударила, докато не го видях да се сгромолясва на пода.

— Бих казал, че сам си го е търсил.

— Но не бива... — Частити се сепна. — Добре де, търсеше си го. Той е едно жалко нищожество.

— А ти наистина ли си мислеше, че ще ти се размине втори път?

— Не съм очаквала да има втори път.

— Надявала си се той да забрави какво се е случило?

— Всеки разумен човек би си признал, че е допуснал грешка.

— Ако Чарли Добс беше разумен човек, изобщо нищо не би се случило.

Частити замълча.

— Това тук не е родният ти Изток, Частити. Тук е пълно с мъже, готови да се възползват от твоята... неопитност. — Никога досега Рийд не се беше чувствал такъв лицемер. — Не можех просто да стоя отстрани и да гледам как ще свърши всичко това.

— О!

Чистите ѝ очи, пълни с детинска наивност, с взираха настойчиво в него.

— Разкажи ми за твоя банкер.

— Моят банкер?

— Мъжът, който те чака в Колдуел.

— Той не е моят банкер. Той ми е просто приятел. Е, не точно приятел.

Рийд обходи с поглед лицето ѝ с нарастващо безпокойство.

— Но ако не ти е приятел...

— Никога не съм го виждала, така че едва ли мога да го нарека...

— Никога не си го виждала? — Безпокойството му премина в изумление. — Пропътувала си стотици мили, и то сама, защото вярваш, че някакъв си мъж, когото никога не си виждала, ще те чака в Колдуел? И разчиташ само на честната му дума?

— Е, всъщност той никога не ми е обещавал, че ще ме чака. Аз му писах, че заминавам, но не изчаках да ми отговори.

Рийд зяпна от изумление.

Млечнобялата кожа на Частити се обля в руменина.

— Може и да ме мислиш за глупачка, но дълбоко в себе си аз вярвам, че постъпвам правилно. Знам, че си загрижен за мен, но умолявам те, не се притеснявай. Просто... виж, аз... — Гласът ѝ пресипна от емоции. — Аз се прибирам у дома.

У дома... Е, това вече беше цел, за която си заслужава човек да жертва спокойствието си. Рийд почувства, че и собственото му гърло се стяга под натиска на неизказани чувства, докато Частити се бореше със сълзите, които напиреха в очите ѝ.

Внезапно Рийд изгуби желание да я разпитва повече. Той обгърна раменете ѝ с ръка и я придърпа към себе си. Кой знае защо, топлината на тялото ѝ му подежда успокоително. Рийд опря бузата си в косите ѝ, а когато заговори, едва разпозна собствения си глас.

— Вече става късно. Изморена си. Заспивай, Частити.

Частити отпусна глава в удобната извивка на ръката му. Рамото му, опряно в бузата ѝ, беше топло и меко. Ритмичните удари на сърцето му бяха нейната утеха в тъмнината. Беше ѝ казал, че в новия свят на Запад има твърде малко хора, на които може да се довери. Сигурно беше прав, но сега поне знаеше, че на него със сигурност може да се довери. Убедена беше в това.

Частити затвори очи.

Уил Морган гледаше вторачено през прозореца на стаята. Измамно младежките черти на лицето му и тъмните му очи бяха напрегнати, докато се взираше в прашния път, простиращ се далече на север през тънката и рядка трева на индианските земи. Той раздвижи стройното си, сковано от бездействие тяло. Времето беше горещо, но яркото обедно слънце вече преваляше. Канеше се да вали.

Отегчен, той измести погледа си към грубо скованите кошари наблизко, където хората му се шляеха лениво с железата за жигосване в ръце. Най-лесното от всичко беше да отмъкнат добитъка. Изпитваше лудешки възторг от трескавото вълнение, от дебнещата ги опасност, от непреставашата да го интригува увереност, че само с едно помръдване на пръста си държи нечий живот в ръце. Но изпитваше само досада към всичко онова, което оставаше да се свърши, докато животните бъдат разпродадени.

Морган рязко се обърна към кофата в ъгъла. Топна пръст във водата, за да се увери, че още е топла и се изплю с отвращение. Когато се върна преди няколко дни, очакваше добитъкът да е готов за продан. Е, за пореден път бе сгрешил. За неговите хора, също както и за него самия, жигосването на добитъка, при което се заличаваше печатът на предишния собственик, беше най-досадната работа в техния занаят. Ленивите копелета не можеха да свършат нищо полезно, ако не стоеше над главите им. И точно това бе принуден да върши тази сутрин. Писваше му от всичко това! А още повече го вбесяваше фактът, че тяхното бездействие му пречеше да се заеме с един личен въпрос.

Червеникави кичури коса, които блестяха като огнени пламъци на слънцето... кафяви очи със зеленикави искрици... бяла, хладна кожа... Беше му казала, че името ѝ е Частити. Той пък ѝ каза, че се казва Джеферсън. Оттогава не спираше да мисли за нея. Беше истинска дама, но той бе забелязал огъня, който мъждукаше отвъд съдържаната ѝ външност. Беше доловил вродената ѝ страст, когато го поглеждаше... когато му се усмихваше. Морган инстинктивно се

досещаше, че тази жена не се дава лесно, но когато бе докоснал с пръсти периферията на шапката си и препуснал по прашния път, у него бе останало чувството, че ако разполагаше с малко повече време, би му подарила нещо повече от усмивката си.

Оттогава и денем, и насън го спохождаха горещи видения на млечнобяла, влажна от потта кожа и жадни устни. Съзнанието му беше така обладано от тази жена, че по пътя към тайния им лагер бе пришпорил хората си, колкото им държаха силите, надявайки се скоро да свършат работа и да се върнат в граничното градче при първа възможност. А сега го влудяваше мисълта, че се налага да остане, ако иска работата да се свърши. Никога не беше изпитвал такова влудяващо влечение към жена, която е срещнал така за кратко. Само при мисълта за нея в стомаха му се свиваше изгаряща топка, която му причиняваше болезнено физическо страдание.

Морган внезапно се сепна от безшумното движение иззад гърба си. Обърна се и видя млада, тъмнокоса жена, която работеше сръчно край огнището. Инстинктивно почувствала погледа му, тя се обърна. Беше намерил Кончита преди няколко месеца, в крайпътен хан в едно гранично градче. Трябваша му само няколко усмивки и точните думи, прошепнати на място, за да я притежава. Беше лесно... твърде лесно. Тя го обожаваше. Би направила всичко, за да му достави удоволствие.

Морган изсумтя презрително. Това не го изненадваше. Жените бяха луди по него. Момчешкият му чар, който така успешно прикриваше истинската му същност, ги привличаше като магнит. Знаеше, че това се дължи отчасти на уроците, които бе получил от баща си. Старият го беше учил да бъде внимателен и почтителен с жените. Беше му показал силата на усмивката. Единственият проблем в случая беше, че баща му му внушаваше тези добродетели със силата на пръчката и юмрука и използваше религията като извинение за своята бруталност, а вежливостта му се изявяваше само след поредния побой.

Майка му беше починала, когато беше на десет години, но доколкото си спомняше, не беше чувствал особена загуба след смъртта ѝ. Тя беше слаба жена, подчиняваше се безропотно на прищевките на баща му и приемаше всеки побой с отчаяни молби за неговата милост. Хората разправяха, че е починала от пневмония, но Морган още тогава знаеше, че смъртта ѝ не ще да е била съвсем естествена. И още тогава

бе взел решение, че няма да позволи да го сполети нейната съдба, когато порасне. Ако някой трябваше да го тласне насила в лапите на смъртта, то това щеше да е той самият.

До ден днешен се усмихваше с наслада при този спомен. Баща му се бе оженил повторно, когато той стана на четиринайсет. Опиваше го мисълта, че така успешно бе изпробвал талантите, научени от баща му, върху неговата млада съпруга. Обземаше го бясно тържество, когато се досещаше как Джесика се задъхваше под него като разгонена кучка. А в деня, в който остави и двамата зад гърба си, не пропусна да осведоми баща си за креватните си занимания. Това и до днес си оставаше един от най-милите спомени в съзнанието му.

Откакто бе започнал сам да се оправя с живота, бързо бе научил, че единственият истински и верен приятел на човека си оставаше само лъскавият револвер на кръста му, и че единствената разлика между една жена и друга е колко бързо човек се отегчава от тях.

И ако понякога долавяше у себе си следи от бруталната натура на баща си, предпочиташе да не им обръща внимание. За него умението за използва жените беше така естествено, както и това да използва револвера си и единственото нещо, за което наистина го беше грижа, бе собственото му удоволствие.

Морган хвърли още един поглед през прозореца, за да види дали хората му вече не са тръгнали да се прибират, и се обърна към Кончита, която вече пристъпваше към него. Само след миг тя се озова до него и притисна стройното си тяло към неговото. Тъмните ѝ очи блестяха сладострастно, докато шепнеше задъхано в ухото му:

— Обичаш ли ме, Морган?

Да я обича? Кончита се отърка предизвикателно в него и Морган почувства позната тръпка в слабините си. Хрумна му, че би могло да се окаже забавно да ѝ каже, че тя е последната мисъл в главата му, откакто се е върнал от Седалия и че вече крои планове да я замени, или пък че онова, което изпитва в нейно присъствие, няма нищо общо с любовта. Но нямаше да го направи — още не. И даже щеше да ѝ каже, че я обича, ако това искаше да чуе.

Морган вторачи поглед в лицето на Кончита. Испита първично задоволство, когато видя устните ѝ да се разтварят. Задавеният стон, който се изтръгна от устните ѝ, щом посегна да помилва гърдите ѝ,

беше точно реакцията, която очакваше от нея. Той сграбчи ръката ѝ и почувства как тя потръпна, докато я влачеше забързано към спалнята.

Морган затръшна вратата зад гърба си и придърпа Кончета в обятията си. И в този миг му хрумна, че дори не се наложи да изрече лъжливого си обяснение в любов.

Това никак не ѝ харесваше.

С всеки изминал миг небето ставаше все по-заплашително. Свежият допреди малко въздух сега тежеше от предчувствие за дъжд, а птичите песни покрай пътеката бяха утихнали. В далечината отекна гръм, а на хоризонта се разцепи от светкавица.

Частити почувства смразяваща тръпка по гръбнака си, докато закритата кола навлизаше все по-навътре в индианските територии. Двамата с Рийд бяха пристигнали в Бакстър Спрингс рано сутринта. Рийд не искаше да губи време, за да обезопасява пътническия фургон и да го снабдява със запаси. Явно нямаше търпение да тръгнат на път. Няколкото думи, които бе успяла да размени с местните в града, потвърдиха думите на Рийд за неприкритата омраза към индианците и окаяното състояние на мисията, която отец Стайлс бе отворил преди години. Частити разбираше желанието на Рийд да тръгне натам час по-скоро, и все пак...

Частити погледна крадешком към Рийд, който седеше до нея и безмълвно държеше поводите на конете. През целия следобед, откакто бяха на път, лицето му беше неподвижно и сериозно, погледът му хладно изучаваше дивия пейзаж, а ръцете му държаха твърдо и уверено юздите. И все пак, докато го наблюдаваше безмълвно, Частити почувства, че не може повече да преглъща въпросите, които отдавна терзаеха съзнанието ѝ. Промяната, която бе претърпял от онзи първи ден, когато се качи на влака преди по-малко от седмица, сега беше по-видима от всякога. В този момент, докато седеше изправен и гладко избръснат, с бистър поглед и чиста, светла коса, която се спускаше на непокорни кичури по тила му, и цялата му стойка излъчваше увереност и неприкрита мъжка сила, той сякаш нямаше нищо общо с прегърбения, брадясал свещеник, от когото бе потърсила помощ преди няколко дни. Очите му бяха спокойни и сини, а в уверения му поглед се четеше онази безкомпромисна решимост, която го бе подтикнала да тръгне на път с незараснала рана на крака.

Но промяната у него не беше само физическа. Откакто закритата каруца бе затракала по неравния път, помежду им цареше пълна тишина. Рийд не споменавахе нито мисията, нито пък невръстните индиански дечица. Не каза каква ще е нейната роля в индианското училище, нито пък ѝ разясни от какви запаси ще се нуждае. Сякаш беше изцяло отдаден на някаква нова мисия, в която нямаше място за нея. Частити непрестанно си повтаряше, че това все пак е същият човек, който я бе защитил от нечистите помисли на похотливия продавач и който бе обгърнал съчувствено с ръка раменете ѝ, и ѝ бе шептял нежни думи на влака. Този човек обаче бе изчезнал в момента, в който слязоха на гарата в Бакстър Спрингс. Всъщност, Частити вече не знаеше кое от многобройните преображения на Рийд Фарел е самият той.

А можеше дори да се окаже, че никое от тях не е истинско.

И внезапно я връхлетя смуцаващото подозрение, че съгласявайки се да тръгне с него на път е допуснала една от най-големите грешки в живота си.

Докато навлизаха все по-навътре в дивата пустош, Частити все повече се терзаеше от натрапчивия въпрос: какво правеше тя тук?

Колелетата на каруцата хлътнаха в дупка на пътя. Частити подскочи и се изтръгна от мислите си. Отново я прониза мъчителната тръпка на съмнението. Спомни си първия миг, в който видя закритата кола, наметната с избеляло платнище, толкова голяма, че дори възрастен човек би могъл да стои почти изправен. В този момент болезнени спомени бяха нахлули в съзнанието ѝ.

Ритмичното потракване на колелетата извика и други, дълго потискани спомени — спомени за любов, детски смях и семейство, за един друг живот, който някога бе познавала и който бе изгубила безвъзвратно преди много години в един закрит фургон, точно като този.

— *Състоянието на момичетата се влошава, нали, Джъстийн?*

— *Имат нужда от лекар, и то скоро. Нещо не е наред, нали? Плашиш ме, Клей. Моля те, отговори ми.*

— *Стигнахме брода на реката, но водата е придошла. Няма да е безопасно да го прекосим. Ако не намерим откъде другаде да минем, ще трябва да изчакаме реката да се успокои.*

— Да се успокои? Виж, продължава да вали! Колко ли ще продължи това? Момичетата имат нужда от лекар, и то незабавно.

— Опасно е да прекосим реката точно сега, Джъстийн.

— Клей...

— Нищо не мога да направя.

Дребничката фигурка на Частити се сви от мъчителната болка, която извиваха в душата ѝ тези спомени. Тя посегна към медальона на гърдите си и здраво го стисна в потната си длан.

Само приглушени стонове на удоволствие нарушаваха тишината в притъмнялата стая, а преплетените тела ставаха все по-горещи и напрегнати. По кожата на Морган избиваха едри капки пот, докато притискаше голото женско тяло под себе си към леглото.

Той разтвори краката ѝ с коляно и се спря за миг, щом тя прошепна:

— Не, още не, скъпи. — В тъмните очи на Кончита се четеше копнеж, породен не само от магията на страстта и емоциите на креватните схватки. — Твърде рано е.

Твърде рано...

Морган огледа изпитателно влажната златиста кожа на Кончита и видя любовния глад в очите ѝ. Погледът му се плъзна по изсечените черти на лицето ѝ, по щедрата извивка на бюста ѝ и меката кожа на бедрата ѝ, преди да се спре на сгорещената плът между бедрата ѝ, където го чакаше временно удовлетворение на плътските му желания.

Твърде рано? Не, не и за него.

Морган се плъзна рязко в нея. Задавеният ѝ протест изтръгна само въздишка на задоволство от гърлото му. Той се повдигна на лакти и навлезе по-навътре, а приглушените ѝ думи на недоволство само усиливаха възбудата му, докато тласъците му станаха по-мощни и по-забързани. Морган бързо достигна върха и се отпусна върху нея, потискайки финалната си въздишка на задоволство.

Тъкмо се канеше да се отдръпне, когато ръцете ѝ се заключиха около него и го придърпаха към нея. Той долови колебанието в гласа ѝ, когато му прошепна:

— Обичаш ли ме, querido?

Морган се изплъзна от прегръдката ѝ и се насили да се усмихне. Изкушението беше толкова голямо.

Но не, още не.

Морган се приведе усмихнат над нея и погали тъмните кичури коса, разпилени по възглавницата.

— Разбира се, че те обичам, Кончита — прошепна той. — Нима се съмняваш в това?

Доволната усмивка по устните ѝ, докато преплиташе пръсти в косата ѝ, го окуражи да добави, вече с по-мек тон:

— Ти винаги успяваш да ми доставиш удоволствие, Кончита. Знаеш го, нали?

Тежките ѝ ресници потрепнаха, когато се приведе над нея. Погледът ѝ се прикова в устните му.

Без да отдръпне ръката си от косите ѝ, Морган се обърна по гръб и я придърпа върху себе си. Почувства топлината и влагата между краката ѝ. Видя неувереността в погледа ѝ и вътрешно се усмихна.

— А, ти обичаш ли ме, Кончита? — прошепна той.

— Si... — Устните ѝ потрепнаха, а очите ѝ се изпълниха с влага. — Обичам те повече, отколкото някога съм обичала, Морган.

— Приятно ми е да го чувам. — Морган изучаваше с поглед лицето ѝ. Беше свършил твърде бързо. Това я правеше несигурна. Той се усмихна с хлапашката си усмивка и посегна да помилва гърдите ѝ. — Обичаш да те докосвам, нали?

Дишането ѝ се учести.

— Si...

Видя глада в очите ѝ, когато докосна с устни тъмните връхчета на гърдите ѝ.

— Аз също обичам да ме докосваш.

Кончита прехапа долната си устна. Морган долови вълнението ѝ, докато шепнеше в ухото ѝ:

— Ти ме караш да се чувствам добре, Кончита... Никоя жена не ме е карала да се чувствам по-добре.

Кончита потръпна и задъхано пророни:

— Точно това искам, Морган. Искам да те направя щастлив.

— Имаме още малко време, докато момчетата се върнат.

Кончита погледна предпазливо към вратата. Очите ѝ бяха влажни.

— Обичам те, Морган.

— Имаме съвсем малко време...

Морган сдържа дъха си, щом главата ѝ се приведе над слабините му.

Отекна гръм. Частити сякаш замръзна на седалката до него и Рийд свъсено се обърна да я погледне. Беше неестествено бледа, с втренчен поглед, а скованата ѝ фигурка се открояваше на фона на смрачаващото се небе. Стискаше медальона на гърдите си с такова ожесточение, че кокалчетата на ръцете ѝ бяха побелели, и сякаш изобщо не дишаше. Рийд изпита нарастващо раздразнение.

Сигурно беше луд да я вземе със себе си! Какво, по дяволите, го бе накарало да повярва, че безумната ѝ лъжа би могла да проработи в негова полза?

Сега Рийд се виждаше принуден да приеме очевидното. Частити беше ужасена. Не беше подготвен за животинския страх в очите ѝ, когато преди няколко часа потеглиха с колата. Не беше пропуснал да забележи колко кураж ѝ беше нужен, за да се покатери на седалката до него, нито пък как цялата се скова от ужас, щом колелетата затрополиха по пътя. Той съзнателно се опитваше да не обръща внимание на тревожните ѝ погледи, докато оглеждаше терена и мислено го сравняваше с маршрута на Дженкинс.

Рийд стисна зъби. Още само ден... или може би два, и щеше да е съвсем близо до скривалището на Морган. Индианската мисия беше доста надалече в северна посока, но планът на Рийд беше съвсем простичък. Ако случайно се натъкнеше на Морган или на някой от неговата банда, щеше просто да се престори, че е объркал пътя. Свещеническата му якичка и невинното изражение на Частити несъмнено щяха да потвърдят версията му. За момента му беше нужно само да обходи околността, за да се запознае с терена, на който се помещаваше лагера на Морган. А после щеше да се отправи директно към мисията, където да се освободи от Частити и цялата си маскировка.

И тогава ловецът на глави Рийд Фарел щеше да се справи веднъж завинаги с Уил Морган — крадеца и убиеца.

Дължеше това на Джени.

Вкопчен в тази мъчителна, болезнена мисъл, Рийд отново огледа изпитателно преbledнялото лице на Частити. Ръката ѝ здраво

притискаше мъничкия медальон на гърдите ѝ. Защо ли този жест го смущаваше толкова? Къде го беше виждал преди?

Над главите им отекна гръм, последван от светкавица. Въздухът беше толкова тежък, че несъмнено само след минути щеше да ги връхлети жестока буря.

Частити трепереше.

— Какво има? — попита я Рийд. — Боиш се от бурята ли?

Частити само премигна. Ръката ѝ вяло отпусна медальона.

— Не.

По дяволите, дори слепец можеше да види, че се бои, а той нямаше време за детински страхове.

— Можеш да седнеш отзад, ако завали — избоботи грубо той. — Там ще си на сухо.

Тя поклати глава, а от небето се отрониха първите капки дъжд.

— По-добре ще е да ме послушаш. Както е тръгнало, сигурно ще се изсипе истински порой.

Частити вирна упорито брадичка.

— Не се боя да се намокря.

Рийд огледа изпитателно решителното изражение на лицето ѝ.

— Би било детинско от твоя страна да останеш тук по време на бурята.

— Но ти ще останеш тук, нали?

Рийд беше изумен от безсмислената ѝ настойчивост.

— Аз няма да се намокря. Имам дъждобран.

— Тогава и аз ще се пъхна под него.

— Не можеш. Тогава и двамата ще се намокрим.

Отново отекна гръм и дъждът се изсипа като из ведро. Рийд посегна към найлоновия дъждобран под седалката си и извика:

— Отивай отзад!

— Не.

Едри капки дъжд се сипеха безпощадно върху им. За броени секунди огнените кичури на косата ѝ подгизнаха. Блестящи струйки вода се стичаха неудържимо по лицето ѝ. Дрехите ѝ също се просмукаха с вода, но Частити не се и помръдваше.

— Върви отзад, Частити!

Тя отново отказа да се помръдне, а тялото ѝ видимо трепереше. Вбесен от ненадейното ѝ своенравие, Рийд спря конете. Само за миг се

озова на калната пътека и я смъкна от седалката, въпреки настойчивите ѝ протести. Дръпна я към задната част на фургона и безапелационно я напъха вътре. Спря се само за миг, за да я инструктира с леден глас:

— Не знам за какво е всичко това, но ще останеш тук, където поне е сухо, докато дъждът не спре. Разбра ли ме?

Дъждовни капки се стичаха към извивката на брадичката ѝ, докато отвърщаше на гневния му поглед. Тънки струйки се стичаха по млечно бялата ѝ кожа, следваха извивката на челюстта ѝ, после линията на тънката ѝ шия, и накрая се губеха в меката плът на деколтето ѝ. Рийд преглътна мъчително и с усилие на волята извърна погледа си към притъмнялото небе, където в този миг отекна нова мълния и освети за миг притихналата околност. Рийд я погледна отново и повтори, този път по-меко:

— Разбра ли ме?

Частити не се помръдна.

И не му отговори.

Рийд ѝ обърна гръб и се върна на мястото си на капрата. Въздъхна уморено и отново пришпори двойката коне по разкаляната пътека.

Навън валеше.

Кончита погледна през прозореца и видя калните локви, които веднага се оформиха около кошарите с добитъка. Приглушен мъжки смях я накара да се обърне към масата, където се хранеха мъжете. Морган седеше начело на масата и обираше последните остатъци от задушеното в чинията си, което тя самата бе приготвила. Мъжете разговаряха тихичко, без дори да поглеждат към нея.

Кончита бавно се изправи и започна да оглежда мъжете един по един. Търнър, най-възрастният от бандата, беше мургав, брадясал и с изпъкнало шкембе. Беше противен човек, нечист физически и душевно. Бе опознала много мъже като него, преди да достигне сегашната си респектираща възраст от седемнадесет години. Непрекъснато се опитваше да я вкара в леглото си когато Морган отсъстваше. Сетивата ѝ бяха постоянно нащрек, докато Морган беше в Седалия. Единственото, което все още го държеше на разстояние от нея, беше острият нож в калъфа на бедрото ѝ — и добре осъзнатата от Търнър истина, че тя нито за миг няма да се поколебае да го използва.

Бартел беше малко по-млад и почти толкова противен. Нисък, набит и плешив, той беше лъжец и самохвалко, на който не можеше да се вярва.

И Симънс не беше много по-добър. Нито пък Уолкър. Бяха точно толкова покварени, колкото и останалите, но Морган ги предпочиташе за компания при пътуване, когато ситуацията го изискваше. Причината беше съвсем очевидна. И двамата се бояха от него и щяха да се подчиняват на нарежданията му, без да задават въпроси.

Морган обаче беше различен от всички тях. Сърцето на Кончита трепна при мисълта за него. Беше млад и хубавец; дълбокият му, плътен глас беше музика за ушите ѝ. Влюбена беше в него от мига, в който го видя да влиза в хана, където си припечелваше прехраната. Строен, чист и добре облечен, с гъста черна коса и тъмни, блестящи очи. И макар че всички жени в пивницата му се предлагаха, той дори не им обърна внимание. Насочи се право към нея сякаш само нея виждаше. И когато я приближи с усмивка, така хубава и топла, че сърцето ѝ се преобърна, тя беше неговата.

Кончита затвори очи от силата на емоциите, които този спомен винаги възбуждаше у нея. Още в мига, в който я бе докоснал за първи път — още тогава бе разбрала, че за нея никога няма да има друг мъж. Още тогава си бе дала този обет, и когато той я отведе със себе си на север, тя сляпо го последва, без да я е грижа какво разправяха хората за миналото му или за живота, който водел. И макар да бе разбрала, че той има и тъмна страна, не преставаше да си повтаря, че нищо не е лошо от това да го загуби.

Кончита гледаше вторачено Морган, който в момента се смееше на дебелашката шега на някой от бандата. Изглеждаше по-спокоен след времето, което прекараха заедно следобед. Чувстваше се горда, че е способна да му донесе разтуха, когато той имаше нужда. Случваше ѝ се понякога да долови промяна у него и тогава се плашеше, че някой ден може да се отегчи от нея. Но всякакъв страх я напускаше, когато двамата правеха любов и тя знаеше, че е само неин.

Кончита знаеше, че останалите я смятат за глупачка, задето живее единствено, за да доставя удоволствие на Морган. Но тя знаеше също, че Морган не обръща много внимание на онова, което говореха неговите хора. И макар той да не се държеше с нея винаги така, както ѝ

се искаше, тя нямаше да си позволи това да я тревожи. Не искаше да рискува да загуби неговото одобрение.

Защото истината беше, че тя би жертвала всичко, за да задържи Морган. Той я бе отделил от останалите и от долнопробния живот, който водеше — единственият човек, който я бе поставил над другите като нея, които ежедневно се бореха, за да оцелеят, без някой да го е грижа дали ще живеят или ще умрат. И тя щеше да стори всичко заради него. Абсолютно всичко.

Изведнъж Морган се обърна към нея и Кончита си пое дълбоко дъх. Сърцето ѝ затупка учестено, щом той се изправи и пристъпи към нея. Остана неподвижна, когато Морган обгърна талията ѝ с ръка и, сякаш останалите не съществуваха, прошепна в ухото и:

— Днес ми даде всичко, от което се нуждаех, Кончита.

Думите му докоснаха сърцето ѝ. Тя плъзна ръцете си около врата му и прошепна така, че да я чуе само той:

— Ти си всичко за мен, querido.

Почувства как тялото му се напрегна, когато се притисна към него, и я обхвана лудешки възторг. Щеше да използва тялото и талантите си в интимния занаят, за да го привърже завинаги към себе си. Щеше да направи всичко възможно да го задържи само за нея.

И понеже той не знаеше и думичка от родния ѝ език, Кончита прошепна в ухото му:

— Seremos juntos siempre, mi amado^[1]!

Да, щяха да останат завинаги заедно. Дори съдбата не можеше да им попречи.

Дъждовните капки трополяха по брезентовото платнище на фургона над главата ѝ... колелетата скрибуцаха протяжно по калния път... блясък на гръмотевици и гневни мълнии осветяваше нощното небе...

Кошмарът се беше завърнал!

Частити се чувстваше като животно в клетка между платнените стени на фургона, където Рийд я бе напъхал съвсем безцеремонно преди повече от час. Оттогава дъждът не спираше да се излива като из ведро, а покритата каруца продължаваше уверено да си пробива път по разкаляния път. Частити не спираше да си повтаря, че това не е същият фургон, в който бе пътувала със семейството и сестрите си преди

толкова много години. Напомняше си, че макар тази кола смущаващо да приличаше на онази, а дъждът също така неумолимо да се изливаше поройно от небето, ситуацията нямаше нищо общо с онзи съдбовен ден от нейното детство.

Но всички звуци наоколо ѝ бяха така познати. Образите, които неканени се завръщаха в съзнанието ѝ, бяха болезнено чисти и ясни. А гласовете, които преследваха мислите ѝ, бяха мъчително живи:

— Чуваш ли ме, миличка?

— Татко?

— Не, не говори. Само ме чуй. Двамата с мама ще се опитаме да прекосим реката с фургона. Сигурно ще ви пораздрусаме.

— Но мама каза...

— Мама ще управлява фургона, а аз ще водя конете. Тя няма да може да седи при вас, но няма от какво да се боите. Мога ли да разчитам на малкото си съкровище?

— Да, татко. Обичам те, татко!

— Аз също ви обичам и знам, че малките ми момиченца винаги ще са заедно и винаги ще се държат една за друга.

А по-късно, задъханото гласче на Хонести:

— Татко ще ни преведе през реката... Ще ни отведе при чичо доктор...

— Това е добре, защото съм болна...

— И аз.

— Заспивайте вече!

А накрая смелото гласче на Хонести наруши тишината:

— Не се бойте, чувате ли? Татко ще се погрижи за нас.

Частити потръпна от острата болка, която прониза сърцето ѝ.

Не, не искаше повече да си припомня всичко това! Беше твърде късно, за да го промени, а спомените ѝ носеха само болка.

Отново отекна гръм и цялото ѝ тяло се скова. Мълния проряза небето и очите ѝ се разшириха от ужас. Спомените настойчиво напиха в съзнанието ѝ.

Не, нямаше да слуша повече — нито плющияния дъжд, нито бученето на реката! Нямаше да позволи обичните гласове от детството ѝ да я тормозят повече! Достатъчно се бе измъчила!

Частити се отпусна на грубия сламеник и притисна ушите си с длани. Със стиснати зъби и до болка разтуптяно сърце, тя затвори очи.

Назъбени светкавици осветяваха нощното небе, следвани от оглушителни гръмове, а дъждът продължаваше да излива безмилостните си струи над смълчаната земя. С мрачно изражение Рийд седеше в дъното на фургона, недалече от Частити, свита на топка върху бодливия сламеник. Час по-рано, когато погледът му вече не различаваше следата на пътеката сред нощната тъма и плътната дъждовна струя, той най-последно бе спрял конете, благодарен за това неканено извинение да отпочине през нощта. После се бе покатерил в закритата кабина на колата, пренебрегвайки нарастващата болка в бедрото си, и бе сменил подгизналите си дрехи със сухи. Съвестта го гризеше за грубото му държание с Частити по-рано през деня. От самото начало знаеше, че тя няма никакъв опит с примитивните пътища в тази част на страната. Беше много млада и едва ли е била подготвена за ожесточения порой, който се изля над главите им, или пък за онова мъчително чувство за безпомощност, която природните стихии обикновено извикваха у хората.

Частити дори не повдигна глава да го погледне. Не бяха разменили и дума, откакто я набути под навеса на платнището преди часове. Рийд нямаше представа какво посрещане да очаква, когато се качи при нея, но не беше подготвен да я види така. Свита на кълбо върху сламата на пода, тя дори не беше помръднала, откакто бе при нея. Нито нощната тъмнина, нито пък вдигнатото до раменете ѝ одеяло можеха да прикрият мъчителното треперене на раменете ѝ или пък неестествената поза на ръцете ѝ, притиснати към ушите.

Рийд отново се поддаде на гнева. Тази жена се държеше като дете!

Гневът обаче бавно избледня. Не, имаше и нещо друго. Частити очевидно се измъчваше от нещо далеч по-сериозно от гневния порой.

Изтреця поредната мълния. Светлината изпълни закритата кабина на фургона и изведнъж стана светло като ден. Частити простена. Не, това не можеше да продължава повече! Рийд изруга наум и приседна на грубия сламеник край нея. Сграбчи решително раменете ѝ и я обърна към себе си. Съси вежди, внезапно проумял, че тя все още е с подгизналата си от дъжда рокля.

Но неестествената бледност на лицето ѝ го смущаваше повече от всичко останало.

— Достатъчно, Частити! Знам вече, че не само от бурята те е страх. Има нещо друго. Кажи ми какво е то. Трябва да знам!

Тя заклати припряно глава с обезумял поглед.

— Не!

— Кажи ми, Частити.

Тя само продължаваше да клати глава, а лицето ѝ се изкриви в неестествена гримаса от обзелата я паника.

— Не мога! Няма да ти кажа! — Частити ожесточено се бореше да се изтръгне от хватката на ръцете му. — Пусни ме! Искam да се махна оттук!

— Стига вече, Частити! — Рийд не искаше да ѝ причинява болка, но нямаше начин да я задържи, ако отслабеше хватката си. — Няма къде да идеш в тази буря! — повиши глас той.

— Пусни ме! Трябва да се махна оттук! — повтаряше почти истерично тя.

— Не мога да те оставя да излезеш навън сега. Частити, моля те...

Внезапно тялото ѝ се отпусна в ръцете му. Тя вдигна очи и го погледна като изплашено дете.

— Искam да ти помогна, Частити — прошепна меко той. — Моля те, кажи ми какво те измъчва.

Трескавият ѝ поглед потърси неговия. Рийд почувства паниката, която я обземаше. Болката ѝ му причиняваше страдание. Не искаше да я притиска повече. Той изчака мълчаливо, докато устните ѝ се раздвижиха в дрезгав шепот:

— Мислех си, че искам да си спомня какво се е случило в онзи съдбовен ден, но вече знам, че не искам. Спомените са твърде мъчителни.

Частити рязко се обърна встрани от него.

— Разкажи ми, Частити — прошепна настойчиво Рийд.

— Не. Това се случи преди много години.

— Кажи ми.

Бледа от вълнение, Частити се обърна рязко към него.

— Родителите ми са мъртви! Никога не съм била по-сигурна в това от сега! — Тя преглътна с усилие напиралите сълзи. — Пътувахме с фургон, точно като този, а навън се изливаше порой, както и в този миг. Гръмове и мълнии прорязваха небето. Аз и сестрите ми

бяхме болни, но Хонести не ни позволяваше да плачем. Баща ми реши да поведе фургона през реката, за да намерим лекар. Реката беше придошла, но той ни каза да не се страхуваме. Почти я бяхме преполовили, когато дочухме тътена. Беше оглушителен! Хонести се изправи. Крещеше, докато вълната прииждаше — реката се носеше към нас като чудовищна водна стена! Мама също я видя. Задрапа да се качи при нас във фургона. Почти се беше покатирила, когато водата я връхлетя!

Частити ридаше неудържимо, притиснала лице в гърдите му.

— Водата... преобърна фургона — пророни дрезгаво тя. — Чувах пращането на строшено дърво и тътена на водата. Хонести и Пюрита крещяха, но аз не можех да издам и звук.! Водата ме погълна. Изпълни носа и устата ми. Не виждах. Не чувах. Не можех да дишам!

Рийд я притисна още по-плътно към себе си и нежно я залюля. Не беше сигурен какво би трябвало да каже в такъв момент, но зашепна успокоително в ярките кичури огнена коса под брадичката си. Поемаше дълбоко свежия аромат на рози, докато накрая тялото ѝ се поотпусна. Изчака я да се овладее, преди да попита:

— Чувала ли си оттогава нещо за родителите или сестрите си?

— Не. Няма и следа от тях.

Рийд отметна лъскавите кичури от лицето ѝ. Кожата ѝ бе зачервена от сълзи, а клепачите на очите ѝ бяха подпухнали, но той инстинктивно разбра, че вярата ѝ не е продиктувана от сестринска обич, когато тя най-послед продължи:

— Всички смятат, че в онзи омразен ден всички от семейството ми са се удавили. Аз обаче знам, че Хонести и Пюрита са оживели.

Неочаквано тя улови ръката му и сви пръстите му около миниатюрния медальон на шията си. Погледът ѝ се прикова в очите му.

— Сигурна съм, че сестрите ми са живи, Рийд, също както съм сигурна, че и до днес носят медальоните, които татко подари на трите ни — прошепна тя. — Знам го, защото когато държа в ръка този единствен спомен от миналото си, чувствам сърцата им да бият в дланта ми. Ти също го чувстваш, нали? Ударите на сърцата им са силни и ритмични, както винаги са били. Живи са и някъде на този свят чакат да ги открия. Сигурна съм в това.

Очите ѝ бяха по детински невинни и пълни с надежда.

— Какво мисли за всичко това твоят банкер в Колдуел?

— Той ще ми помогне да ги открия.

— Той ли ти каза това?

— Не точно...

Рийд почувства как стомахът му се свива на кълбо.

— Всъщност никога не съм го питала, но Емили ми обеща, че той ще ми помогне, когато съм готова да ги търся.

— Емили?

— Съпругата му. Тя почина.

— О... — Рийд се поколеба. — А какво ще стане, ако той не иска... или не може да ти помогне?

— Тогава ще ги намеря сама.

Възелът в стомаха му се затегна.

— Как?

— Не знам. Знам само, че ще успея.

Рийд стисна здраво медальона в силната си длан. Искаше му се да й каже, че и той чувства ударите на сърцата на сестрите й — но не можеше. Искаше му се да вярва също толкова силно като нея, че са живи — но не можеше. Искаше му се да й каже, че не е изминала целия този път, само за да види мечтите си стъпкани в праха — но щеше да я излъже.

Единственото сърце, чиито удари ясно долавяше, беше това на Частити. То туптеше уверено досами гърдите му и сякаш следваше ударите на собственото му сърце.

Зачервена кожа, която той копнееше да вкуси с устните си... подпухнали клепачи, които жадуваше да успокои с докосване... разтреперани устни, които болезнено му се искаше да притисне с целувка... Повече от всичко на света Рийд искаше да успокои Частити. Искаше да я притисне силно към себе си, плът до плът и дъх в дъх. Искаше да вдиша аромата й, да я погълне, да я направи част от себе си и да прогони всички съмнения и страхове от съзнанието й. Толкова силно я желаше, че...

Златният медальон сякаш внезапно опари кожата му и Рийд рязко отдръпна ръката си.

Той се насили да изхвърли всички други мисли от съзнанието си и прошепна:

— Тази кошмар вече е минало, Частити. Бурята, която вилнее отвън, скоро ще секне. Няма нужда да прекосяваме придошли реки и

не бива да се боиш от утрешния ден.

Частити го гледаше безмълвно.

— Още утре слънцето ще изгрее. Няма от какво да се боиш.

Тя си пое накъсано дъх.

— Ще намеря сестрите си, каквото и да ми струва това. —
Частити поклати замислено глава и едва успя да пророни, преди да
затвори очи: — Вече не ме е страх.

Рийд я придърпа по-плътно към себе си, завладян от сладко-
горчивата болка на мига. Частити не се боеше вече. Рийд я притисна в
прегръдките си.

[1] Завинаги ще бъдем заедно, любов моя! (исп.) — Б.пр. ↑

Водовъртежът я влачеше безмилостно надолу и надолу. Потъваше без всякаква надежда за спасение.

— Мамо!

— Майка ти не е тук, мъничката ми, но няма от какво да се боиш. Вече не си сама.

Частити ясно чуваше пронизителния глас, но нямаше сили да отвори очи.

— Намерихме я просната край реката, докторе. Толкова се изплашихме! Стори ни се, че не диша. Бедното дете, толкова е малка и безпомощна... толкова самотна. Мислите ли, че ни чува?

— Откъде би могъл докторът да знае, Пенелопе?

— Напротив, мис Лорънс — отвърна плътен глас. — Смятам, че детето ви чува.

— Казах ли ти, Хариет!

— Никога не пропускаш да кажеш: „Казах ли ти!“.

— Не е вярно!

— О, нима?

— Дами, моля ви!

Пронизителните гласове обаче продължиха да спорят на висок тон и изведнъж я обзе страх. Събра сили и пророни с тъничкото си гласче:

— Хонести... Пюрити...

Гласът ѝ секна.

— За бога, направете нещо, докторе! — В пискливия глас се долавяше нарастваща тревога. — Детето бълнува! Изброява добродетелите! Мислите ли, че ще ум...

— Мис Лорънс, щом не можете да се сдържате, ще ви помоля да напуснете стаята!

Тишина.

— Опитай се да отвориш очи, мила — прозвуча плътният мъжки глас недалече от нея. — Имаш температура и сигурно си

имала неприятно изживяване в реката, но ще видиш, че само ако опиташ, ще успееш да отвориш очи.

Частити напрегна клепачите си и след миг видя размазания силует на мъж с посивяла коса и мустаци.

— Добро момиче. Можеш ли да ни кажеш сега как се казваш? Или откъде си?

— Частити.

— Господи, мили божже, отново бълнува...

— Млъквай, Пенелопе!

— Частити? — заговори отново симпатичният доктор с прошарени коси. — Това ли е името ти?

Да.

— Можеш ли да ми отговориш?

Тя кимна, а двете жени, чиито гласове беше чула по-рано, сега се приближиха към нея. Изглеждаха бледи и грозновати, а чертите на лицата им си приличаха. Очите им обаче бяха пълни със съчувствие.

— Не се бой, малката ми... малка Частити — прошепна едната. — Ти не си сама. Ние ще се грижим за теб, докато намерим майка ти.

Гореща сълза се плъзна по бузата ѝ.

— Не плачи, миличка. Моля те, не плачи. Обещаваме ти, че няма да те изоставим. Хариет, моля те, кажи ѝ!

— Обещаваме ти, мила. Даваме ти честната си дума. Никога няма да те изоставим.

Образите избледняваха в съзнанието ѝ.

Дъждът навън продължаваше да плющи.

Частити приседна безмълвно в студения фургон, който се полюшваше равномерно по калния път. Беше прекарала една дълга нощ със спомените от миналото, които натрапчиво се лутаха в мислите ѝ. Беше се събуждала отново и отново, а дъждът продължаваше да плющи по брезентовото платнище на фургона и да събужда у нея отдавна потискани страхове. Но страховете мигом я напускаха, щом усетеше силната ръка на Рийд, сключена сигурно около тялото ѝ, и равномерното повдигане на гърдите му под главата си.

Странно, но нито за миг не беше изпитала смущение от споделяната с него интимност, докато чувстваше топлината на тялото

му до своето. Топлината и ароматът му ѝ даваха утеха в тъмнината, а силното му, мускулесто тяло беше нейният спасителен остров, в който инстинктивно се вкопчваше всеки път, щом се сепнеше в съня си от поредния неканен спомен. Чувстваше тежестта на ръката му, отпусната през талията ѝ, и докато се притискаше към него, а бурята навън продължаваше да вилнее, Частити бе осенена от причудливата мисъл, че никъде другаде не се е чувствала така уютно.

Отец Рийд Фарел се беше оказал съвсем различен от онова, което бе очаквала. Вече познаваше нелесния му и сприхав нрав, но и тя самата не бе проявила по-голяма отстъпчивост. На проявеното от него нетърпение бе отвърнала с не по-малко търпение. Неволно беше станала свидетел на унищожителния му гняв, когато сигурността ѝ бе застрашена от похотливия търговец. Всички тези преживявания бяха повдигнали в съзнанието ѝ безброй въпроси за истинската същност на човека, който се криеше зад тези безбрежно сини очи. Но никоя от тях не бе докоснала сърцето ѝ така незаличимо, както неочакваната нежност, която бе проявил в труден за нея миг.

Частити си спомни как бе останала без дъх, когато се събуди и го видя да лежи, плътно притиснат към нея. Тялото му следваше извивките на нейното, ръката му лежеше отпусната върху гърдите ѝ, а когато внезапно той отвори очи, сърцето ѝ се преобърна от лазурната светлина, която я обгърна. А щом главата му се наклони към нея, Частити не намери сили дори да се помръдне. Само го гледаше като омагьосана, докато устните ѝ бавно се разтваряха. В онзи миг повече от всичко искаше той да докосне устните ѝ със своите. Цялото ѝ същество бленуваше този допир. Устните му бяха само на сантиметри от нейните, когато той внезапно се отдръпна и наметна дебело нагънатите найлони на гърба си. В този момент Частити бе изпитала гнетящо чувство за празнота и невъзвратима загуба.

Той слезе от колата, без да каже и дума. По-късно двамата споделиха студената си и безвкусна закуска. Частити мислено се укоряваше, че е реагирала нелепо на проявената от Рийд загриженост. Опитваше се да си втълпи, че мълчанието му не се дължи на едва сдържан гняв към нея, че за него онези наситени с електричество мигове преди малко не са означавали нищо и че вече е изцяло погълнат от затрудненията, пред които ги изправяше несекващата буря. И макар да ѝ бе отговорил неочаквано рязко, когато го запита дали бурята ще

свърши скоро, то сигурно се дължеше на ненадейното отлагане, причинено от дъжда.

Оглушителен гръм рязко прекъсна обърканите ѝ мисли и събуди старите страхове, които си мислеше, че е прогонила завинаги. Рийд бе сгрешил. Бурята не беше секнала на сутринта, както той предричаше. Пороят все още се изливаше в монотонна струя по брезента над главата ѝ.

Втора мълния разтърси земята и Частити простена на глас. Внезапно фургонът се закова на място и тя припълзля напред, за да надзърне навън. Безмилостната водна струя скъсяваше видимостта до няколко ярда пред фургона. Рийд го нямаше на мястото на капрата.

Частити се приведе напред и го видя. Беше слязъл от колата и вървеше бавно покрай грамадните локви по разкаляния път. След миг се спря и дълго време остана неподвижен и някак замислен. После се обърна към фургона и присви замислено очи, а нестихващата дъждовна струя се плъзгаше неумолимо по дъждобрана върху раменете му.

И тогава Частити го чу.

Звукът беше едва различим сред монотонното плющение на дъжда.

Кръвта ѝ се смрази.

— Ти си луд! — Лицето на Търнър се изкриви в една гримаса. Настроението на Морган, което си беше съвсем нормално вечерта, рязко се бе променило след началото на ожесточената буря, която ги връхлетя през нощта. Тази сутрин се беше събудил неузнаваем. Стреснати от гнева му, Уолкър и Симънс предпочитаха да си мълчат. Само Търнър извисяваше яростно глас: — Щом си мислиш, че някой е в състояние да жигосва животни в този дъжд, върви да си свършиш работата сам!

— И аз няма да изляза в тази буря! — побърза Бартел да подкрепи думите на Търнър и стовари гневно юмрук върху масата, без да го е грижа за остатъците от закуската, които още не бяха почистени. — Нямам намерение старите ми кокали да мръзнат, а дрехите ми да подгизват от вода за нищо! Ако ми беше по вкуса, щях да си остана търговец на говеда! По дяволите... — Той се изплю на пода край себе си. — Тая работа няма да стане!

Морган отвърна не по-малко разпалено:

— Нямаше да се налага да жигосвате животните в дъжда, ако си бяхте свършили работата навреме, докато бях в Седалия! Ако си мислите, че ще ви оставя да се търкаляте в леглата си като мързеливци и да чакате дъжда да спре, не сте познали!

— Аз не съм мързелив... — Пророни бавно Търнър с неприкрита заплахата в гласа. Преливащият от панталона му корем се стегна, а погледът му се плъзна към оставения наблизо револвер. — Няма да позволя на никой да ме нарича мързеливец.

— Предизвикваш ли ме, Търнър? — Топлата усмивка, която ненадейно цъфна на устните на Морган, беше в очебиен контраст със смъртоносния поглед в очите му. Той добави меко, почти приятелски: — Хайде, хвърляй се към револвера си, а аз ще те последвам. Може пък и да успееш да ме изпревариш. — Усмивката му стана злъчна. — Но държа преди това да ти припомня Абилен... и Канзас Сити. Беше там, нали?

Търнър пребледня.

— Беше ли там? — извика гневно Морган.

Небръснатата буза на Търнър потрепна в нервен тик.

— Да, там бях.

— Това, разбира се, беше преди цели шест месеца. Много неща могат да се променят за шест месеца. Може пък и да се окажеш побърз от нещастника, който твърдеше, че бил най-бързият стрелец в околността.

Търнър сви рамене.

— Или пък онзи, който все повтаряше, че никой не може да го накара да се обърне и да побегне. — Морган замълча многозначително. — И двамата си получиха онова, което търсеха. Всички са еднакви. Кръвта им е еднакво червена.

Търнър отпусна безпомощно ръка.

Морган се обърна рязко към останалите. В погледа му се четеше змийска злоба и нескривана заплахата.

— Има ли някой друг, който си въобразява, че пръстите му са побързи на спусъка от моите?

Мъжете сведоха глави и промърмориха нещо несвързано.

— Добре, а сега да се изясним веднъж и завинаги. Достатъчно ви търпях. Аз изпълних моята част от задачата. Направих добър пазарлък

за добитъка в Седалия, а сега е време и вие да свършите своята част от работата. Предупреждавам ви, че няма да ви оставя да бавите сделката. Трябва да жигосаме животните и започваме още сега, независимо дали вали или грее слънце. Ще работим, докато не кажа да спрете, ясен ли съм?

Той едва изчака да чуе дрезгавия хор на неохотно съгласие и се насочи към вратата. Наметна дебелия найлонов дъждобран върху раменете си и спря на прага, с шапка в ръка.

— Ще запаля огън в кошарата. Железата ще се нагряят бързо и очаквам всички да сте до мен стане ли време за работа. И ако някой предпочита да стои на топло, по-добре да не ми се мярка пред погледа.

Морган затръшна вратата зад гърба си и се отправи към кошарите, без да се обръща назад.

Втораачен в гърба му през прозореца, Търнър избоботи:

— Божичко, направо е откачил!

— Може и така да е — вметна Уолкър и посегна към найлоните на закачалката. — Но нали знаеш, че науми ли си нещо, не можеш да го избиеш от главата му. А никой от нас не може да мери сили с него, и това също го знаеш.

— Какво, по дяволите, го е прихванало?

С явна неохота Бартел последва Уолкър към вратата и прокара нервно длан по оплешивяващото си теме.

— Откакто се върна от Седалия, променя настроенията си порязко и от времето — вметна той.

Симънс изсумтя замислено и Бартел рязко се извърна към него.

— Нямах ли нещо да ни кажеш? Какво се е случило в Седалия?

— О, нищо не се е случило. Просто свършихме, каквото имаме за вършене, и напуснахме града. — Мъничките му очи се присвиха като цепки. — Подозирам, че проблемът е в главата на Морган. Сигурно си мисли какво би се случило, ако имаме време да останем.

— Какви ги приказваш?

Уолкър изгледа изпитателно Симънс и поклати разбиращо глава.

— Мислиш си за същото, което мисля и аз, нали? Червенокосата жена. Казах му, че ще ни навлече само проблеми, но той не искаше и да чуе.

— Каква червенокоса жена?

— Нали познаваш Морган, когато си падне по някоя жена. Срещна я на сутринта, когато трябваше да се връщаме насам. Дяволите да го вземат, трябваше да му видиш физиономията, когато го погледна с невинната си усмивка, сладка като мед. Веднага пусна чара си в действие. Само че нея може и да е заблудил, но мен трудно ще ме излъже. Знам какво му се въртеше в ума и веднага разбрах, че ще ни навлече само проблеми. Тези благонравни хлапачки... еднакви са до една.

— Благонравни хлапачки? — Търнър се изсмя отсечено. — И откога Морган се заглежда по такива жени?

— Е, тази точно изглеждаше добре, но все си мисля, че кръвта на Морган не ще да е кипнала само от вида ѝ. Чакаше я пред магазина, където я срещнал, и подскачаше от крак на крак като крастав котарак. А тя излезе и се огледа за него. И трябва да ти кажа, още тогава разбрах, че Морган няма да се задоволи само с това.

— Трябваше да се сетя, че има жена в дъното на тая история — намеси се и Търнър откъм вратата. Месестото му лице мигом се смрачи и той побърза да вземе найлоновата си пелерина от закачалката. — По дяволите, ако знаех, че Морган не е в състояние да мисли с мозъка, а с други части от тялото си, изобщо нямаше да се обаждам. — Той се озъби зловещо. — Хвърли ли око на някоя жена, става по-опасен и от разгонена котка. Виждал съм го в действие преди. Най-добре ще е да се залавяме за работа, ако не искаме да си навличаме проблеми.

Останалите побързаха да се съгласят, докато Търнър отваряше вратата и излизаше навън в дъжда. Всички го последваха.

Останала сама, Кончита стоеше безмълвно край огнището. Както често им се случваше, мъжете бяха разговаряли пред нея, сякаш тя изобщо не съществува. Дори не си направиха труда да я погледнат, за да видят реакцията ѝ.

Лицето ѝ гореше от гняв. Смятаха я за пълно нищожество и през повечето време дори не се сещаха за нея. Смятаха също, че не е способна на никакво чувство, също както си мислеха, че Морган не изпитва нищо към нея.

Puercos! Всичките бяха свине!

Разтреперана от гняв, Кончита отиде до прозореца. Видя как мъжете изчезнаха зад стените на кошарите точно в мига, в който от

комина се издигнаха първите облачета сивкав дим.

Долни лъжци, ето какви бяха! И страхливци! Нито думичка от онова, което Уолкър и Симънс твърдяха, че се е случило в Седалия, не беше истина. Всички толкова се бояха от Морган и онова, което можеше да им стори, че бяха готови да измислят всякаква история, за да го спрат.

Кончита се взираше сяпо в безмилостния дъждовен порой. Морган я обичаше. Беше ѝ го казвал безброй пъти. Тя му доставяше повече удоволствие от всяка друга жена — това също ѝ бе признал.

Чертите на Кончита се изкривиха в грозна гримаса, която изтри цвета на младостта от лицето ѝ. Тя стисна ядно зъби и плъзна ръка по крака си, към ножа в калъфа на бедрото ѝ. Онова, което Уолкър беше казал за червенокосата жена, не беше истина. Но дори и да беше, нямаше значение. Острието на ножа ѝ вече познаваше вкуса на кръвта. Ако се наложеше, щеше да го опита отново. Никоя жена не можеше да ѝ отнеме Морган.

Рийд се взираше в калния път пред себе си и не можеше да повярва на очите си. Пътят им минаваше през речен брод, който Дженкинс не си беше направил труда да отбележи на картата. Сега обаче бродът се бе превърнал в бурна разпенена река. И преди беше виждал да стават подобни неща — безобиден поток, съвсем сух през по-голямата част от годината, да се превръща в пълноводна бучаща река след обилен порой.

Рийд погледна замислено към колата зад гърба си. Нямаше голям избор.

Можеше да остане тук и да изчака бурята да утихне, а реката да се успокои, но това би могло да отнеме дни. Щеше да изгуби ценно време, а вероятно и следите на Морган.

Можеше да поеме и по резервния маршрут, който Дженкинс бе отбелязал, но в такъв случай трябваше да се върне назад и, в крайна сметка, отново да се забави.

Или да прекоси реката още сега.

Рийд стисна зъби. Беше направил грешка, като взе Частити със себе си. Не беше обмислил ситуацията. Дълго я бе наблюдавал, докато спеше, бе вдишвал жадно аромата на кожата ѝ, беше тръпнал от желание да я притежава — и всичко това бе притъпило сетивата му

дотолюва, че дори сега, когато стоеше пред жизненоважен избор, не можеше да я избие от мислите си.

По дяволите, нямаше време за това! И все пак, бледото лице на Частити през нощта и тревожната тръпка, която се разнасяше по тялото ѝ при всяка нова мълния, оставаха запечатани в съзнанието му. Страхът ѝ беше непресторен. Мъчителните спомени бяха издълбали белези в душата ѝ.

Рийд погледна страховитото небе. Нестихващата водна струя го удари в лицето. Той изруга и отново огледа бучащата водна повърхност пред себе си. Сигурен беше, че не е дълбока. Дори в най-дълбоката си част едва ли щеше да достигне корпуса на фургона. Конете бяха силни и бързи, едва ли щяха да имат проблеми с течението. Ако беше сам, нямаше да се колебае и минута.

Но не беше сам.

Натрапчив аромат на рози нахлу в мислите му и извика гореща тръпка по тялото му. Рийд окончателно взе решение. Не можеше да си позволи да протака повече това пътуване, колкото заради своите планове, толкова и заради доброто на Частити.

Той се обърна решително към колата и беше видимо слисан да види Частити, която в този миг скачаше от фургона и се насочваше към него. Преди да направи и няколко крачки, вече бе мокра до мозъка на костите си.

Вбесен, той се отправи към нея с широки крачки.

Не, не отново!

Частити се закова на място. Дори не усещаше бесния дъждовен порой, който се изливаше върху ѝ, след като съзря придошлата река, простряла се пред погледа ѝ. Не можеше да откъсне поглед от беловърхите вълни, които се блъскаха с гръмовен грохот в бреговете на коритото. Този звук се бе запечатал в съзнанието ѝ също толкова ярко, колкото и писъците на Хонести и Пюрити, и ръката на майка ѝ, протегната към нея.

В този момент Рийд я приближи и извика през грохота на водата:

— Кой дявол те накара да излезеш в тази буря? Връщай се във фургона! Вече си мокра до кости!

Частити вирна брадичка и извика обвинително:

— Нали ми каза, че няма да прекосяваме придошла река!

— Сгрешил съм!

Тя издърпа ръката си от силната длан на Рийд, който вече я бе повлякъл към фургона.

— Каза ми, че бурята ще спре и всичко ще е наред!

— Моментът не е подходящ да обсъждаме времето!

Тя отблъсна ръката му, отново протегната към нея, и се опита да потисне обземащия я ужас.

— Искам да си вървя! Ти ме излъга! Каза ми, че дъждът ще спре и ще изгрее слънце. Каза ми също, че няма никаква река и че...

— Достатъчно! Стига вече!

Сварена неподготвена, когато Рийд я вдигна на ръце, Частити отчаяно се бореше да се освободи. Внезапно съпротивата ѝ секна, щом той я притисна към гърдите си, а сините му очи я пронизаха с нетърпящ възражение поглед.

— Стой мирно, по дяволите! Правя го за твое добро!

Внезапно сломена, Частити затвори очи. Искаше да забрави всичко — времето, мъчителната реалност, която не можеше да понесе и бесния ритъм на сърцето на Рийд, докато я носеше на ръце към фургона.

Щом усети бодливата слама под гърба си, Частити отвори очи и видя Рийд, приведен над нея. Той свали шапката си и я загърна плътно в дебелото вълнено одеяло. Видя твърдата извивка на челюстта му, докато отмяташе мокър кичур от лицето ѝ.

— Сгреших, че те взех със себе си. Сега ясно виждам грешката си. Ти не трябваше да си тук. Ти имаш свои цели, а аз си имам мои. Пътищата ни явно са различни, и все пак за известно време си мислех, че... — Той замълча за миг. — Няма значение какво съм мислел. Сгреших.

Зъбите ѝ тракаха толкова неудържимо, че Частити едва успя да пророни:

— Няма да прекося реката!

Погледът на Рийд не трепна.

— Нямах друг избор.

— Напротив, имам! Ти върви, ако искаш, но аз оставам тук!

— Чуй ме, Частити! — Рийд стисна зъби. — Това не е река. Това е само един препълнен от дъжда поток, дълбок няколко фута!

Частити не му отговори.

— Конете лесно ще го прекосят.

— Сигурно и баща ми си е мислел така.

— Това е минало. Сега сме в настоящето.

— Няма да мина през реката.

— Няма да се върна назад и да загубя два дни. Залогът е твърде голям.

— Не можем да прекосим реката!

— Можем!

— Лъжеш се, Рийд! Вече сгреши, като каза, че дъждът ще спре до сутринта! Сгреши, когато ми каза, че няма река за прекосяване! Сега също грешиш! Не можем да минем през реката! По някакъв начин водата ще ни спре и всичко ще се повтори!

— Няма да се повтори!

— Да, да, да! Всичко ще се случи отново!

— Частити, само ме чуй! — Тя упорито отказваше да го погледне. Рийд сграбчи раменете ѝ и я разтърси. — Погледни ме, Частити!

Тревогата в гласа му, в който се промъкваше нотка на отчаяние, докосна някаква струна дълбоко в душата ѝ. Много бавно, Частити се обърна да го погледне. Дъхът ѝ секна от емоциите, които обагряха лицето му. Гърдите му се повдигаха учестено, ръцете му, впити в плътта на ръцете ѝ, трепереха от вълнение.

— Мислиш ли, че бих те повел през реката, ако мислех, че ни грози опасност? Мислиш ли, че бих рискувал живота ти, ако подозирах, че има някаква вероятност фургонът да се преобърне?

По тялото ѝ отново премина тръпка, но този път тя нямаше нищо общо със студа.

— Довери ми се, Частити. Това е всичко, за което те моля — прошепна дрезгаво Рийд. — Права си. Сгреших, като ти казах, че дъждът ще спре на сутринта. Сгреших също, като ти казах, че няма да прекосяваме река. Но този път не греша. — Той обгърна лицето ѝ с длани и много нежно, сякаш убеждаваше дете, прошепна: — Не знаеш ли, че не бих направил нищо, което да те нарани?

Частити преглътна мъчително. Омразните думи, които никога в живота си не бе изричала, се изтръгнаха от устните ѝ в приглушен шепот:

— Страх ме е.

— Частити... — Погледът му се прикова за кратко в устните ѝ и остави гореща диря по кожата ѝ. Частити видя какво усилие му костваше отново да вдигне очи и да срещне нейните. — Остани тук. Не искам да се притесняваш и няма от какво да се боиш. След няколко минути ще сме в безопасност отсреща и всичко ще бъде наред.

— Рийд...

— Ти само стой тук, Частити, моля те. Кажи ми, че ще останеш тук.

Частити едва преглътна. Гърлото ѝ беше свито и пресъхнало. Опита се да каже нещо, но ѝ беше невъзможно, не и докато сините очи на Рийд я умоляваха така настойчиво, както и горещите му думи.

С върховно усилие на волята Частити потисна отчаяното ридание, което се надигаше в гърдите ѝ, и кимна. А после затвори очи.

Рийд отпусна бавно ръцете ѝ. Чу го да става и да слиза от фургона. Частити все още стискаше очи, когато колелетата се завъртяха. Дъхът ѝ секна, щом колата се сниши към коритото на реката.

Грохотът се усили.

Конете изцвилиха с негодувание, щом ги блъсна първата водна вълна.

Фургонът се олюля.

Ледената дъждовна струя се усиливаше. Рийд напрегна погледа си до крайност, за да различи неясните форми пред себе си. И тогава бесният поток врхлеть върху колелата с пълна сила. Фургонът се разклати. Здравно хванал юздите, той подкани конете напред. Животните се противяха.

Рийд стисна зъби и огледа внимателно необузданата повърхност на водата. Течението се блъскаше във фургона и той се разлюля застрашително. Едно пънче, носено от бясното течение, се удари с яростна сила в платнището на фургона. Колата се разтърси. Рийд изруга. Смущаваше го тишината откъм задната част на колата, където бе оставил Частити. Фургонът навлезе в най-дълбоката част на потока. Конете едва успяваха да се съпротивляват на течението.

Животните изцвилиха в гневен протест и Рийд ги пришпори напред с остра команда. Гръм и мълния прорязаха оловно сивата повърхност на небето. То сякаш се разтвори и избълва ожесточен

порой от дъжд, който се блъскаше на тежки струи в раменете му. Дъждът го заслепяваше, а бурята вилнееше с пълни сили. Най-последните достигнаха отсрещния бряг.

Веднага щом животните стъпиха на твърда почва, Рийд ги спря, скочи от седалката и се отправи към задната част на фургона. Той отметна края на брезента и в този миг видя, че липсва резервното колело, което висеше странично на фургона. Беше се закачило на издадения камък в потока.

В момента, в който погледът му попадна на него, течението го подхвана и го понесе. Трябваше да го достигне, преди да се изгуби от погледа му.

С решителни крачки, Рийд нагази във водата. Протегна ръка и улови колелото, подхвърляно от течението като детска играчка. Сграбчи го здраво и се опита да стъпи по-стабилно върху песъчливата повърхност на дъното. Обърна се твърде късно, за да види носещия се към него клон. Дървото го връхлетя с неочаквана ярост.

Замаян до безпаметност, Рийд се отпусна в студената прегръдка на водата.

Частити изкрещя от ужас, когато Рийд се олюля и се отпусна по очи на водната повърхност. Обзета от смъртен ужас, тя нямаше сили да се помръдне, докато не го видя да изчезва под водата.

За миг озовала се на калния бряг, Частити тичаше като обезумяла към бучащите бързеи, когато Рийд изплува на повърхността и се опита да се изправи на крака. Извика името му и то продължаваше да отеква отново и отново в ушите ѝ, докато навлизаше в ледените прегръдки на водата.

Не можеше да си позволи да го изгуби! Не можеше да изгуби и Рийд! Не и сега...

Замаян, Рийд се мъчеше да се овладее, да се изправи, но бе повален и отново безпомощен пред стихийната сила на течението. Водата проникна в носа и устата му. Отчаяно се опитваше да остане в съзнание. Чу някой да зове името му. Звукът го изтръгна от унеса, подхрани силите му.

Вече с пояснено съзнание, Рийд разпозна гласа на Частити. Обърна се и я видя зад себе си. С умножени сили, той се изправи,

хвана я за ръка и двамата си пробиха път към брега.

Частити падна на колене върху калната земя. Рийд се отпусна до нея. Трябваше му доста време, за да нормализира дишането си. А после се изправи и я повдигна след себе си. Плъзна ръка около кръста ѝ, а тя притисна лице към гърдите му и се разрида неудържимо.

Малко по-късно Рийд ѝ помогна да се качи във фургона и сам се покатери след нея. Дълго време стоя, мълчалив и неподвижен, докато бурята виеше свирепо отвъд стените на брезентовото платнище. Най-после Частити се съвзе и истеричното ридание премина в сподавено хлипане.

Рийд изчака хлипането да секне, а тялото ѝ да се успокои, и посегна да я притегли в прегръдките си.

Устните му помилваха нейните с целувка и Частити го прие с готовност. Той разтвори устните ѝ със своите, а тя му се отдаваше без следа от съпротива. Целувката му стана по-дълбока, по-настойчива, по-всепоглъщаща. Грохотът на бурята избледня, докато шепнеше нежни думи в ухото ѝ, неразличими под прилива на емоциите.

Частити отвърщаше на целувката с целувка, на милувката — с милувка. Тя обгърна врата му с ръце и почувства как ужаса и чувството за смразяваща безпомощност отшумяват, как се заличава в съзнанието ѝ влудяващият момент, в който бе видяла Рийд да изчезва под водната повърхност. В онзи ужасяващ миг внезапно всичко ѝ се беше прояснило — вътрешният ѝ импулс, който я бе тласнал към него в онзи първи ден на влака, интуицията, която я бе накарала да остане въпреки острите конфликти помежду им и смущаващото противоречие в душата ѝ, което се задълбочаваше с всеки изминал ден. Странно, но онези няколко мига в реката щяха да я променят завинаги.

Устните на Рийд се откъснаха от нейните. Той отметна нежно влажните кичури от лицето ѝ, изпи с целувка дъждовните капчици от веждите ѝ, помилва с устни трептящите ѝ клепачи. Не пропусна да помилва дори точица от млечнобялата ѝ, чиста като роса кожа. С нарастващ глад се върна на устните ѝ. Докосна меките извивки на ушите ѝ, вкуси нежната плът на шията ѝ, проследи извивката на челюстта ѝ. Устните му пареха върху хладната ѝ плът, докато мократа ѝ рокля се плъзгаше по раменете ѝ, оголвайки деликатните хълмчета на гърдите ѝ. Рийд ги помилва нежно. Стомахът му се преобърна от

шеметната тръпка, щом сведе глава и склучи устни около розовите им върхчета.

Поразена от силата на непознатите за нея чувства, Частити простена.

Рийд се сепна и рязко се отдръпна. Ненадейно потиснал страстта си, той обхождаше с поглед лицето ѝ, сякаш очакваше някакъв сигнал от нея. Частити обаче беше така завладяна от емоциите, че не намираше сили да проговори.

Тишината помежду им се проточи.

Рийд чувстваше топлото тяло на Частити под себе си и копнежът му по нея нарастваше с всеки изминал миг. Огненият цвят на косата ѝ, потъмнял от дъжда, се открояваше на грубата сламена постеля. Ситни капчици дъжд блестяха на гладката ѝ кожа. Гъстите ѝ мигли бяха слепнали от водата, а в очите ѝ подканящо проблясваха зелени искрици. Рийд гледаше жадно разтворените и устни, а после плъзна поглед към стегнатата плът на гърдите ѝ, които с такава сладост бе вкусил току-що.

Беше красива и готова да му се отдаде. В очите ѝ видя доверие. Преди минути тази жена бе надвила страха си и се беше хвърлила в леденото течение на реката, за да спаси живота му. Обърканите емоции, които бе изпитала в онзи влудяващ миг, все още владееха съзнанието ѝ. Нямаше да е трудно да я прелъсти. Рийд не беше сигурен дали това е било намерението му, когато я притегли в обятията си — толкова силно я желаше и толкова объркани бяха мислите му, станеше ли въпрос за Частити. Единственото, което знаеше със сигурност, беше че двамата се намират в забравена от бога пустош, където нормите на реалния живот не важаха, и че в този момент нищо не е по-важно за него от сладката тръпка на удоволствието, което двамата можеха да си доставят.

Рийд помилва мокрите кичури на косите ѝ и изрече единствените думи, които витаеха в съзнанието му в този момент — думи, които извираха от една отдавна потискана част на душата му, която си оставаше чиста и недокосната от ударите на живота и от гнева, натрупан в сърцето му през изминалите самотни години:

— Искам да те любя, Частити. Искам да те любя от мига, в който те видях ясно за първи път, но никога не съм го искал повече,

отколкото в този момент. Дори не съм подозирал, че някога отново ще желая жена така силно и неудържимо, както в момента искам теб. Не мислех, че някога отново ще изпитвам към жена това, което ти ме караш да изпитвам.

Рийд замълча за миг. Дълбоко го проряза мисълта, че никога не е бил така искрен към жена и същевременно така лицемерен.

— Искам обаче да се уверя, че и ти го желаеш толкова силно, колкото и аз. Трябва да го знам със сигурност, защото... Не искам да те нараня, Частити. Не искам никога да те нараня.

Погледът ѝ се плъзна изучаващо по лицето му. Рийд видя сълзите, които напиха в очите ѝ.

— Ти ми каза, че искаш да ме притиснеш към себе си, Рийд. Аз също го искам. Помня още нещо, което ми каза веднъж. Каза, че ти имаш свои цели, а аз си имам мои, и че тези цели ще ни отведат в различни посоки. Каза също, че за известно време си мислел, че нещата може и да потръгнат, но си сгрешил.

Частити замълча за миг и си пое дълбоко дъх.

— Всичко това може и да е вярно. Не знам. — Устните ѝ потрепнаха. — Но има едно нещо, в което съм абсолютно сигурна. Искам да ме любиш, Рийд. — Тя замълча за миг, доловила колебанието в очите му. — Не си ли и ти толкова сигурен в това, колкото съм аз?

Да, сигурен беше в това.

Рийд не каза нищо. Той изрази всичките си чувства и мисли с устните си, с докосването си, с езика на страстта.

Частити се бореше да успокои бесния ритъм на сърцето си. Жестовите им ставаха все по-припрени, целувките — все по-задъхани. В замъгленото съзнание на Частити се завъртя смътната мисъл, че не би могла да понася още дълго така наситени емоции. А когато Рийд премахна и последната преграда от дрехи помежду им и притисна голата си плът към нейната, ѝ се стори, че сърцето ѝ ще избухне на хиляди парченца.

Това беше чудо... беше власт, каквато Частити не бе и подозирала, че притежава. Тя склучи ръце около шията на Рийд и зарови пръсти в златистите кичури коса, решена да вкуси докрай блаженството на този миг. Вече знаеше със сигурност, че е била създадена, за да изживее този момент и че нищо не би могло да я

накара да се чувства по-цяла от съзнанието, че е в ръцете му и че му се отдава също толкова изцяло, колкото и той на нея.

Но вътре в нея болката нарастваше с всяка целувка, с всеки допир. С всяка ласка нуждата да го почувства в себе си ставаше все по-мъчителна. Устните и пръстите му докосваха не само тялото, но и душата ѝ, и я изпълваха с чувства, толкова близки до болката, колкото и до шеметното щастие.

Частити разбра, че моментът наближава. Разбра го по жаждата, с която Рийд поглъщаше устните ѝ. Почувства го по тръпката, която разтърси силното му тяло, и по онзи замъглен от страст поглед, когато Рийд пхна ръка между бедрата ѝ.

— Време е, скъпа. — Той я погали нежно и допирът му я накара да се задъха от копнеж. — Искам да ме желаеш толкова силно, колкото те желая и аз. Кажи ми, че ме желаеш, Частити.

Устните ѝ потрепнаха в отговор, а тялото ѝ се разтърси от нови, непознати емоции. Накрая Частити успя да промълви задъхано:

— Желая те, Рийд.

Милувката на пръстите му стана по-интимна. Рийд изучаваше напрегнато най-скритото кътче от тялото ѝ, обляно във влагата на страстта, а в погледа му проблеснаха сини искрици, докато шепнеше:

— Искам да се нуждаеш от мен така отчаяно, както аз се нуждаю от теб. Кажи ми, че се нуждаеш от мен, Частити.

Останала без дъх, Частити успя да промълви накъсано:

— Нуж... нуждаю се от теб, Рийд.

— Кажи го още веднъж, Частити. Искам да го чуя отново. Кажи ми, че ме желаеш и се нуждаеш от мен и, че също толкова отчаяно, колкото и аз, копнееш да ме почувстваш вътре в себе си.

Рийд раздалечи бедрата ѝ и настойчиво погали меката плът под пръстите си с нежни, забързани тласъци. После се надигна над нея и пред погледа ѝ се възправи натежалата плът на страстта му. Частити сдържа дъха си.

— Кажи ми, Частити.

Думите, накъсани от несдържания глад дълбоко в нея, се изтръгнаха от устните ѝ като дрезгав шепот.

— Искам те вътре в мен, Рийд. Да, искам те повече, отколкото някога в живота си съм искала нещо.

Думите ѝ преминаха в задавен стон, когато Рийд се плъзна в нея. Частити затвори очи. Кратката болезнена тръпка мигновено премина след шумния вопъл на задоволство, изтръгнал се от устата на Рийд, когато нахлу дълбоко в топлата влага между бедрата ѝ. Плътта ѝ се сключи собственически около него. Омаяна от сладостно очакване, Частити почувства едва сдържаното му нетърпение. Рийд се раздвижи колебливо, а после тласъците му станаха все по-страстни и забързани, докато не му остана друг спомен, освен магията на този миг, а от устните ѝ не се изплъзваше дори дихание, което да не е съпроводено от неговото име, докато светът се завъртя около тях в цветен катаклизъм и експлодира мощно с омайващата тръпка на екстаза.

Дъждът плющеше по платнения навес на фургона, но този звук вече не извикваше страх в душата на Частити, щом лежеше, сигурно притисната към влажното от пот тяло на Рийд. Благодарение на Рийд, барабанящата струя на дъжда вече означаваше за нея само прелюдия към любовната игра.

Благодарна за този дар, за изпълнените с по човешки топла страст мигове, които двамата бяха споделили, Частити отвори очи. Рийд изучаваше лицето ѝ.

Морган беше в ужасно настроение. Кончита го разбра още в мига, в който го видя да влиза, с подгизнали от дъжда дрехи и облепени с кал ботуши. Хората му го следваха на известно разстояние, но никой от тях не се осмеляваше да заговори, докато сваляха дъждобраните си и ги закачаха на кукичките край вратата.

Почти през целия ден бяха жигосвали животни под дъжда и нещата явно не отиваха на добре. Дъждът пречеше на работата им и на няколко пъти през деня Кончита бе дочувала ядния глас на Морган откъм кошарите. Не ѝ беше нужно да брои колко точно животни са обработили, за да знае, че Морган ще се прибере обезумял от гняв, и бе направила всичко по силите си да го зарадва. Старателно бе приготвила храната и бе положила специални грижи за външността си. Разреса до блясък косата си, облече чиста блуза и пола и дори използва последните няколко капки от парфюма, който Морган ѝ бе подарил преди няколко месеца.

Мъжете стояха нерешително до вратата и явно очакваха Морган да пристъпи пръв към масата, отрупана с вкусно ухаещата храна, която

им бе приготвила. Кончита видя как погледът му се плъзна към тях с нескривано презрение. Гърлото ѝ се сви при мисълта, че един ден може и нея да погледне така. Тя стоеше безмълвно край огнището, готова да посрещне избухването на гнева му.

— Какво чакате? — Очите на Морган хвърляха ядни искри, когато се обърна към хората си. — Гладни сте, нали? Така че сядайте на масата. Това, че не сте заслужили хляба си днес не означава, не няма да ядете.

Мъжете изсумтяха нещо в отговор и заеха местата си. Пръв заговори Търнър, видимо неспособен да се сдържа повече.

— Ние не сме виновни — и ти го знаеш не по-зле от нас самите. Нямаше начин да свършим кой знае какво под този порой!

— Но това ви се полага, след като имахте толкова слънчеви дни да си свършите работата, а вие предпочетохте да се шляете. — Морган набоде на вилицата си парче от ароматното месо в платото и го стовари в чинията си. После изгледа гневно всички около масата. — И няма защо да роптаете, след като вече съм сключил сделка за добитък, който още не е готов.

— Да, направил си сделка в Седалия.

Презрителният намек в гласа на Търнър не убягна от вниманието на Морган.

— Точно така. Защо, имаш ли нещо да кажеш по въпроса?

— Да, имам какво да кажа. — Търнър вече не можеше да се сдържа. — Трябвало е просто да останеш още малко, за да вкараш оная червенокоса жена в леглото си, а не да си го изкарваш на нас сега!

Морган сякаш се вцепени.

Кончита отстъпи рязко назад и гърбът ѝ се опря в стената. Тя преглътна с усилие и смътно забеляза, че всички на масата са притихнали и че лицето на Търнър е пребледняло. Ледена тръпка премина по гръбнака ѝ, когато Търнър сви неразбиращо рамене и огледа поред всички на масата, преди да срещне убийствения поглед на Морган.

— Не исках да кажа това. Симънс ни разказа за червенокосата, това е.

Кончита внезапно осъзна, че Морган трепери, но със сигурност не беше от страх. Тя инстинктивно долови какво усилие на волята му струваше да се овладее, преди да просъска гневно:

— Току-що заби още един пирон в ковчега си, Търнър. Предупреждавам те, че следващият ще е последен и ще излезе право от цевта на револвера ми. Ще ти кажа и нещо друго. Не искам никой от вас повече да споменава червенокосата жена — нито сега, нито пък когато и да било! Ако ви е мил животът, по-добре ще е да запомните това. И понеже вече отворихте темата, ще ви кажа и още нещо, което ще е добре да проумеете. Утре ще свършим работата с добитъка, без значение дали е студ или пек. Започваме оттам, където днес приключихме, и има само два начина да се измъкнете. Или ще си тръгнете и повече няма и да си помисляте за връщане, или аз лично ще ви изхвърля. Избирайте.

Задъхан, Морган впи ножа и вилицата си в изстиналото месо в чинията си. Известно време предъвква храната в пълна тишина, а накрая се изплю презрително.

Той захвърли сребърните прибори на масата и рязко отблъсна стола си назад. За миг погледът му се вторачи в Кончита, която видимо трепереше, а после се запъти към страничната стая и затръшна вратата след себе си.

Кончита се насили да се усмихне. Морган се бе разгневил, задето хората му разправят разни измислици за него — някакви лъжи! Той беше сърдит и студен, но тя щеше бързо да оправи настроението му в тъмнината — и онази част от него, която понякога я плашеше, щеше за избледнее.

Кончита се запъти към вратата.

— Ще сбъркаш, ако влезеш там.

Кончита се обърна рязко към Уолкър и ядно му отвърна:

— Не искам да ви слушам! Вашите лъжи разгневиха Морган!

— Не бяха лъжи. — Малките очички на Уолкър се присвиха, щом погледна към вратата. Той сниши гласа си: — Виж, не ме е грижа за теб, но ако имаш малко разум в главата си, стой далече от Морган известно време. Виждал съм на какво е способен и няма да ми е никак приятно да го видя отново.

— Не аз разгневих Морган!

— Няма значение кой го е ядосал!

Без да си прави труда да му отговаря, Кончита пристъпи към вратата и почука отсечено.

— Морган, аз съм, Кончита. — И понеже отговор не последва, тя повтори неуверено: — Морган, Кончита е.

— Остави ме на мира!

Ръката ѝ замря във въздуха. Дъхът ѝ секна. Няма път за отстъпление, помисли си Кончита и настоя:

— Искам да вляза, Морган. Трябва да поговорим.

— Махай се! Остави ме сам, по дяволите!

Гласът му накара кръвта ѝ да замръзне във вените. Сърцето и сякаш замря в гърдите ѝ и внезапно всичко ѝ се проясни.

Лъжите бяха истина!

Истините бяха лъжа!

Кончита се отдръпна сковано от вратата и, без да я е грижа за погледите, които я следваха, прекоси стаята, отвори вратата и излезе на дъжда.

Симънс сви разбиращо рамене и огледа изпитателно мъжете около масата. Гласът му се изви в прасташки кикот.

— По дяволите, тази нещастница получи добър урок. Видяхте ли лицето ѝ, когато Морган ѝ каза да го остави на мира?

— Аха. — Бартел изстърга с вилицата късче месо между зъбите си. — А тя, глупачката, си мислеше, че е луд по нея. Така ми и каза, когато се опитах да я търкулна в леглото си, докато го нямаше.

Небръснатата физиономия на Търнър се сви в презрителна гримаса.

— С мен даже не си направи труда да приказва. Божичко, преди да се усетя, вече беше с нож в ръка.

— Понеже и двамата забравяте нещо — изхили се Уолкър. — Не сте и наполовина толкова чаровни, колкото е Морган. Нямате бебешката му кожа и гладката му реч, или пък онзи специален поглед, когато си е наумил да свали някоя жена. Жените просто се избиват да се пъхнат в леглото му — даже и червенокосите хлапачки, които всяка неделя ходят на църква.

— И какво толкова има в нея?

Уолкър се вторачи замислено в Бартел.

— Не мога точно да го обясня. Тая червена коса и млечнобяла кожа... и беше по-висока от другите... Не знам, но имаше нещо в нея.

— Той се изхили шумно. — Морган спомена, че проснала продавача по гръб, като се опитал да я пипне.

— Сериозно?! Това трябва да му е харесало!

— Да, май му хареса.

Бартел се намръщи и захвърли вилицата си на масата.

— Ще ви кажа нещо. Ако Морган домъкне тая жена от Седалия, аз изчезвам веднага, щом продадем добитъка. Не ми се ще докато той се двоуми между мексиканската кучка и новата, аз да си отнеса някой заблуден куршум.

— Мислиш ли, че може да се стигне дотам? — обърна се Търнър към Уолкър. — Ти познаваш Морган най-добре от всички ни. Дали ще доведе тази жена, докато мексиканката е още тук?

Уолкър присви рамене.

— Не знам, но даже да я доведе, не бих се притеснявал особено.

— Сигурен ли си, че ще се оправи и с двете?

— Дали ще се оправи с тях? — Уолкър изсумтя презрително. — Готов съм да се обзаложа, че ако го ядосат достатъчно, ще ги застреля и двете и няма да му мигне окото.

Дъждът продължаваше да плющи по брезентовото платнище, когато Рийд най-после намери сили да се отдръпне от топлата, мека плът на Частити и се вгледа изпитателно в лицето ѝ.

В очите ѝ искреше блясъкът на задоволена страст. Устните ѝ бяха подпухнали от целувките му. Кожата на тялото ѝ беше влажна и порозовяла от ласките му. Очите му жадно поглъщаха красотата ѝ. Тялото ѝ сякаш беше създадено за него, така пълно и всеотдайно го поглъщаше.

Тя се бе изправила срещу най-мъчителните си страхове и ги бе победила, за да му се притече на помощ в реката. Беше му се отдала изцяло, до пълна забрава и себеотрицание.

Единствените лъжи помежду им бяха неговите.

Рийд обгърна с ръце тялото ѝ и я придърпа към себе си. Измъчваше го мисълта, че все още я мами — с фалшивата якичка на врата си, с безкрайните лъжи, които ѝ бе пробутал, за да обясни навлизането си на индианска територия, с егоистичните подбуди, които го бяха подтикнали да я вземе със себе си. Изведнъж му хрумна, че всъщност Частити изобщо не го познава. Но не се осмеляваше да ѝ

каже истината. Направеше ли го, вероятно щеше да изпусне Морган и то сега, когато бе толкова близо до него.

И почти със сигурност щеше да изгуби Частити.

Обезпокоен от нейното мълчание, Рийд прикова поглед в лицето ѝ. Устните му бяха на косъм от нейните, когато прошепна:

— Добре ли си Частити?

— Да.

Лека усмивка докосна устните ѝ и той сведе глава, за да я погълне. След миг се отдръпна неохотно и се претърколи по гръб, повличайки я след себе си. Не можеше да допусне дори за миг тялото ѝ да не е притиснато към неговото. Погледът ѝ се сля с неговия и той каза:

— Още вали. Конете се поизмориha в реката. Мисля, че трябва да си починат. Ние също.

Целуна я отново. Устните ѝ се раздалечиха, за да вкусят топлината на езика му. Сърцето му се преобърна, а тялото на Частити се раздвижи инстинктивно върху неговото. Жаждата му се разпали отново. Той обгърна в дланите си бузите ѝ и се вгледа вторачено в нея, сякаш искаше да запечата в паметта си всеки детайл от лицето ѝ.

— Ще разпрегна конете... и ще ги оставя да попасат.

Частити кимна. Задавен стон се изтръгна от устните ѝ, щом Рийд повдигна глава и впи устни в зърното на гърдата ѝ. По гръбнака му се разля гореща тръпка. Сърцето му тупкаше учестено, докато раздалечавахе бедрата ѝ и опипваше с пръсти влажната ѝ плът. Рийд затвори очи и се плъзна в нея. Телата им потръпнаха и отново ги заля трепетно очакване и шеметна наслада.

Рийд се раздвижи в нея и сърцето му сякаш замря. С притворени очи и глас, дрезгав от страстта, той прошепна:

— Конете могат да почакаат.

— Обзалагам се, че ви идва да крещите от радост, задето навън е изгряло слънце.

Мъжете в стаята се извърнаха колебливо към Морган, който тъкмо излизаше от спалнята си. Никой не се осмели да му отговори.

Морган погледна към Кончита, която стоеше чинно край огнището. Тя не вдигна очи да го погледне. Това не го изненадваше. Беше я отпратил, както никога преди. Вероятно това бе възбудило разни мисли във въображението ѝ за червенокосата жена, но Морган ни най-малко не се притесняваше. След дългия ден под дъжда въобще не беше в настроение да успокоява страстите на разгонена блудница като нея.

Морган дръпна стола си и седна, а другите веднага го последваха и заеха местата си около масата. Кончита сервира плато с бисквити. Той не си направи труда да я пита къде и как е прекарала нощта. Добре знаеше, че ако Търнър или пък някой от другите се опита да я пипне, би му отрязала ръката.

Изпълни го познато чувство на досада. Търнър и Бартел си мислеха, че той не знае, че са се опитали да преспят с Кончита, докато го нямаше. Ако не му беше известно, че от тяхна страна това е само загуба на време, несъмнено щеше да се разправи с тях. Но случките само го отегчаваха. Истината беше, че хич не го беше грижа с кого ще си ляга Кончита, след като я изхвърлеше от спалнята си. А той възнамеряваше да стори точно това, щом се върнеше от Седалия.

Имаше нещо в оная червенокоса вещица, което караше кръвта му да кипва всеки път, щом си помислеше за нея. Не можеше да си я избие от главата. Едва ли щеше да е трудно да я открие, когато се върнеше в града. Колко ли жени изглеждаха като нея, с такава огнено червена коса и кожа като топло мляко? Бленуваше да вкуси това мляко, и щеше да го постигне. Защото каквото и да говореше Уолкър, Морган знаеше, че червенокосата вещица ще му принадлежи. Твърде често беше виждал този поглед в очите на жена, за да не го разпознае.

Но сега, когато слънцето отново грееше в небето и настроението му отиваше към подобряване, Морган вече проумяваше, че е сгрешил, като отблъсна Кончита предната вечер. Сигурно щеше да мине цяла седмица, преди да се върне в Седалия. И дотогава можеше да я използва.

Мислите му бяха грубо прекъснати от оглушителен трясък. Морган рязко се обърна към огнището и видя Кончита, която току-що бе изпуснала втория поднос с бисквити. Видя как тя поруменя, а мъжете се захиха шумно на несръчността ѝ. Време беше да я подкрепи.

— Какво има, Кончита? — Той я изчака да събере бисквитите и да ги остави на масата, преди да нагласи обезоръжаващата усмивка на устата си. — Ела при мен, скъпа. — Доловил колебанието в очите ѝ, Морган добави: — Днес е хубав ден и вчерашните раздори вече са в миналото. — Той улови погледа ѝ и го задържа. — Хайде, скъпа.

Кончита пристъпи неуверено, а Морган обгърна собственически кръста ѝ с ръка. Тялото ѝ оставаше сковано. Той се престори, че не го забелязва. Не обърна внимание и на мъжете, които следяха с интерес всеки негов жест.

— Имах доста време да размисля. След няколко дни ще свършим работа тук, и щом всичко е готово, ще се върна в Седалия за известно време. Смятам да те взема с мен. Там има един наистина приличен хотел и ще можем да прекараме няколко дни само двамата, без никой да ни се пречка. В града има и хубав магазин, и ще те заведа да си напазаруваш. Искам да ти купя нова рокля — нещо хубаво и ярко. А може би и чифт обувки, и парфюм. — Морган чакаше да види реакцията ѝ. — Нали ще ти хареса, скъпа?

Кончита кимна.

— Какъв цвят рокля искаш да ти купя?

Кончита продължаваше да го гледа колебливо.

— Хайде... кажи ми.

— Зелена. Искан ми се да имам зелена рокля.

— Добре, нека да е зелена. А сега искам да ми се усмихнеш.

Кончита се взираше напрегнато в очите му. Морган зърна сълзите, които замъглиха погледа ѝ, когато сниши поглед към устните му. Накрая Кончита понечи да се усмихне несигурно.

По дяволите, тя не представляваше никакво предизвикателство...

Морган я отпусна.

— А сега няма да е лошо да налееш по чашка кафе на тези момчета, за да се залавяме за работа. Колкото по-скоро свършим работа тук, толкова по-скоро ще тръгнем за Седалия, нали?

Кончита се втурна да изпълни заръката му. Усмивката ѝ се стопи, когато го погледна отново. Стори му се забавна мисълта, че макар да беше неспособна да му устои, все още бе несигурна... и ревнива.

А когато минути по-късно мъжете се отправиха към вратата, Морган почувства погледа на Кончита, прикован в гърба му. Обърна се и ѝ се усмихна на раздяла. Усмивката му обаче мигом се стопи, щом затвори вратата зад гърба си.

Вървяха към кошарата, когато Уолкър се изхили до него.

— Ти явно знаеш как да се оправяш с жените! Снощи си мислех, че няма начин да я спечелиш отново. Наистина ли мислиш да я вземеш в Седалия, ако се върнеш?

— Не ако се върна, а като се върна.

Уолкър изглеждаше изненадан.

— През цялото време си мислех, че само я баламосваш! — Уолкър поклати невярващо глава. — Значи наистина ще я вземеш.

— Как ли пък не!

— К-какво каза? — Уолкър изглеждаше объркан.

— Имам лична среща в Седалия и Кончита е последният човек, когото бих взел със себе си.

— С червенокосата жена...

— Точно така.

— Сигурен ли си, че ще си струва да биеш толкова път заради нея?

— Дяволски съм сигурен!

— А какво ще правиш, ако жената... има други планове?

— Бързо ще ги промени.

— Не си губиш времето, нали?

— Не и когато наистина желая нещо.

— А сега желаяш нея?

— Почти толкова, колкото ще я накарам тя да ме желае.

— Самонадеяно копеле — поклати глава Уолкър.

Морган се усмихна и погледът му се насочи към другите мъже, които вече хвърляха железата в огъня.

— Самонадеян — може би, но...

И в този миг усмивката му замръзна. Кошарата зееше празна иззад отворената врата, а наоколо нямаше и помен от животно.

— По дяволите! — Лицето му се изкриви от гняв. — Стадото трябва да се е подплашило от бурята. — Той се обърна обвинително към Търнър. — Казвах ти, че оградата трябва да се поправи. Вече може да са на мили оттук. — Морган си пое дълбоко дъх и извика: — Търнър и Бартел! Оседлайте веднага конете си и намерете проклетото стадо! И не се връщайте, докато не откриете и последното животно!

Морган изчака двамата мъже да се размърдат неохотно при думите му и се обърна към Уолкър, вече съвсем забравил за досегашния им разговор:

— Ако не ми доведат стадото, живи ще ги одера! — изръмжа заканащо той и, посинял от гняв, се запъти към кошарата.

Слънцето блестеше ослепително. Свирепата буря бе секнала през нощта и пътят вече засъхваше под лъчите на прежурящото слънце. Конете теглеха фургона със свежи сили.

Рийд погледна крадешком към Частити, която седеше край него и наблюдаваше с любопитство дивия пейзаж. Радваше се, че се събуди пръв тази сутрин. Така бе получил възможност да я погледа и да размисли трезво. Но тя се бе събудила твърде рано, за да може той да осмисли пълно събитията от изминалия ден и нощта. Единственото, което знаеше със сигурност, беше, че никога няма да се насити на тази жена.

Частити бе понечила да заговори, а той бе погълнал думите ѝ с целувка. Беше се обърнала към него, а той я бе притиснал в прегръдките си. Беше му се отдала, а той бе погълнал красотата ѝ с цялата си страст. Влудяваше го моментът, когато бе принуден най-накрая да се откъсне от нея и да намъкне свещеническите си одежди, за да се отправят отново на път.

Незнайно защо, почти не бяха разговаряли през изминалите часове от деня. Рийд знаеше, че трябва внимателно да следи пейзажа на местността, за да изпълни напътствията на Дженкинс с колкото е възможно по-малко отклонения. Заради това си бе наложил да изхвърли всякакви лични мисли от съзнанието си. А преди известно

време, когато за последно бе погледнал Частити, смътно бе забелязал, че тя изглежда замислена.

Явно почувствала погледа му, тя се обърна към него и дъхът му секна. Косите ѝ, които сега се спускаха свободно по раменете, галеха нежно грациозната извивка на шията ѝ. В замисления ѝ поглед проблясваха зелени искрици, млечно бялата ѝ кожа бе поруменяла от слънчевите лъчи, а розовите ѝ устни бяха разтворени в безмълвна покана. Хрумна му, че никога не е виждал по-красива жена, отколкото бе Частити в този момент. А щом докосна устните ѝ със своите, едва се сдържа да не я вземе там и тогава.

Но с всеки изтекъл час от сутринта, позата на Частити ставаше все по-скована. В момента стискаше мълчаливо златния медальон в дланта си. Присвила устни в решителна гримаса, тя наблюдаваше околния пейзаж, но сякаш бе спяла за него.

Рийд докосна деликатно ръката ѝ, отпусната в скута, и меко я попита:

— Какво не е наред, Частити?

Тя се обърна към него. Изглеждаше някак несигурна.

— Не знам. Има нещо в тази местност... Изглежда ми позната, макар че никога преди не съм била тук.

— Сигурна ли си? — повдигна вежди Рийд.

— Лелите ми ме откриха в Тексас и веднага след това ме отведоха в дома си, на Изток. А това тук е индианска територия. Сигурна съм, че никога не биха ме довели тук. Не биха издържали и миг, преди да се върнат отново към цивилизацията.

Рийд свъси вежди.

— Може би околността ти напомня за някое място, където си била със семейството си.

— Не... Не е това. — Кокалчетата на ръцете ѝ побеляха около медальона. Рийд долови какво усилие ѝ костваше да се овладее, преди да го попита: — След колко време очакваш да стигнем до мисията, Рийд?

Въпросът ѝ явно го свари неподготвен.

— Не съм сигурен. Може би около ден или два.

Лъжи.

— И какво смяташ да предприемеш тогава?

Не, не можеше да скалъпи още една лъжа.

— Не съм сигурен.

Частити тръсна невярващо глава.

— Какво искаш да кажеш?

— Първо ще трябва да видя как стоят нещата в мисията.

— О, да.

Доловил несигурността в гласа ѝ, Рийд я попита:

— Защо?

— Защото... — Частити си пое дълбоко дъх, а погледът ѝ внезапно се напрегна. — ...защото сестрите ми са някъде наблизо. Чувствам го.

— Наблизо? Къде?

— Нямам представа.

Рийд я изгледа изпитателно. Внезапно започна да му се прояснява накъде бие Частити.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Не мога да остана дълго в мисията, Рийд, не и докато всичките ти проблеми се разрешат. Ще отнеме твърде много време. Трябва веднага да започна да издирвам сестрите си, защото иначе може и никога да не ги открия.

— Но ти ми каза...

— Знам. Обещах ти да остана, докато изпратят друга учителка в мисията, но не мога.

Рийд не ѝ отговори. Искаше му се да ѝ каже, че ще му отнеме не повече от седмица-две да се разправи с Морган и неговата банда. Искаше му се да ѝ признае, че ситуацията съвсем не е такава, каквато ѝ я бе представил, и че всяка промяна в плановете е твърде рискована, ако не е внимателно обмислена. Искаше да ѝ обещае, че съвсем скоро ще я отведе навсякъде, където пожелае, но стореше ли го, щеше да разбуди твърде много лъжи. Затова ѝ отвърна по единствения засега възможен начин:

— Сигурна ли си, че точно това искаш?

— Не искам да те изоставя, Рийд. Знаеш това, нали? — Сърцето му се преобърна при вида на болката в очите ѝ. — Но не мога да се отърва от това усещане, от тази вътрешна увереност, че ако чакам твърде дълго, ще загубя завинаги шанса да видя сестрите си.

Рийд не знаеше какво да ѝ отговори.

— Моля те, Рийд, опитай се да ме разбереш! Преди много години дадох обет да открия сестрите си. И заричайки се пред себе си, сякаш съм се зарекла и пред тях. Не мога да се откажа от това сега. Направя ли го, цял живот ще живея с мисълта, че съм се отрекла от тях! Не мога да го направя, Рийд. Кажи ми, че ме разбираш!

Да, Рийд прекрасно разбираше какво означава да дадеш обет пред себе си.

— Рийд...

Рийд свъси вежди и нещо в сърцето му сякаш умря, когато й отвърна:

— Разбирам те.

* * *

— Слава богу, че успях да взема нещо за ядене.

Бартел вдигна очи към превалящото слънце, а после се обърна към Търнър, който не проронваше и дума. Изсеченото лице на Търнър бе сгърчено в грозна гримаса. Изглеждаше все така, откакто двамата се метнаха на конете и препуснаха, преследвани от заканата на Морган.

Бартел отново погледна крадешком към Търнър. Единствено Търнър беше виновен, задето животните бяха избягали в бурята. Морган отдавна му бе наредил да стегне оградата, а той не си беше помръднал и пръста. Но сега не беше моментът да му го напомня. Достатъчно им беше, че цяла сутрин препускаха, залепени за седлата, а още не бяха намерили и половината от стадото. Онази част от добитъка, която бяха открили, сега пасеше кротко на една поляна с обилна трева, но настроението на Търнър се влошаваше с всяка изминала минута. Това едва ли се дължеше само на факта, че не му се работеше. На Търнър никога не му се работеше. Нещо друго го тормозеше и Бартел имаше чувството, че няма да чака още дълго, преди да узнае какво е то.

— Писна ми от него, да знаеш! За кой, по дяволите, се мисли Морган, че да се отнася така с нас? — Търнър се изплю на земята и пришпори коня си с такова ожесточение, че животното изцвили в знак на протест. — И от ден на ден става все по-зле. Отначало го слушах, защото е по-умен от повечето бандити в тая страна. Признавам, че

беше хитро да отмъкнем стадо от Тексас и да ги прекараме през границата на индианска територия, където законите на Тексас не могат да ни стигнат. Никой местен шериф не би тръгнал да излага живота си на опасност за нещо, което не го засяга пряко. Мислех, че няма от какво да се притесняваме. — Търнър изсумтя презрително. — Не съм си и помислял, че Морган ще откачи така.

— Той не е откачен.

— Нима? — Търнър повдигна насмешливо вежди. — А какво си мислиш, че щеше да стане, ако бяхме отказали да търсим добитък, след като ни нареди?

Бартел сви рамене.

— Нямам представа. И не ми се ще да разбирам.

— Аз обаче ще ти кажа. Морган щеше да извади револвера си и да ни остави на място.

— Не би стигнал толкова далече.

— Ти би ли заложил живота си?

Бартел замълча.

— Така си и мислех.

— Е, и какво ще направиш?

— Аз ли? — Търнър вдигна рамене. — Нямам намерение да правя каквото и да е, докато не продаде проклетото стадо и не получа дела си от парите. А после ще си плюя на петите и...

— Ще сгресиш — прекъсна го Бартел и повдигна шапката си, за да избърше потта от голото си теме. — И двамата знаем какво тормози Морган и то няма нищо общо с проклетия добитък или...

— О, я стига! Писна ми да слушам за оная червенокоса жена!

— Няколко часа с нея и Морган отново ще заприлича на себе си. Никога ли не си си падал по някоя жена?

— Не, не и като него. По дяволите, за мен всички жени са еднакви!

— Той ще се успокои.

— Стига всичко да се развие според плановете му.

— Никога не съм виждал жена да го отблъсне.

— Може и да не си, но може пък тази да е първата. Каквото ще да става, но тази вечер няма да се върна в лагера.

— Какво искаш да кажеш?

— Нито пък ти.

— Говори само за себе си!

— Почакай малко! Изслушай ме! — озъби се Търнър. — Морган ни каза да не се връщаме, докато не намерим и последното животно от стадото, нали така?

— Аха.

— Е, да предположим, че ни е отнело малко повече време да ги намерим. Ще се върнем утре, и то късно, и ще заведем всичките говеда, както ни заръча. Дотогава момчетата трябва да са жигосали другите животни. Морган само ще си получи заслуженото, ако свърши и нашата работа.

Бартел не му отговори.

— Какво би могъл да ни каже Морган? Нали той сам нареди да не се връщаме, ако не намерим и последното говедо!

— Първо ще трябва да ги намерим, което може и да не се окаже толкова лесно, колкото си мислиш.

— До час ще си пасат кротко на някоя тучна ливада.

— Откъде си толкова сигурен?

— Погледни ей там. — Търнър посочи едно обрасло с трева хълмче в далечината. — Искаш ли да се обзаложим, че ще намерим всичките говеда да ни чакат там?

— И какво ще правим после?

— Просто ще полегнем под някое сенчесто дърво и ще си отпочинем.

Бартел замълча. Беше му писнало от прищевките на Морган не по-малко, отколкото на Търнър. И не по-малко от Търнър щеше да се радва да изиграе Морган. И освен това, какво наистина би могъл да им каже Морган, ако двамата с Търнър се появяха с всичкия добитък, точно както им бе наредил? Бартел сви рамене:

— Струва ми се добра идея.

— Хващам се на бас, че в момента нещастниците в лагера се потят над железата.

— И ругаят бурята...

Развеселен от тази мисъл, Търнър се изхили и пришпори коня си в галоп.

Светлината на деня вече избледняваше. Рийд бе спрял конете за през нощта. Той остана да се погрижи за животните, а Частити се

спусна по брега на мъничкия поток, край който бяха спрели да пренощуват.

Частити се взираше с любопитство с блестящата повърхност на водата, в която се отразяваха последните лъчи на залязващото слънце. Заля я вселена от чувства, които не би могла да облече в думи. Беше тръгнала с Рийд на път към мисията, а ето че най-после бе приела онази част от миналото си, която никога не беше подозирала, че ще погребее и ще остави да почива в мир. В онзи паметен ден, когато бе навлязла в разпенените води на придошлата река, се бе изправила срещу най-страховития си кошмар — и го беше победила завинаги. Никога повече нямаше да бъде роб на миналото си.

Но сега с всеки изминал час я заливаха нови и нови усещания. Лъчите на слънцето, които галеха раменете ѝ, ароматът на треви и поля, безбрежността на дивия пейзаж, който я заобикаляше отвсякъде и онова шеметно чувство за неограничена свобода, което изпълваше гърдите ѝ и стопляше сърцето ѝ — всичко това ѝ бе познато по някакъв необясним начин. Имаше странното усещане, че се прибира у дома.

Внезапно осъзнала, че трепери, Частити вдигна ръка и докосна влажната следа от сълзата, която се стичаше по бузата ѝ. Ненадейно я сепна шум от нечий стъпки зад гърба ѝ.

До нея застана Рийд, а сините му очи се взираха в нея така настойчиво, сякаш искаха да докоснат душата ѝ.

— Защо плачеш?

Тя избегна погледа му.

— Не плача.

Рийд избърса влажната пътечка по лицето ѝ.

Как би могла да му обясни какво изпитва? Как би могла да му каже, че през тъмните часове на свирепата буря е открила една болезнена истина — че в неговите обятия е намерила онзи пристан, за който е мечтала цял живот, без дори да подозира? Как можеше да му обясни, че докато лежеше до него, притиснала тяло в неговото, за нея нямаше минало и бъдеще, а само настоящето и шеметните емоции, които той извикваше в душата и плътта ѝ? Как да му заяви, че докато стои тук до него сега, а той я гледа така, сякаш на този свят няма нищо по-важно от тях двамата, ѝ се иска този миг да трае вечно?

Как да му обясни всичко това и със следващия си дъх да му каже, че скоро ще трябва да се сбогуват?

— Частити, мила, моля те, не се измъчвай.

— О, Рийд, иска ми се...

В очите му проблеснаха противоречиви чувства, щом думите на Частити заглъхнаха. Рийд съумя да се овладее и прошепна бавно:

— Ти трябва да свършиш някои неща. Аз също. И двамата сме обречени да следваме пътищата си, които водят в различни посоки. — Рийд улови ръцете ѝ в дланите си и продължи настойчиво: — Но тук и сега не е нужно да мислим за това. В момента това място е само наше. И днешният ден ни принадлежи. Има дълги часове до утре. Сега сме само двамата, Частити.

Рийд я притегли в обятията си и я притисна горещо към себе си. Частити почувства тръпката, преминала по силното му тяло, и вдигна очи към лицето му. Видя болката в погледа му и в гърлото ѝ заседна тръпчив възел. Неговата мъка беше и нейна. Тя повдигна устни към неговите. Плъзна ръце в косата му и привлече главата му към себе си. Разтвори устни, за да вкуси целувката му, отдавайки му себе си и цялата си любов.

— Какво ли правят сега?

Търнър гръмко се изсмя. Слънцето вече залязваше. Бяха наклали огън и разпънали спалните си чували на място, където жаркото слънце и свежият бриз бяха изсушили влагата по земята. По всичко личеше, че нощта ще е топла и мека. Господи, нямаше какво повече да искат от живота!

Търнър отхапа грамаден къс от пастърмата и го сдъвка с доволна усмивка.

— Обзалагам се, че Морган вече е подивял. Сигурно цял ден е впрягал Симънс и Уолкър и е поглеждал през рамо дали не се връщаме.

— Сигурно, само че не виждам защо ти е толкова смешно. — Бартел се намръщи. — Не ми се мисли какво ни чака, като се върнем, ако Морган наистина е откачил.

— Страх ли те хваща, Бартел? — изсумтя насмешливо Търнър.

— Този път наистина ни вкара в голяма беия — отвърна му сприхаво Бартел. — Не знам как се оставих да ме въвлечеш в това! —

Той погледна животните, които пасяха наблизо. Опасенията от последиците на постъпката им го разяждаха все по-силно с напредването на деня. Беше се оказало, че говедата чакат на хълма, точно както Търнър бе предрекъл. Двамата ги бяха подкарвали при другите и после бяха прекарвали най-мързеливия следобед в живота си. През повечето време Търнър бе унесен в дрямка, но той самият нямаше този късмет. Просто лежеше буден и мислеше.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът, Търнър? — обади се внезапно Бартел. — Мислиш се за по-умен от Морган, но не си.

— Изобщо няма да те слушам.

— Но ще е по-добре да ме чуеш! Имах доста време за размисъл, докато ти проспиваше следобеда. Трябва да съм бил луд, за да те оставя да ме въвлечеш във всичко това! По дяволите, ако не се смрачаваше, още сега щях да подкарам животните към лагера!

— Хубаво! Само че вече е тъмно и няма смисъл да го правиш. Знаеш го не по-зле от мен.

Бартел се озъби ядно.

— Отпусни се! Морган няма да ни стори нищо! Толкова бърза да се върне в Седалия, че не може да си позволи усложнения. — Търнър се усмихна. — Морган се нуждае от нас. А когато вече няма да има нужда от нас, аз отдавна вече ще съм си плюл на петите.

Бартел посегна към манерката си и отпи широка глътка. Водата беше топла и имаше вкус на застояло. Той я изплю. После погледна Търнър, който все още го гледаше вторачено.

— Какво ме зяпаш, Търнър?

— Няма смисъл да се тормозиш толкова. Утре се връщаме в лагера.

— При изгрев слънце.

— Господи, нищо подобно!

— Казах по изгрев слънце, по дяволите! — Лицето на Бартел гореше от гняв. — И ако ми създаваш проблеми, ще те накарам да съжаляваш!

Търнър замръзна.

— Това заплаха ли е?

— Тръгваме към лагера по изгрев слънце и точка. — Бартел внезапно стана и навлезе в храсталака, извън полезрението на Търнър.

Стаята тънеше в тишина. Бяха вечеряли в пълно мълчание. Масата също бе почистена в напрегната тишина. Тишината тежеше от лоши предчувствия и нито Уолкър, нито пък Симънс се осмеляваха да погледнат Морган в очите. Плашеше ги онова, което очакваха да видят.

Денят бе изминал много бавно, и през цялото време Морган безмилостно ги впрягаше да работят, но никой от тях не бе посмял да се оплаква, защото и той самият работеше наравно с тях също толкова неуморно, колкото и те. Напрежението бе започнало да се покачва към обяд. Уолкър даже не искаше да си спомня колко пъти му се беше случило да вдигне глава и да види Морган, вторачил поглед в хоризонта. И с всеки следващ път възелът в стомаха му се затягаше.

Уолкър изруга наум. Имаше чувството, че Морган е разбрал не по-зле от него, че е сгрешил, като изпрати точно Бартел и Търнър да търсят стадото. Усещаше също, че Морган подозира, също както и той самият, какво трябва да се е случило. Нямаше начин животните да са избягали толкова надалече, че да не могат да ги докарат преди залез слънце. Онези типове явно си мислеха, че ще дадат добър урок на Морган и в същото време ще отърват малко работа.

Уолкър погледна към Морган, който седеше съвсем неподвижно. Погледна крадешком и към мексиканката и видя, че тя е също толкова напрегната, колкото и той. Не му харесваше погледа в очите ѝ и се запита дали Морган осъзнаваше, че тя е по-умна, отколкото я смяташе.

Уолкър се раздвижи нервно и подръпна щръкналия си мустак. Не можеше да се сдържа повече, затова се обърна към Морган:

— Какво си мислиш, че им се е случило?

Погледът на Морган хвърляше гневни мълнии. Младежкото му иначе лице се изкриви от такава злоба, че Уолкър неволно отстъпи крачка назад.

— Проклети копелета! — процеди Морган. — Знаеш не по-зле от мен защо не се връщат още.

Уолкър погледна крадешком към Симънс. След като обаче не срещна никаква подкрепа оттам, се насили да вдигне небрежно рамене.

— Сигурно са се натъкнали на някакъв проблем, който ги е задържал. Все пак сме на индианска територия.

— Индианците нямат навика да създават проблеми, и ти го знаеш!

— Е, все пак...

По лицето на Морган пробяга нервен тик.

— Утре ще докарат проклетите говеда, сякаш нищо не се е случило. Въобразяват си, че са ме надиграли, но този път съм им приготвил малка изненада.

По гръбнака на Уолкър пробяга ледена тръпка.

— Какво имаш предвид?

Тъмните очи на Морган срещнаха неговите. От погледа му лъхаше такъв хлад, че Уолкър неволно потръпна.

— Търнър ще получи един урок.

Уолкър едва преглътна през свитото си гърло.

— Нищо му няма на Търнър. Просто прекара твърде дълго време в лагера. Веднага щом се върне за няколко дни в цивилизацията и има възможност да изпусне малко пара, ще се оправи.

Морган не му отговори. Просто ненадейно се изправи и се насочи с тежки крачки към спалнята си. Уолкър забеляза, че мексиканката го проследи с поглед. А когато вратата се затръшна зад гърба му, погледът ѝ остана прикован след него.

Уолкър погледна Симънс, а после отново мексиканката. Погледът в очите ѝ го накара да пророни:

— Не се притеснявай за Морган. Просто е малко ядосан, това е. На сутринта пак ще е добре.

Кончита го погледна, без да трепне.

— Не си губи времето да ме съжаляваш. По-добре съжалявай Търнър! Той определено е в беда.

Кончита го удостои с последен презрителен поглед, преди да се отправи към вратата на спалнята. Поколеба се само за миг, преди да почука и вирна решително брадичка, щом отвътре я поканиха да влезе.

— Жени! — процеди приглушено Симънс.

Уолкър се обърна към него.

— Не давам пет пари за тая кучка. Знам само, че Търнър е загазил и че Бартел също може да си го отнесе. Затова когато онези двамата се върнат утре, ще гледам да стоя по-далече от тях, за да не отнеса и аз някой куршум.

— Морган откача все повече с всеки изминал ден.

Уолкър погледна припряно към вратата и процеди през зъби:

— Какво ти става бе, човек? Какво ще стане, ако Морган ни чуе? Ще ни убие и двамата!

Симънс срещна погледа му, без да мигне.

— Да... това вече го знам.

Симънс не беше много по приказките, но думите му бяха кратки и смущаващо ясни.

Те все още отекваха в ушите на Уолкър, когато се изправи. Налагаше се спешно да вземе някои важни решения.

Но утрото бе по-мъдро от вечерта.

Слънцето висеше в небето. Денят беше ясен и топъл.

Рийд се огледа внимателно, докато нагласяше свещеническата якичка на врата си, която разяждаше съвестта му все повече с всеки изминал ден. Но никога повече от сега не се бе чувствал така твърдо решен да следва курса, който е поел, или да носи неизменно бялата якичка, която щеше да е най-сигурната закрила за Частити през следващите дни.

Рийд отново разгледа мислено картата на Дженкинс. Ако не грешеше, трябваше да се натъкне на лагера на Морган по някое време този ден. Вече бе решил да огледа толкова бързо, колкото му е възможно.

Докато впрягаше конете, Рийд видя Частити, която се връщаше от потока. Сърцето му подскочи при вида ѝ. Току-що изкъпана, кожата ѝ изглеждаше почти прозрачна. Косите ѝ бяха свободно прихванати на тила и блестяха ослепително на светлината на утринното слънце. Изглеждаше сериозна, потънала в някакви свои си мисли. А докато я гледаше, тя посегна към златния медальон на гърдите си и го стисна в дланта си.

... и в този момент Рийд си спомни...

Той преглътна с усилие. Яснотата на този спомен накара сърцето му да забие по-учестено. Беше преди година. Той бе тръгнал по следите на един крадец на добитък в Тексас, който нападна ранчота на юг. Именно тогава бе минал покрай лагера на търговци на добитък. Бе попитал за шефа и го упътиха да върви напред. Вече бе разбрал, каквото му трябваше, и се готвеше да си върви, когато към него препусна шефът. За негово изумление се оказа, че е жена. Размениха

само няколко думи. Тя бе нахлупила шапката си ниско над челото, но отдалече се виждаше, че е висока и стройна. На пръв поглед беше трудно да се различи, че е жена, ако не беше дългата, руса коса, която се развяваше подире ѝ... и златният, сърцевиден медальон, който проблясваше от разтвореното ѝ деколте. Рийд помнеше, че през цялото време лицето ѝ оставаше в сянка. Не бе успял да я огледа добре, но си спомняше гордата ѝ осанка на седлото, докато надзираваше мъжете, които отделяха годния добитък от негодния. Беше свъсила вежди, и докато той я наблюдаваше, жената посегна и стисна златния медальон в дланта си. Все още го държеше, когато Рийд обърна коня си и си тръгна.

Рийд преглътна с усилие. Частити се оказваше права. Беше почувствала, че сестра ѝ е наблизо. Но същото се отнасяше и за Морган.

Рийд вторачи поглед в Частити. Трябваше ли да ѝ каже? Толкова много неща зависеха от следващите няколко дни.

Внезапно той осъзна колко абсурдна е тази мисъл. Още няколко лъжи...

Частити се приближаваше към него и лицето ѝ се озари от усмивка. Сега малкото часове, преди да ѝ разкрие истинската си същност, му се струваха още по-безценни.

Изведнъж пред очите му изникна неподвижния, размазан от копита силует на Джени и гърлото му се сви от болка. Частити бе преследвана от спомени. Време беше да ги остави да почиват.

Но той също живееше със своите болезнени спомени.

Рийд откъсна поглед от Частити и пристегна здраво хомота на коня. Имаше нужда от време, за да се овладее. Най-после намери сили да погледне отново Частити и си наложи да се усмихне.

— Готова ли си да тръгваме?

Той пристъпи към нея и, внезапно почувствал сладкия ѝ аромат, не се сдържа да не плъзне ръка около талията ѝ. Тя се притисна доверчиво към него и възелът в гърлото му още по-осезателно напомни за себе си.

Златният медальон на гърдите ѝ проблясваше ослепително, сякаш се надсмиваше над фалшивата му усмивка, докато докосваше устните ѝ със своите и я повдигаше към седалката на капрата.

Наоколо се долавяше натрапчивата миризма на кръв.

Вече на седлото, Бартел огледа смръщено стадото пред себе си. Пет говеда — не, шест — лежаха на земята, разкъсани и окървавени. Още няколко други едва се държаха на краката си и кървяха обилно. Такава сцена бе заварил, когато се събуди и отиде да види стадото, което след броени минути би трябвало да подкарат обратно към лагера.

Стъписан, Бартел бе препуснал обратно, за да опише видяното на Търнър. Вбеси се, че спътникът му още спи, и безцеремонно го повлече да види резултата от нощните атаки на хищниците. Търнър обаче още гледаше като отнесен, видимо замаян от съня.

Въпреки пронизващия утринен бриз, изпод шапката му потекоха едри струйки пот. Бартел се обърна към Търнър и отдавна небръснатото му лице се сгърчи в една гримаса:

— Ти си виновен! — извика той. — Аз исках още вчера да откараме проклетите говеда обратно в лагера! А виж сега какво се случи!

— Я се съвземи! Това да не е краят на света, а? Е, загубихме няколко говеда. Какво толкова е станало?

— Не са само говедата... — Бартел отново хвърли поглед към окървавените животни. Не можеше да повярва, че е могъл да проспие атаката на хищниците. Той си пое дълбоко дъх. — Кой знае колко време ще ни отнеме да съберем отново стадото. Морган ще ни убие.

— Знаеш ли какво, Бартел? Гади ми се от тебе!

— Нима? — озъби се Бартел. Търнър го биваше по приказките, но изправеше ли се пред Морган, надменността му мигом се стопяваше. Писнало му беше да прикрива мързела на Търнър и не можеше да си прости, задето се бе оказал такъв глупак, че да му позволи да го въвлече в ситуация, която се влошаваше с всяка изминала минута. Бартел погледна спътника си в очите и изрече с леден глас: — Слушай сега какво ще ти кажа. Веднага ще заобиколим стадото, ще го съберем и ще го откараме при Морган. В противен случай аз сам ще се върна в лагера. А направя ли го, няма начин да живееш достатъчно, за да си вземеш дела, когато Морган продаде добитъка.

— Трябва ли да ти припомня нещо, Бартел? Ти сам се съгласи да участваш в тази игра на криеница. Никой не те е насилвал.

— Размърдай се, Търнър, или кълна се...

— Добре, по дяволите! — Търнър дръпна отсечено юздите. — Тръгваме, но да не си казал и думичка повече, предупреждавам те! Достатъчно те търпях вече!

Търнър пришпори коня си в галоп и остави Бартел да диша праха от копитата му. Ухили се доволно, щом дочу тропота на конски копита зад гърба си. Проклето малодушно копеле! Достатъчно беше Морган да намигне, за да се подмокри в гащичките. Е, скоро щеше да му покаже какво означава истински мъж. Веднага щом се върнеха в лагера, щеше да постави Морган на мястото му. А после щеше...

Внезапно Търнър дръпна поводите на коня и го закова на място. В далечината, право към тях се носеше впрегнат фургон и вдигаше прашна диря след себе си. Търнър се обърна към Бартел, който едва сега го бе застигнал.

— Защо спря, Търнър? И слепец би могъл да забележи, че стадото е тръгнало на север.

Търнър изсумтя пренебрежително.

— И слепец би могъл да види, че това е пътнически фургон. Чудя се само какво ще прави пътническа кола по индианските земи.

— Не знам и хич не ме е грижа.

— А би трябвало. По тези земи няма бели заселници.

— Откъде знаеш, че са бели заселници? А дори и да са, сигурно просто минават оттук.

— Може, но ние пък можем да кажем на Морган. А като ни попита кой е бил в колата, ще му кажем, че сигурно са били нови заселници... или пък не са.

Бартел се вгледа напрегнато в приближаващата кола.

— Кой ли може да е?

— Ще ги изчакаме да приближат и ще видим.

— Нямаме време!

— Ти може и да нямаш, но аз отивам да видя!

С тези думи Търнър решително пришпори коня си напред. И както бе виждал Морган да прави в такива случаи, нагласи любезна усмивка на устата си. Не пропусна също да си отбележи наум, че на индианска територия законите не важат и че на този фургон би могло да има нещо ценно. Малко пари в повече никога не бяха излишни...

С такива мисли наум, Търнър наближи фургона с доволна усмивка.

— Някой идва по пътя към нас.

Частити напрегна очите си, за да различи приближаващите ездачи. Виждаше един кон... или не, два. Тя погледна припряно към Рийд и замръзна, като го видя да посяга под седалката и да вади оттам револвер. Той го постави на седалката до себе си, така че да не се вижда отвън, а зачака с напрегнато изражение.

— Само предпазна мярка — обясни ѝ шепнешком.

Рийд спря конете, щом мъжете стигнаха до тях. Частити го гледаше мълчешком, докато ги поздравяваше с неистинска усмивка.

— Добър ден, господа. Не очаквахме да срещнем някого по тези места.

Частити видя как по-едрият от двамата мъже премигна объркано, щом я видя. Цялата настръхна, докато мъжът я изучаваше напрегнато. След миг по устните му се разля широка усмивка.

— И ние не очаквахме да срещнем някой. — Той замълча за миг и се вторачи в Рийд с нескрито любопитство. — Каква работа ви води по индианските земи?

Усмивката на Рийд стана напрегната.

— На път сме към християнската мисия. Трябва да сменим отец Стайлс. Отдавна вече ни очакват.

— Индианската мисия? — намеси се по-дребният от двамата мъже, а погледът му отскачаше от Частити към Рийд и обратно. — Да, чух нещо за това. Даже и индианците вече си мислеха, че никога няма да им пратят нов свещеник. Явно са сгрешили.

— Откъде сте? — избоботи по-едрият. — От Канзас Сити?

— Не.

— Тогава сигурно идвате от Сейнт Луис?

Рийд не му отговори веднага.

— Точно така.

— Значи сте пътували с влака... през Седалия и Бакстър Спрингс?

— Явно познавате добре маршрута.

— Седалия е хубав град. Отбихте ли се там?

— За няколко дни.

Частити се притисна инстинктивно към Рийд, докато едрият мъж продължаваше да я изучава напрегнато. Усети как Рийд се скова в

отговор, докато отвърщаше:

— Аз съм Рийд Фарел. — Тя не пропусна да забележи, че Рийд не я представи. — Радвам се да се запозная с вас, мистър...?

— Аз съм Търнър — Едрият мъж кимна към по-дребния до себе си: — А той се казва Бартел. Пропуснали сте отбивката, знаете ли? — добави той. — Мисията е на север отгук.

— Така ли? — Рийд свъси вежди. — Явно съм се объркал. — Частити мислено си отбеляза, че думите на Рийд не й звучат съвсем искрено, а той добави: — Дали не бихте могли да ме упътите?

— Не е трудно. Само следвайте пътя и отбийте на следващия завой, като стигнете разклона. Трябва да пристигнете утре по някое време.

Рийд кимна и подхвърли небрежно:

— Вие няма ли да се присъедините към нас?

— Не — отвърна мъжът на име Бартел. — Водим цяло стадо с животни.

Рийд изглеждаше изненадан.

— Нима индианците нямат нищо против да отглеждате добитък на тяхна територия?

Отговори му мъжът на име Търнър:

— Индианците са дяволски добри съседи, ако знаеш как да се оправяш с тях. А нашият шеф определено знае.

— Шефът ви?

— Аха — Търнър внезапно обърна коня си и препусна напред, а последните му думи едва стигнаха до тях. — Продължавайте напред и ще стигнете до разклона, за който ви говорех.

— Благодаря ви, господа.

— Радвам се, че се запознахме, отче... мадам.

Озадачена от бързината, с която мъжете изчезнаха от погледа им, Частити се обърна смръщено към Рийд. Видя решителната извивка на челюстта му и кой знае защо, кожата й настръхна.

— Тези хора... — подхвана несигурно тя.

— Не се притеснявай от тях. С мен си в безопасност. — Рийд рязко дръпна юздите и конете се понесоха напред. — Скоро ще бъдем в мисията.

Мрачната решимост в гласа му обаче не убягна от вниманието й.

Веднага щом се отдалечиха на сигурно разстояние от фургона, Търнър спря коня си и се ухили доволно на Бартел.

— О, радвам се, че ви срещнахме... мадам. — Той гръмко се изсмя.

Бартел премигна объркано насреща му.

— Наистина ли мислиш, че е тя?

— Коя друга би могла да е? — Усмивката на Търнър се стопи. — Нали Уолкър ни я описа. Колко жени си мислиш, че има с такава огненочервена коса и млечнобяла кожа? И колко от тях приличат на църковни хористки и са минали през Седалия преди няколко дни?

— Но Уолкър не спомена, че имала съпруг.

— Сигурно не е знаел. Но Морган обичайно не се притеснява от съпрузи, когато си науми да свали някоя жена.

— Аха, ама колко от мъжете приличат на тоя приятел, Фарел?

— Фарел е свещеник, за бога! Няма значение колко е едър и силен! Той изобщо не може да се мери с Морган!

— Не знам... Стори ми се, че има нещо в него... Видя ли очите му? Господи, никога не съм виждал свещеник с такъв леден поглед.

Търнър се изхили пренебрежително.

— Щом се притесняваш от очите му, кажи го на Морган, като се изправиш пред него, защото аз веднага тръгвам към лагера.

— Ами стадото?

— Да вървят по дяволите проклетите говеда! Морган толкова ще се зарадва, като му кажем на какво сме се натъкнали, че мигом ще забрави за тях. И даже ще ни бъде благодарен, че заради нас не я е изпуснал. Не, ти ако искаш върви да търсиш говедата, но аз няма да изпусна тая възможност. Връщам се в лагера.

Търнър пришпори бясно коня си напред и остави слисания Бартел в прашната диря зад гърба си.

Нещо не беше наред.

Рийд оглеждаше напрегнато спокойния наглед пейзаж. Двамата ездачи отдавна бяха излезли от полезрението му, но това никак не го успокояваше. Изражението на лицата им го караше да стои нащрек. Описанията на хора от бандата на Морган, които бе чувал, бяха толкова смътни, че можеха да паснат за който и да било мъж, включително и на тези двамата. От разлепените по улиците постери

познаваше единствено лицето на самия Морган, но хладните тръпки по гръбнака му досега не го бяха подвеждали.

Още повече го тревожеше начинът, по който гледаха Частити. Задаваха твърде много въпроси, а те самите отговаряха мъгляво, щом ги попитаха нещо.

Той погледна крадешком към Частити. Стори му се напрегната и скована. Дори и тя, с нейната неопитна и наивна натура, бе почувствала дебнещата ги опасност.

Рийд изруга наум. Помнеше с какви безумни доводи бе взел решение да я поведе със себе си в тази опасна и непредвидима игра. В индианската мисия очакваха да пристигнат свещеник и неговата съпруга — и той бе решил да им даде именно свещеник и съпругата му. Частити щеше да му служи за прикритие, докато свърши онова, за което в действителност бе дошъл. Дълго време си беше втълпявал, че затова я е взел със себе си, а истината беше, че просто нямаше сили да я остави да си отиде.

Стомахът му се сви на възел. Вече бе загубил заради Морган или някой като него една жена, която обичаше с цялото си сърце. Нямаше да позволи това да се повтори. Трябваше час по-скоро да откара Частити в мисията. Там поне щеше да е в безопасност.

Рийд напрегна съзнанието си, за да си припомни разгърнатата карта, която Дженкинс му беше дал. Ако си спомняше добре, разклонът трябваше да е на няколко часа път оттук.

Той дръпна решително юздите и конете се понесоха бодро напред. Колелата затракаха по-учестено и фургонът заподскача по прашния път.

* * *

— Идват.

Морган вдигна поглед веднага, щом чу напрегнатия глас на Уолкър. Изправи се бавно, а ръката му импулсивно се присви около нажеженото желязо, което току-що бе извадил от огъня. Той изруга приглушено и вдигна ръка да избърше потта от челото си, без нито за миг да откъсва поглед от двамата ездаци, които се приближаваха към лагера.

— Къде ли е стадото? Какво ли се е случило?

Не знам и хич не ме е грижа — отвърна Морган през зъби. — Казах им да не се връщат без добитъка. Предупредих ги.

Той захвърли желязото обратно в огъня и посегна към кобура си. След миг в ръката му лъсна черното дуло на револвера.

— Нещо трябва да се е случило, Морган. По дяволите, не вярвам да са чак такива глупаци, че да се върнат без стадото, ако нещо не им е попречило.

— Уолкър е прав — намеси се неохотно Симънс. — Търнър е противно копеле, но не е глупак. Трябва да знае, че думите ти не бяха празна заплаха, когато тръгнаха.

Двамата ездаци приближаваха и Морган свали предпазителя на револвера си. Не го интересуваеше каква е причината да се върнат с празни ръце.

Морган се изправи заплашително и Търнър и Бартел спряха конете си на няколко ядра разстояние. Той ги гледаше вторачено, докато слизаха от конете си, и за миг му мина през ума, че трябва да са много глупави, щом не подозират какво ги очаква. Уолкър и Симънс отстъпиха предпазливо назад, щом шефът им заговори.

— Нали ви казах да не се връщате без стадото.

— Имахме проблеми. — Бартел видимо се потеше обилно, въпреки хладния бриз. — Когато ги намерихме, беше твърде късно, за да се върнем в лагера. А после, на другата сутрин, видяхме, че стадото е било нападнато от хищници през нощта. По земята се търкаляха мъртви и окървавени животни.

— Добра работа сте свършили — процеди през зъби Морган, изправи застрашително снага и отстъпи крачка назад. — А добрата работа иска добра отплата.

— Почакай малко, Морган — Намеси се и Търнър, а погледът му светкавично се стрелна към револвера в ръката на шефа му. — Не бързай да си правиш заключения. Нямаше да се върнем без онова, което е останало от стадото, ако не се беше случило нещо, което решихме, че ще искаш да чуеш веднага. — Без да откъсва поглед от лъскавия револвер в ръката на Морган, Търнър продължи, заеквайки: — Натъкнахме се на хора, докато търсехме добитъка. Веднага тръгнахме насам, защото си помислихме, че ще искаш да го знаеш.

Тъмните очи на Морган бяха студени като смъртта.

— Изплюй камъчето, глупако! Какво се опитваш да ми кажеш?

— Срегнахме пътнически фургон. С него пътуват свещеник и жена му. Пропуснали са отбивката за индианската мисия.

— Пет пари не давам за никой свещеник и неговата...

— Жена му е млада и доста хубава. Има червени коси и кожа, гладка и бяла като мляко. Споменаха, че прекарали няколко дни в Седалия на път към...

Морган внезапно се вцепени, а сърцето му заби толкова учестено, че го чуваше да отеква в ушите си. Той изгледа свирепо Търнър.

— Как изглеждаше тя? Беше ли висока, със зеленикави очи?

— Не видяхме колко е висока, защото през цялото време седеше, но не бих казал, че е дребничка. — Търнър смръщи вежди. — И съжалявам, но не помня какви бяха очите ѝ.

— Аз обаче видях очите на съпруга ѝ — вметна свъсено Бартел. — Носеше якичка на свещеник и каза всичко, както си му е редът, но никога не съм виждал свещеник като него. Очите му направо те пронизват. И никога не съм виждал такъв едър свещеник. Сякаш целият е само мускули.

Морган почти не го чуваше.

— Тя каза ли ви името си?

— Не каза нищо. Съпругът ѝ говореше през цялото време.

— И какво друго ви каза той?

— Спомена, че идвали в индианската мисия, за да смени отец Стайлс, който почина преди известно време. Казах им, че са пропуснали отбивката и че сега трябва да продължат направо до разклона и да свърнат на север. А после тръгнахме право насам. Сигурен бях, че ще искаш да знаеш.

Морган си пое дълбоко дъх. Сигурно беше тя. Той се вторачи в Търнър и забеляза, че мъжът насреща му се облива в пот. Прав беше да се поти.

— Току-що си спечели живота, Търнър. Знаеш го, нали?

Търнър не му отговори.

— Правилно сте постъпили, като се върнахте право в лагера, но сега искам много внимателно да слушаш онова, което ще ти кажа, защото не смятам да го повтарям повече. Тук аз съм шефът. Аз давам

заповедите, а вие ги изпълнявате. Опитате ли се да ми противоречите, ще трябва или да напуснете, или аз ще ви изхвърля. Ясен ли съм?

Търнър закима припряно. Морган се обърна към Бартел.

— Ти също имаш избор, Бартел. Съветвам те следващия път, когато Търнър се опита да те въвлече в нещо подобно, да размислиш два пъти, преди да се навиеш. Иначе може да съжаляваш.

Последваха мигове на напрегната тишина. После Морган се обърна към прихлупената постройка и извика през рамо:

— Отивам да се измия и преоблека и веднага тръгваме. Пригответе конете си.

Кончита го посрещна още на прага. Морган свъси вежди. Почти беше забравил, че тя съществува.

— Нещо не е наред ли, Морган?

Морган посегна към каната и си наля вода за миене в легена до вратата. После съблече ризата си и я захвърли на пода.

— Донеси ми чиста риза.

Кончита се втурна да изпълнява нареждането му, а той захвърли прашната си шапка на стола край масата. Натърка старателно лицето и тялото си със сапун, после го отми и се подсуши с чиста кърпа. Среса внимателно тъмната си коса и посегна към ризата, която Кончита му донесе.

— Къде ще ходиш, Морган?

Той продължи да закопчава ризата си, без дори да трепне.

— Какво те кара да си мислиш, че имаш право да ме питаш?

Устните на Кончита потрепнаха.

— Е, време е да проумееш, че нямаш право да задаваш въпроси. Всъщност, нямаш каквито и да било права.

Кончита вирна брадичка.

— Побързай да сготвиш нещо вкусно, защото скоро ще се върнем.

Тя не му отговори.

— Чу ли ме, Кончита?

— Чух те, Морган.

Морган пригладя старателно косата си, нахлупи шапката на главата си и излезе, без да й каже и дума повече.

Задавена от болка, Кончита проследи с поглед Морган, докато вървеше към хамбара и изчезваше зад дървената врата. Тя застана наблизо до мъжете, които си приказваха приглушено.

— Ще ти кажа само едно нещо... — Обърна се Уолкър към Търнър. — Надявам се да си бил прав. По-добре ще е това наистина да се окаже жената, която Морган очаква да види. Иначе сигурно ще те накара горчиво да съжаляваш.

— Не ме е страх от Морган! — изръмжа Търнър. — Сигурно дори е по-добре да не е тя. Така поне ще се разберем веднъж завинаги.

— Да, и накрая ти ще лежиш проснат на земята с лице към небето, а очите ти ще са слепи завинаги.

— Не съм толкова сигурен!

— Дори и да не е тя, вината няма да е наша — намеси се неуверено Бартел. — Ние само се сетихме за онова, което ни разправяхте двамата със Симънс — за хубава жена с червена коса. Онова във фургона може и да не е тя. Но кой знае, Морган пък може и да я хареса повече от другата.

— По-добре не разчитай на това. Той...

— Мълчи! Ето го, идва.

Кончита проследи погледите им към хамбара и видя Морган, който извеждаше коня си. Без да казва каквото и да било, той се метна на седлото и препусна. Другите побързаха да го последват.

Кончита остана загледана след тях, докато се изгубиха от погледа ѝ. Тя се запъти бавно към кухнята, а в мислите ѝ настойчиво се повтаряше тъжен напев.

Мъртви мечти.

Горчиви сълзи.

И реки от кръв.

Частити разкърши скованата си снага и пристъпи към фургона, където Рийд разпрягаше конете. Преди минути бяха спрели да си починат — първата им спирка, откакто бяха срещнали непознатите мъже. Доволна, че най-после има възможност да повърви, тя погледна небето. За миг ѝ се стори забавна мисълта, че е свикнала да преценява по слънцето кое време на деня е, както правеше Рийд. Вече бе напълно привикнала с всичко онова, което ѝ се струваше твърде старомодно преди дни, когато все още изпитваше съмнения, оставяйки цивилизования Изток зад гърба си.

Сега обаче беше съвсем друг човек. Бледата жена със скромни дрехи, строга прическа и очила, която се бе качила на влака за Колдуел, Канзас Сити, преди няколко седмици, вече не съществуваше. Дълго налаганото ѝ строго благоприличие и дисциплина, сега бяха изместени от други черти на нейната външност и характер.

Частити се усмихна при тази мисъл. Не, това не бяха нови черти на нейната натура. Те просто бяха лежали под повърхността, потискани от мъчителните спомени и страха, които вече бяха заровени, за да почиват в мир. Сега ѝ оставаше само надеждата. Рийд ѝ бе помогнал да се преобрази така. Неговото присъствие и силата на емоциите, които бе разпалил в нея, я бяха накарали да разтвори сърцето и съзнанието си.

Потънала в мисли, Частити отново погледна към небето. Наближаваше пладне. Рийд бе пришпорил бясно конете след срещата им с двамата непознати рано сутринта. Тревожеше я едва потисканото напрежение, което долавяше у него. Знаеше, че той не вярва двамата мъже да са онези, за които се представяха. Кой знае защо, тя също не им бе повярвала. Имаше нещо в начина, по който я гледаха, от което кожата ѝ настръхваше. Частити подозираше, че Рийд ще спира все по-рядко, докато не стигнеха до мисията. Тази мисъл я изпълваше с противоречиви емоции.

Внезапно доловила нечие присъствие зад гърба си, Частити рязко се извърна и се стъписа при вида на приведения индианец, наполовина прикрит зад храстите. Прикована под пронизващия му поглед, тя нямаше сили нито да извика, нито да се помръдне. С разтуптяно сърце, Частити преглътна мъчително и едва намери сили да се извърне към фургона.

— Рийд!

Той я погледна и след миг се озова до нея.

— Какво има, Частити?

— Видях индианец...

Тя погледна панически към храстите, където преди миг бе зърнала непознатия. Очите ѝ се разшириха от изумление.

— Вече го няма!

— Видяла си индианец в храстите?

— Да. — Частити дори не осъзнаваше, че трепери. — Беше ей там, в храстите. Не каза нищо. Само ме гледаше.

Тя остана скована от ужас, докато Рийд претърсваше храсталака. След минути той се върна при нея и ѝ каза, свъсил вежди:

— Тръгнал си е. Няма смисъл да се опитвам да го догоня. Не се притеснявай, Частити. Индианските племена не са създавали проблеми от години.

Тя кимна припряно.

— Сигурно.

— Все пак мисля, че ще е най-добре да тръгваме. Колкото по-скоро стигнем до мисията, толкова по-добре. — Рийд замълча и се вторачи в разтрепераната ѝ фигурка. В погледа му Частити видя загриженост, съжаление и цяла буря от емоции, които не можеше да назове. — Съжалявам, Частити — прошепна той. — Не трябваше да те вземам със себе си.

— Моля те, Рийд, не говори така.

— Частити, само да можех...

Внезапно думите му замряха. Рийд стисна зъби и отстъпи крачка назад.

— Трябва да вървим.

Доловила напрежението в гласа му, Частити се огледа припряно и го последва, без да каже и дума.

Частити, само да можех...

Недовършеното изречение все още отекуваше в съзнанието му.

Ако можех да върна времето назад и да започнем всичко отначало. Ако можех да изтрия образа на Джени от съзнанието си. Ако можех да повярвам, че няма да те изгубя...

Отново бяха на пътя и конете теглеха фургона с уверена крачка. Частити седеше плътно до него, а топлината на крака ѝ, притиснат към неговия, притъпяваше болката от раната в бедрото му, която все още не беше зараснала напълно. Дори за това я беше излъгал. Не се беше опитал да предотврати битка на живот и смърт, а сам я беше предизвикал с простиците думи: „В името на закона!“.

Но бе допуснал да прояви небрежност. Бе нахлул в дупката на Маккой с мисълта, че партньорът му е заминал за града. И тази грешка едва не му костваше живота.

Е, беше оцелял, но не можеше да каже същото за Маккой. Дори бе успял да предаде партньора му на властта, преди да припадне от болка, а веднага щом се съвзе, прибра и наградата си, без да го е грижа да очевидното презрение в очите на шерифа.

Дали щеше да види същото това презрение и в очите на Частити, щом тя научеше истината за него? Скоро щеше да разбере. След онова, което се случи рано тази сутрин, беше повече от ясно, че трябва да я отведе в мисията колкото е възможно по-скоро. Защото при вида на Търнър и Бартел, които препускаха към тях по пътя, по гръбнака му бяха плъзнали ледени иглички — поредната проява на безпогрешния му инстинкт, който с времето се беше научил да не подценява. А индианците, които изчезваха така внезапно, както се и появяваха, бяха още едно опасно усложнение, с което трябваше да се съобразява.

Рийд погледна Частити. Беше свъсила вежди в замислена гримаса. Плъзна ръка около талията ѝ и докосна устните ѝ със своите.

Обичаше тази жена. Дълго време бе отказвал да признае тази истина пред себе си по безброй причини, които сега му се струаха маловажни. Изпитваше крещяща нужда да ѝ го каже. Частити трябваше да знае, че...

Внезапно Рийд долови тропот на конски копита. Вдигна рязко глава и видя ездачите, които препускаха в далечината.

Дали не бяха индианци?

Не. Рийд замръзна. Ръката му неволно отпусна скованите рамене на Частити. Сега почти му се искаше да са индианци.

Рийд посегна и свали предпазителя на лъскавия револвер, скрит под седалката. За миг ръката му докосна гладката повърхност на пушката до него. Надяваше се да не се наложи да ги използва.

С изострени до крайност сетива, Рийд впери поглед в приближаващите ездачи. Бяха петима. Броят им съвпаднаше. Напрегна погледа си, за да различи чертите на водача им. Беше строен, среден на ръст. Това също съвпаднаше. Двамата мъже, които яздеха покрай него, бяха същите, които срещнаха сутринта. Рийд спря конете и зачака.

Само един поглед към водача им отблизо му стигаше. Беше Морган...

— Мистър Джеферсън! Колко се радвам да ви видя отново!

Рийд се сепна. Нима Частити наистина поздравяваше това безсърдечно копеле? Стъписан, той забеляза сърдечната топлина в погледа ѝ, когато се усмихна на Морган.

Морган също ѝ се усмихна и докосна с пръсти периферията на шапката си.

— И аз се радвам да ви видя, Частити. Вие сте последният човек, който очаквах да срещна в тази пустош, но мога да ви уверя, че това е приятна изненада. Бартел спомена, че се е натъкнал на фургона ви рано тази сутрин и аз реших да се уверя с очите си дали наистина е възможно по тези места да има две красиви жени с червени коси.

По лицето на Частити плъзна приятна руменина, а Рийд изглеждаше стъписан. Не му допадаше начинът, по който Морган гледаше Частити. Не по-малко го озадачаваха и загадъчните погледи, които си разменяха мъжете от бандата му. Имаше чувството, че и те самите не са съвсем сигурни какво ще предприеме Морган в следващия момент.

— Рийд, това е мистър Уил Джеферсън — обърна се Частити към него. — Онова, което се случи в магазина на мистър Добс, докато беше болен... — Тя се поколеба, видимо смутена. — За щастие, мистър Джеферсън се озова наблизко. Той много ми помогна.

Рийд се насили да се усмихне.

— Радвам се, че имам възможност да ви благодаря, че сте помогнал на Частити, мистър Джеферсън. Името ми е Рийд Фарел.

Двамата с Частити пътуваме към мисията. Вашите хора ми казаха, че съм пропуснал отбивката.

— Така е. Но не мога да скрия, че пропускът ви ме прави щастлив. Иначе никога нямаше да имам възможност да се срещна отново с красивата ви съпруга.

Съпруга. Частити го погледна крадешком. Рийд знаеше какво си мисли тя. Частити не умееше да лъже и несъмнено щеше да побърза да поправи погрешното впечатление на Морган. Трябваше да я изпревари.

— Не знаех, че правителството е отворило индианските територии за скотовъдство.

— Още не е... поне официално. Имам устна договорка с индианците.

Рийд кимна. Едва успяваше да удържи дружелюбното изражение на лицето си.

— Сигурно ранчото ви е наблизо?

— Така е. Не е кой знае какво, но засега върви добре.

Да, Рийд бе готов да се обзаложи.

Усмивката на Морган беше повече от ослепителна, когато вметна:

— За мен ще бъде удоволствие, ако се отбиете у дома за през нощта. Готвачката ми умее да готви вкусно и винаги има обилна храна на масата.

— Много мило от ваша страна. — Думите засядаха на гърлото на Рийд. — Но двамата с Частити вече нямаме търпение да стигнем до мисията.

— Наистина съм разочарован. — Кръвта на Рийд закипя във вените му, щом Морган се обърна към Частити с лъчезарната си усмивка. — Надявам се да убедите съпруга си да промени решението си, Частити. Ние с приятелите ми рядко имаме възможност да споделим трапезата си с толкова приятни хора.

Частити погледна несигурно Рийд.

— Съжалявам — отвърна твърдо той. — Не мога повече да отлагам пристигането си в мисията. Надявам се да ме разберете.

Усмивката на Морган рязко се стопи, а Рийд посегна уж да почеше бедрото си, но ръката му се плъзна към приготвения револвер. В този момент изпитваше такава ненавистна омраза, че почти се надяваше Морган да го предизвика.

— Е, така да бъде. Предполагам, че няма начин да ви накарам да размислите — каза накрая Морган, отново нагласил обезоръжаващата си усмивка. — Надявам се да нямате нищо против да ви посетя в мисията, след като се установите.

— Разбира се, че не. — Рийд бавно се изправи. — Всеки е добре дошъл в мисията.

— Оценявам това, преподобни.

Вбесен от ироничната усмивка на Морган, Рийд реши да сложи край на този фарс.

— Съжалявам, че трябва така набързо да се разделим, но наистина е време да вървим.

— Аз също съжалявам, мистър Джеферсън — добави Частити с нотка на искрено съжаление. — Надявам се да се видим отново.

— Не се съмнявайте, мадам.

Морган докосна ръбчето на шапката си, а Рийд шляпна конете и те отскочиха бясно напред.

Минутите се проточиха. Частити седеше до него, скована и безмълвна. Рийд обаче знаеше, че тишината помежду им няма да продължи дълго.

Морган се взираше с присвити очи във фургона, който се отдалечаваше по пътя. Смутени от възцарилата се тишина, хората му си разменяха напрегнати погледи.

— Това беше пълна загуба на време — вметна накрая Уолкър.

Морган се обърна рязко към него и процеди през зъби:

— Така ли мислиш? Аз пък мисля, че всичко се развива по план.

Рошавите мустаци на Уолкър потрепнаха.

— Сигурно си видял нещо, което аз съм пропуснал, но според мен свещеникът ясно даде да се разбере, че не му допада начинът, по който зяпаш жена му.

— Така ли? Не му обърнах много внимание. Гледах повече жена му... а и тя ме гледаше. И даде ясно да се разбере, че се радва да ме види отново.

Уолкър сви рамене.

— Изглежда е така.

— Изглежда по-добре, отколкото я помнех. Има нещо в тая жена.

— Гърдите на Морган се повдигаха развълнувано. — Струва ми се, че

огън гори не само в косите ѝ. Тя искаше да ме опознае по-добре... и скоро ще има тази възможност.

— Не и ако това зависи от съпруга ѝ.

— Той няма да може да я спре.

Напрегнатата тишина, която последва думите на Морган, бе нарушена от предпазливия въпрос на Уолкър:

— Нали не си мислиш това, което предполагам, че мислиш?

— Това са диви земи, Уолкър, индиански земи. — Морган повдигна иронично тъмните си вежди. — Случват се всякакви неща.

Уолкър огледа колебливо мъжете наоколо си. Те гледаха слисано Морган, а мислите им явно се движеха в същата посока като неговите.

— Не говориш сериозно! Тук сме добре, живеем си спокойно и никой не ни закача. Убием ли свещеника обаче, сами ще викнем проблемите на прага си. Ще ни погнат половината шерифи на Запада!

Морган поклати бавно глава.

— Не мисля.

Уолкър обаче не се предаваше.

— Ами Кончита? Тя едва ли ще се примири току-така.

— Никой няма да я пита.

— Внимавай, Морган. Тази жена е много по-хитра, отколкото си мислиш.

Морган стисна гневно устни.

— Мога да се оправя с всеки проблем, включително и с някаква си мексиканска кучка, която може да си намери нов подслон под първата попаднала ѝ кръчма!

— Ти наистина си бил студено копеле!

— Сигурно — отвърна Морган, а погледът му отново се плъзна към прашната пътека, където преди минути се беше изгубил пътническият фургон. — Но имам чувството, че Частити ще може да ме стопли.

— Всичко това ми навява лошо предчувствие — намеси се накрая и Симънс. — Няма да участвам, Морган.

Морган го изгледа свирепо.

— Кой те пита дали искаш да участваш?

— Връщам се в лагера.

— Не, нищо подобно. Първо ще намерим проклетото стадо и ще си свършим работата. — Той се обърна рязко към Търнър. — А Търнър

ще ни води.

Търнър стисна ядно зъби.

— Говедата избягаха през нощта, казах ти вече. Сигурно са се пръснали из цялата околност.

— Напротив, ти много добре знаеш къде са — процеди Морган с убийствен тон, — Само че си твърде мързелив, за да ги доведеш обратно в лагера. Този път обаче няма да се измъкнеш, защото отиваме да ги съберем и никой от нас няма да се връща без тях. Е, води ни!

Търнър изруга под носа си и пришпори коня си в бесен галоп.

Морган го последва, вперил мрачен поглед в гърба му. Мислите му отново се върнаха към жената, която бе потеглила в противоположната посока, и от устните му се откъсна сподавена въздишка. Отново му се бе изплъзнала, но само временно.

Морган се овладя. Скоро щеше да я има.

Най-после Частити проговори:

— Ти не го харесваш, нали?

Фургонът подскачаше по неравния път. Бяха изминали часове, откакто оставиха Морган зад гърба си. Оттогава почти не бяха разговаряли.

Рийд, не бързаше да отговори. Как можеше да ѝ обясни в каква ситуация са попаднали — опасна ситуация, усложнявана допълнително от обстоятелства, които тя очевидно не забелязваше. Морган искаше Частити. И макар сполучливо да прикриваше от нея долните си помисли зад дружелюбната фасада, не бе успял да заблуди Рийд. Стомахът му се обръщаше от гняв, който трудно му се отдаваше да потисне.

— Рийд?

Денят се стопяваше. Наситените цветове на залеза осветяваха лицето на Частити, когато той най-после се обърна към нея. Хрумна му, че няма на света по-красива гледка от тази, която погледът му галеше в момента.

— Рийд...

Той се бореше да прикрие изгарящите го емоции.

— Не харесвам кого?

— Много добре знаеш кого имам предвид.

Рийд мълчеше.

— Държа се грубо с него.

— Така ли?

— Знаеш, че е така.

— Съжалявам, но нямаме време за приятелско посещение, което да прибави още един ден към пътя ни до мисията.

— Ти беше груб.

— Щом смяташ така.

— Но защо? Той ми помогна, Рийд! Кой знае какво би сторил мистър Добс, ако не знаеше, че имам някой зад гърба си. Наистина не знам какво щеше да се случи, ако мистър Джеферсън не ме беше защитил.

— Много си наивна, Частити.

— Това пък какво трябва да значи?

Внезапно почувствал се неспособен да прикрива повече гнева си, Рийд изрече ядно:

— Означава, че не умееш да виждаш очевидното, когато е скрито зад фалшива усмивка.

Частити сякаш замръзна.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че мистър Джеферсън не е бил искрен?

Рийд стисна поводите на конете с такова ожесточение, че кокалчетата на ръцете му побеляха.

— Да, и това е само част от всичко.

— Какво, за бога, се опитваш да ми кажеш?

— Той те желае, Частити!

Частити трепна, а лицето ѝ се обля в гъста руменина.

— Грешиш! Той просто е любезен и загрижен. Нали говори с него! Той е истински джентълмен!

Рийд преглътна язвителния отговор, който напираше на устните му.

Изведнъж лицето на Частити се смекчи.

— Сигурно трябва да се чувствам поласкана, задето ме намираш толкова желана. — Руменината по бузите ѝ се сгъсти. — Ти си предубеден, Рийд, заради всичко онова, което се случи помежду ни. Виждаш ме в различна светлина, а за другите мъже аз съм просто жена. Мистър Джеферсън просто се държа дружелюбно.

— Ще трябва да ми повярваш, Частити — отвърна Рийд. — Стотици пъти съм бил свидетел на това. Знам какво видях в очите му.

— Греша.

— Напротив.

— Не искам да споря с теб, Рийд. Но и не искам заради мен да се държиш грубо с мистър Джеферсън. Обещай ми, че няма повече да се държиш така.

— Не мога да ти обеща.

— Защо си толкова упорит?

Рийд стисна безмълвно зъби.

— Няма да ми отговориш, така ли?

Частити се пое дълбоко дъх, щом отговор отново не последва.

— Къде ще спрем за през нощта?

— Няма да спираме.

Частити го погледна слисана.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че ще пътуваме и през нощта.

— Но вече притъмнява. Нищо няма да виждаме!

— Нощта е ясна, и освен това има пълнолуние. Ако се наложи, ще вървя напред с факлата, а ти ще управляваш фургона.

— Това е нелепо!

— Нямаме избор.

— Нямаме избор? Заради мистър Джеферсън ли? Това ли се опитваш да ми кажеш?

— Просто ситуацията се промени, Частити. Наоколо вече не е безопасно.

— Заради мистър Джеферсън... или заради онзи индианец? — Лицето ѝ внезапно пребледня. — Нима... се боиш, че индианците ще ни нападнат?

— Не.

— Какво тогава?

Рийд отново премълча.

— Значи е заради мистър Джеферсън! — Частити тръсна буйно глава. — Какво ти става, Рийд? Та той е скотовъдец, като всеки друг! Изкарва си прехраната, като отглежда животни.

— Лъжеш се, Частити.

— Какво искаш да кажеш? — Неочаквано тя сграбчи ръцете му и ги разтърси силно, така че Рийд се видя принуден да спре конете. — Кажи ми!

— Добре! — Победен от обземащото го чувство на безсилие, Рийд изръмжа: — Все едно, рано или късно щеше да го разбереш! Името на този човек не е Джеферсън. Казва се Морган, Уил Морган. И не е скотовъдец като всеки друг, който се опитва да си изкара прехраната като отглежда животни. Той е престъпник, крадец на животни. Той отвлича стадата на хората, не ги отглежда, Частити.

— А ти откъде би могъл да знаеш всичко това? — промълви като насън Частити. — Той не те познава.

— По улиците на всички големи градове на Запад са разлепени негови снимки. Властите го издирват.

— Снимки...

— В Тексас го търсят за кражби на добитък... и за убийство.

— Убийство! — Частити притвори очи. Когато след миг го погледна отново, тялото ѝ видимо трепереше. — Не, не ти вярвам. Сгрешил си. За теб тези земи са също толкова непознати, колкото и за мен! Онзи Морган, за който ми говориш, трябва да е някой друг, който просто прилича на мистър Джеферсън.

— Чуй ме, Частити! — Рийд разтърси раменете ѝ потърси погледа ѝ. — Не съм сгрешил. Това е Морган, няма никакво съмнение. Сигурен съм, защото от години съм по следите му!

— По следите му? — Очите ѝ се разшириха от недоумение. И сякаш внезапно проумяла, Частити пророни: — Мистър Джеферсън не е мистър Джеферсън. Той е Уил Морган. — Тя повдигна смело брадичка, а гласът ѝ потрепваше, когато го запита: — Това означава ли, че ти също не си Рийд Фарел? Кой си ти, Рийд?

— Частити, моля те...

— Ти не си свещеник, нали, Рийд?

Рийд се взираше напрегнато в очите ѝ.

— Не, не съм.

— Кой си ти? Какъв си?

Рийд почувства надигащата се в тялото ѝ истерия.

— Не се страхувай от мен, Частити, моля те — прошепна отчаяно той. — Името ми е Рийд Фарел, точно както ти казах.

— Човек на закона ли си? Това ли е?

— Не.

— Какъв си тогава?

Рийд стисна отчаяно раменете ѝ.

— Аз съм ловец на глави.

Ръцете му доловиха тръпката, която премина по тялото ѝ. Опитва се да я привлече към себе си, но тя се бореше ожесточено.

— Махни ръцете си от мен! Пусни ме! — извика неистово тя.

Рийд я отпусна и прошепна:

— Нямаме време, Частити. Каквото и да си мислиш за мен, трябва да вървим. Трябва да се махнем оттук. Не сме в безопасност.

Частити се отдръпна смълчана от него, а внезапно скованите и рамене видимо потрепваха.

— Трябваше да се досетя. Раната на крака ти... не са те ранили, докато си се опитвал да предотвратиш престрелка, нали?

— Не.

— Ти си участвал в битката. Другият оцеля ли?

— Не.

— О, господи...

Рийд посегна да я докосне.

— Не! — Гърдите ѝ се повдигаха учестено. — Онзи мъж... мистър Дженкинс... не беше служител на правителството, нали?

— Не. Донесе ми карта на местността. Скривалището на Морган е недалече оттук.

— Значи затова си дошъл.

— Да.

— Всичко, което ми каза за себе си, е било лъжа. Не те очакват в мисията. Ти не си свещеник. Не те е грижа за децата на индианците или колко много им трябва учител. — Частити се разсмя истерично. — Всичко е било измислица!

Рийд не ѝ отговори.

— Излъга ме за всичко, нали! — В гласа ѝ се долавяше горчива нотка.

— Да.

— Защо?

— В индианската мисия очакват да пристигнат свещеник и неговата съпруга.

Частити премигна.

— И ти реши да им дадеш онова, което са очаквали. А аз съм ти била под ръка... и достатъчно наивна, за да повярвам на всичко, което ми кажеш. — Частити докосна челото си с разтреперана ръка.

Рийд се огледа безмълвно наоколо. Вечерният сумрак се спускаше над притихналата земя.

— Сега нямаме време за това, Частити. Трябва да се махнем оттук. Трябва да стигнем до мисията колкото е възможно по-скоро. Там ще бъдеш в безопасност.

— Преди не те е било грижа дали съм в безопасност.

— Лъжеш се. Но сега ситуацията се промени. Не знаех, че си срещнала Морган. Не очаквах, че той ще те търси. И не знаех, че той...

— Че той ме желае? — Частити си пое накъсано въздух. — Кой си ти в действителност, Рийд? И дали в момента ми казваш истината? Вече не знам кое е истина и кое лъжа. И когато се любехме ли се преструваше?

— Не.

— През цялото време си ми се надсмивал.

— Не!

Той посегна към нея, но Частити се отдръпна.

— Не ме докосвай!

Болката в очите ѝ го потресе. Той отново посегна към нея, но се оказа неподготвен, когато мъничката ѝ длан внезапно се издигна във въздуха и се стовари върху лицето му с всички сили.

Замаян за миг, Рийд видя неподправения ужас, който премина по лицето ѝ. Тя рязко се обърна и скочи на земята. Измина дълъг миг, преди той да се осъзнае и да я последва. Но силуетът ѝ вече изчезваше в сенките.

— Частити! Не бягай от мен, моля те!

Гласът на Рийд отекваше след нея в тъмнината. Дочуваше тежките му стъпки, които все повече я приближаваха, и още по-сляпо се втурна през гъстите сенки по осеяната с нападнали листа земя.

Нощта все повече притъмняваше. Тъмнината не ѝ беше враг, но не можеше да бъде сигурна и дали ѝ е съюзник. Вече нямаше истини. Всичко бе лъжа. Рийд ѝ беше казал, че има нужда от нея, а се бе оказало лъжа. Всяка мила дума, всеки шепот в мрака, всеки поглед и всяко докосване... всичко беше лъжа!

Частити ускори крачка. Поемаше си дъх с резки, задавени хрипове. Дочу приглушен стон и бавно осъзна, че се е изтръгнал от собствените й устни. Не, нямаше да плаче! Може да беше глупачка... може да беше наивна, но не беше толкова слаба, че да плаче. Нямаше нужда от Рийд! Нямаше нужда от никого! Щеше сама да се върне към истинския живот и цивилизацията, и там да продължи, както си бе запланувала. Скоро щеше да забрави, че някога е преживяла целия този кошмар!

Тежките стъпки зад гърба й се приближаваха. Частити се обърна да погледне назад.

Не видя стръмния склон пред себе си, докато не беше вече твърде късно, и се затъркаля надолу като неуправляема детска играчка, а главата й се удряше във всеки изпечил се пред нея камък.

Рийд се спря за миг и се огледа. Гърдите му тежко се повдигаха и спускаха. Раната на бедрото му пулсираше. Вслуша се в мрака. Забързаните стъпки на Частити пред него бяха стихнали. Напрегна погледа си в сенките на мрака, но не долови никакво движение. Обхванат от внезапна тревога, Рийд извика с всички сили:

— Частити, къде си?

Тишина.

— Отговори ми, Частити! Не се бой от мен, моля те!

Тишината се проточваше неумолимо.

Нещо не беше наред. Частити не се криеше умишлено. Тя никога не би го направила. Нещо се беше случило.

Изведнъж му хрумна, че беше тръгнал от фургона без револвера си и изруга наум. После продължи да пристъпва предпазливо напред.

— Частити, къде си?

Пътеката рязко се снишаваше. Веднага щом видя стръмния склон, Рийд се досети какво трябваше да се е случило.

— Частити, добре ли си? — извика той.

Никой не му отговори. Рийд започна да се спуска опипом по склона. Спъваше се и залиташе, а възелът в гърлото му се стягаше с всеки изминал миг. Отново се огледа и извика името й, щом стигна дъното на склона.

Дочу сподавено ридание и замръзна. След миг отново дочу приглушен глас и видя Частити. Лежеше на няколко ярда от него.

Опита се да се изправи, щом Рийд стигна до нея.

Лицето ѝ беше в сянка и изпърво не можа да я види ясно.

— Добре ли си, Частити? — Ръката му трепереше, докато отмяташе влажен кичур от лицето ѝ.

— Ти ли си, Рийд? — Гласът ѝ звучеше неестествен и дрезгав. — Ти ли си наистина?

Той я притегли в обятията си, а в следващия миг вече я целуваше жадно и ненаситно. Целуваше я и ѝ повтаряше с всички възможни думи, че я обича, че винаги ще е до нея, когато тя има нужда от него, че за него тя е всичко на този свят и че никога няма да я остави да си отиде.

Но Частити не му отговаряше. Рийд се отдръпна предпазливо.

— Какво има, Частити?

— Главата ме боли.

Страх скова тялото и гласа му.

— Можеш ли да се изправиш?

Помогна ѝ да се изправи на крака. Коленете ѝ обаче поддадоха и Рийд я взе на ръце.

— Не можеш да ме носиш — прошепна уморено тя.

— Напротив, мога.

Главата ѝ натежаваше сънено на гърдите му, когато най-сетне се добрах до колата. Качи я във фургона и внимателно я положи на земята. Запали лампата и навлажни чисто парче плат, за да избърше праха от лицето ѝ. Кожата ѝ беше насинена и раздрана, но в неговите очи Частити никога не беше изглеждала по-красива.

Рийд обгърна бузите ѝ в дланите си и прошепна:

— Обичам те, Частити.

За миг насълзените ѝ очи задържаха погледа му. Гласът ѝ беше накъсан, когато му отговори:

— Наистина ли... или е поредната лъжа?

С едно движение Рийд свали свещеническата якичка от врата си и я захвърли на пода.

— Вече можеш да ми вярваш, Частити. Искам също да знаеш, че никога не съм те лъгал, докато съм те държал в ръцете си.

Частити не му отговори. Вместо това се опита да се изправи.

— Какво правиш?

— Нали ми каза, че трябва да пътуваме и през нощта? Че тук не било безопасно?

— Така е. — Рийд неволно се усмихна. — Но не сега. Искам още малко да те подържа в ръцете си.

Частити се отпусна на гърдите му, а той не спираше да я притиска в прегръдките си, докато тялото ѝ не се успокои.

Мъждивото пламъче на лампата потрепна, когато Рийд отново прошепна в косите ѝ:

— Обичам те, Частити. — Думите излязоха от устата му толкова естествено, колкото дъждът се откъсва от небето. — Обичам те.

Зората вече протягаше дантелени пръсти през нощното небе, когато Морган се събуди. Още замаян от съня, той огледа спалнята. Смръщи вежди при вида на разхвърляните дрехи, седла и струпаните вещи на Кончита, пръснати в хаос из стаята. Хрумна му, че трябва да се погрижи Кончита да изнесе нещата си и да почисти стаята от всички следи за присъствието ѝ. Частити беше родена дама. Едва ли щеше да приеме мисълта, че предшественицата ѝ е долна уличница като Кончита.

Морган бавно приседна в леглото си. Откакто се бяха отдалечили от фургона, нещата не се развиваха по вкуса му. Търнър ги бе отвел до мястото, където бяха нощували говедата. Наблизо намериха онова, което беше останало от стадото, и го докараха обратно в лагера. Хората му шумно протестираха, щом им заяви, че ще започнат да ги жигосват веднага. Работиха до залез слънце.

Когато се върнаха в къщата, Кончита беше непривично мълчалива. Тя не направи опит да го последва в спалнята му, когато се оттегли за през нощта, и Морган най-после проумя, че поне част от онова, което му бе казал Уолкър, е самата истина. Кончита наистина беше по-умна, отколкото я беше смятал. Явно бе проумяла, че между тях всичко е свършило, и че няма нужда да се опитва да го разубеждава. И двамата с Уолкър отчасти се оказаха прави за нея. Кончита беше умна и безспорно беше уличница. Знаеше къде ѝ е мястото, кога да действа и кога да се предаде. Що се отнасяше до нейните гозби... при тази мисъл Морган си спомни белите, нежни ръце на Частити. Съмняваше се да я бива за домакинска работа, но тези гладки ръце несъмнено можеха да вършат чудеса на други места.

Внезапно Морган се изправи. Съседната стая тънеше в тишина. Все още беше твърде рано. Кончите още не беше заела мястото си до огнището. Мъжете едва ли щяха да се зарадват, ако ги накараше да се захванат за работа, преди да са закусили, но щяха да се подчинят. Едва ли биха се осмелили да роптаят, защото знаеха, че не бива да му се противопоставят, особено когато твърдо си е наумил нещо.

Морган се ухили по хлапашки. Този път си беше наумил нещо твърде специално. Щеше да направи всичко възможно, за да продаде досадното стадо колкото е възможно по-скоро, да плати на хората си и да отведе Частити със себе си, за да прекарат заедно остатъка от живота си. Щеше да я заведе, където пожелаеше. Онзи нещастник, съпругът ѝ, едва ли ѝ беше показал кой знае какво от живота, но той щеше да ѝ осигури само най-доброто. Щеше да стои неотлъчно до нея и да ѝ угажда, докато не станеше изцяло негова.

Е, добре, Частити несъмнено беше истинска дама. Сигурно щеше да му е нужно време, за да я привърже към себе си, но той нито за миг не се съмняваше, че тя си заслужава усилието. Сега почти долавяше вкуса на меките ѝ устни, почти можеше да почувства гладката ѝ кожа, притисната към неговата. И почти дочуваше гласа ѝ да шепне неговото име, докато нахлува дълбоко в нея.

О, да, Частити несъмнено си струваше усилието, но проклет да беше, ако чакаше и минутка повече, отколкото е нужно, за да я притежава.

Погълнат от горещи мисли, Морган се облече набързо и излезе във външната стая. Всички спяха кротко в леглата си.

— Ставайте, мързеливци! — извика той. — Тази сутрин ще работим по-отрано. Онзи търговец в Седалия няма да ни чака цяла вечност, а господ ми е свидетел, че имаме доста работа.

Мъжете се размърдаха неохотно, а Морган пристъпи към огнището, доволен да намери там готова каничка с кафе. Кончите вече изваждаше първото плато с бисквити от огъня. Кучката явно вече знаеше къде ѝ е мястото. Е, добре, сигурно даже щеше да му липсва мъничко.

Морган отпиваше спокойно от кафето си, докато хората му сънливо се измъкваха от леглата си.

Рийд се раздвижи. Ръката му импулсивно се сви около топлите рамене на жената, която спеше, притисната към него. Вдиша аромата на косите ѝ. Помилва меката ѝ плът.

И рязко се събуди!

Рийд се вгледа в свежата дневна светлина, която се процеждаше през пролуките в брезента. Не можеше да повярва, че си е позволи да проспие цялата нощ. Погледна към Частити, която спеше безшумно край него, и изруга наум. Синината на бузата ѝ бе потъмняла, а на челото ѝ бе излязла безформена цицина. Блузата и полата ѝ бяха прашни от снощното падане, а в огнените ѝ коси се бяха оплели мъртви листа. Рийд мислено си припомни обзелият го смъртен ужас, когато я бе видял да изчезва в нощта, и залялата го минути по-късно вълна на облекчение, щом я видя отново. А когато се върнаха във фургона, я бе притиснал в обятията си и зачакал страхът ѝ да отmine.

Клепачите ѝ потрепнаха и Рийд сдържа дъха си. Частити отвори бавно очи. Бяха ясни и спокойни. Тя понечи да се раздвижи, но внезапно простена от болка и посегна да докосне челото си.

— Какво има, Частити?

— Ужасно ме боли главата.

Рийд се намръщи. Частити се бе наранила по негова вина. Беше се поддал на гнева си, след като видя как самоотвержено Частити защитава Морган. Беше избълвал истината на един дъх, а тя се изплаши и избяга от него.

— Съжалявам, Частити. — Той се насили да се усмихне. — Имаш цицина на челото си. Главата сигурно ще те боли известно време.

Погледът ѝ се стрелна към струйката светлина, която се процеждаше измежду платната на брезента.

— Сутрин е.

— Знам.

— Нали каза, че се налагало да пътуваме и през нощта?

— Да.

Частити си пое накъсано глътка въздух.

— Тогава ще е най-добре да тръгваме.

— Не, още не. Първо искам да ти кажа нещо.

Рийд млъкна, внезапно обзет от неувереност. През изминалата нощ ѝ беше казал всичко, но все още съзираше искрици на съмнение в

очите ѝ. Трябваше напълно да разсее колебанията ѝ.

От учестеното тупкане на сърцето му и силата на емоциите, които го заляха, гласът му беше дрезгав и приглушен, когато най-последно заговори:

— Никога не съм искал да те мамя, Частити. Но ето че го направих, а сега ти не си сигурна дали можеш да ми вярваш. Предполагам, че сам си го заслужих. Но сега ти давам честната си дума, че никога повече няма да те излъжа, без значение колко тежка може да е истината. Част от тази истина е, че трябва да се доберем до мисията колкото е възможно по-скоро.

— Далече ли е тя?

— Не, не мисля. Би трябвало да стигнем преди залез слънце.

— И какво ще правиш след това?

— Първо ще се уверя, че си в безопасност, а после ще се върна да намеря Морган.

— Не можеш да направиш това! — Частити потръпна. — Обграден е от твърде много хора!

— Частити, моля те, чуй ме! — Онова, което трябваше да ѝ каже, беше по-тежко от всичко, което някога бе изричал. — Не мога да променя миналото, нито причините, които ме доведоха тук. — прошепна той. — Кълна се, че ако можех, бих променил всичко това. Единственото нещо, което не бих променил, е това, че те обичам.

— Рийд...

Той се отдръпна и приклекна до нея. Издърпа одеялото и го нагласи плътно на гърдите ѝ.

— Още е рано, а теб те боли главата. Почини си още малко. — Простичките думи извираха право от сърцето му. — Обичам те, Частити.

Блестящи съзвездия от зелени искрици танцуваха в очите ѝ, когато влажният ѝ поглед срещна неговия. В гласа ѝ се прокрадваше тревога:

— Не искам да ти се случи нищо лошо, Рийд.

— Поспи още малко, Частити. Когато се събудиш, ще се почувстваш по-добре. А аз ще бъда тук.

За миг Рийд притисна устните ѝ със своите. Устните ѝ бяха топли и меки, но той си наложи да се отдръпне. Минути по-късно, застанал вече до фургона, той вторачи поглед в ясното утринно небе.

Частити не беше казала, че го обича. Беше казала, че не иска да му се случи нищо лошо. Искаше му се да може да ѝ обещае, че нищо страшно не му предстои. Искаше му се да я увери, че лесно ще залови Морган и всичко ще бъде наред.

Но вече ѝ бе обещал да ѝ казва само истината.

А истината понякога беше болезнена.

По дяволите, беше толкова горещо!

Морган вдигна поглед към ясното, синьо небе и шумно изруга. Той погледна нажежените железа в огъня, после и разтревожените животни в кошарата, които чакаха реда си. Работеха от изгрев слънце. Мъжете отдавна роптаеха и той отлично знаеше, че ако не стоеше над главите им, щяха да спрат още преди часове.

Стомахът му отдавна се обаждаше. Наближаваше пладне и беше гладен. Вече повече от час ароматът от гозбите на Кончита дразнеше обонянието на хората му. Но каквито и звуци да издаваше стомахът му, мислите на Морган бяха далече от вкусната храна и удобната постеля.

Беше му писнало от всичко това! Нещата се развиваха твърде бавно. А той не беше свикнал да чака. Онова, което си беше наумил, го разяждаше все по-мъчително с всяка изминала минута.

Ръката му се сви импулсивно около нажеженото желязо, щом усмивката на Частити отново изплува в съзнанието му. Топлината ѝ бе разпалила огън в слабините му, който го поглъщаше. Всъщност, защо беше решил, че трябва да изчака, докато стигнат до мисията, преди да изиграе своя ход? Един случаен инцидент на пътя би могъл лесно да се уреди, ако вземеше нужните предпазни мерки. А после неочаквано щеше да се притече на помощ на опечалената вдовица, щом злощастният ѝ съпруг предадеше богу дух. Знаеше какво да ѝ каже. Частити щеше да се облекне на него и да разчита изцяло на неговата подкрепа. А той пък щеше да я доведе в дома си, за да се свърже тя от скръбта, и да я направи още по-зависима от себе си.

И после щеше да я утеши. Тялото му се сви болезнено при мисълта за тази утеха.

Внезапно взел своето решение, Морган захвърли желязото обратно в огъня. Мъжете го изгледаха удивено.

— Достатъчно работа свършихме за днес. Гледайте да затворите добре кошарите, преди да отидете да обядвате.

Без да обръща внимание на слисаните им погледи, Морган се отправи към къщата. Тъкмо си наливаше вода за миене, когато на прага застана Кончита.

— Дойде да се нахраниш ли, Морган?

— Не. Не съм гладен. — Той не си направи труда да я погледне.

Кончита не се помръдна, докато Морган се събличаше и търкаше припряно лицето, ръцете и тялото си със сапун.

— Ще ходиш ли някъде?

— Не е твоя работа!

Видя как устните ѝ се присвиха и вътрешно се усмихна. Вече бе съвсем измит и почти облечен, когато продължи с наставленията:

— Връщам се след няколко часа. Дотогава искам стаята ми да е почистена. И изнеси парцалите си оттам. Разбра ли ме?

Кончита остана безмълвна.

— Comprendes^[1], puta^[2]?

Лицето на Кончита придоби каменно изражение.

— Si. Comprendo... comprendo muy bien^[3].

Морган нахлупи шапката си и се отправи към хамбара. Метна се на седлото и препусна в галоп, без да се обади на никого.

Симънс се обърна и проследи Морган с изненадан поглед.

— Имате ли представа какво го е подгонило така?

Бартел се изсмя отсечено.

Търнър затръшна вратата на последната кошара и се присъедини към останалите по пътя към къщата.

— Не си чак такъв глупак, нали, Симънс?

— Не, не съм глупак. И Морган също не е глупав, ако искаш да кажеш, че е тръгнал пак да гони фургона. Сега няма начин да се добере до жената на свещеника — особено на дневна светлина.

— И какво ще го спре?

— Трезвият му разум, какво друго! — Симънс тръсна отривисто глава. — И преди съм виждал Морган да си падне по някоя жена, но никога не си е губил ума.

— Сега пък може и да го видиш, Симънс — не отстъпваше Търнър. — Морган вече не разсъждава с главата си. Той няма да се успокои, докато не получи оная жена в леглото си. И имам чувството, че няма да се наложи да чака дълго.

Търнър отвори със замах входната врата на къщата. Без дори да погледне Кончита, която побърза да сервира топла храна на масата, той издърпа стола си и седна. Изчака и другите да го последват, преди да продължи:

— Морган вече не разсъждава трезво. Време е сами да се погрижим за себе си, ако искаме да напуснем живи тия земи.

— Само дрънкаш, Търнър! — вметна разгорещено Уолкър. — Веднага щом Морган се върне, ще се свиеш в черупката си, както винаги си правил.

— Не и този път! Не и ако знам, че всички застават зад мен!

— И защо ни е да заставаме зад теб? — озъби се Уолкър. — Не си направил нищо, за да ни убедиш, че имаш мозък и наполовина колкото Морган.

— Но не съм и наполовина толкова откачен, колкото е той!

— Той не е откачен.

— Нима? Нима ще изчакате да вдигне всички шерифи на крак, преди най-накрая да го признаете? Да убием свещеник и да отвлечем жена му, когато се предполага, че трябва да си живеем кротко и да избягваме да привличаме вниманието на властите — и това ако не е дело на луд човек, не знам какво е!

— Морган не е луд! И аз няма да застана срещу него!

— Защото още имаш жълто около устата, Уолкър. — Търнър се обърна към останалите. — И вие ли ще слушате това хлапе и ще се оставите да свършите с куршум между очите?

— Морган ще се оправи веднага, щом се успокои. Той е умен и хитър. Няма да се остави да го погне шерифа заради някаква си жена. Освен това, след няколко дни ще продадем стадото и всички ще се махнем оттук.

— Стига да доживеем дотогава. Морган е откачил, казвам ви. Той...

Търнър замлъкна по средата на изречението, внезапно забелязал купчинката дрехи, сгънати в ъгъла. Той се обърна към жената, която стоеше безмълвно до огнището.

— Какво е станало, Кончита? Морган ли те накара да изнесеш нещата си от спалнята? Сигурно те е накарал и да я почистиш, защото ще си доведе компания?

Гладкото ѝ лице остана непроницаемо. Търнър гръмко се разсмя.

— Така е станало, нали? Не мога да повярвам! Явно съм улучил момента!

Внезапно Кончита се хвърли към купчината дрехи в ъгъла, сграбчи ги и се отправи към вратата. Търнър все още се хилеше истерично, когато вратата се захлопна зад гърба ѝ. Когато най-сетне смехът му заглъхна, той огледа победоносно насъбралите се около масата мъже.

— Е, все още ли твърдите, че приказвам безсмислици?

— На Морган просто му е писнало от тая кучка, това е. Това не означава, че се кани да доведе жената на свещеника.

— Обзалагаш ли се, че си прав?

Уолкър не отговори.

— И аз така си помислих. — Търнър посегна към чинията с царевични питки и грабна грамаден къс. — Няма какво повече да говоря. Морган сам ще ви убеди, като доведе тая вечер жената на свещеника със себе си.

— Ти си луд!

— Добре, да направим сделка. — Търнър се облегна на лакти върху масата и присви пресметливо очи, вторачил поглед в Уолкър. — Ако греша, ще млъкна и повече няма да си отворя устата. Но ако се окажа прав и Морган доведе оная жена със себе си, искам всички да признаете, че е време сами да се погрижим за себе си.

— И кой тогава би трябвало да раздава заповедите? Ти ли?

— От какво се боиш, Уолкър?

— Не ме е страх от нищо!

— Твърдиш, че Морган не е толкова глупав, да убие свещеника и да настрои всички по тия земи срещу нас, така ли?

— Точно така!

— Щом си толкова сигурен, значи няма какво да губиш. Ако доведе жената със себе си, ще обсъдим заедно по-нататъшните си планове. Ако ли пък не, повече няма да чуете каквото и да било от мен.

Уолкър не му отговори. Търнър огледа изпитателно лицата на мъжете около себе си.

— Какво ще кажете, момчета? Ще чакате ли Морган да ни убие всичките?

Най-после Симънс заговори колебливо:

— Ако Морган се върне сам, всичко продължава постарому, така ли?

— Точно така.

— И няма да правим нищо, без всички да сме дали съгласието си?

— Точно така.

Тишината се проточи. Търнър за пореден път огледа израженията на мъжете около масата. Накрая всички кимнаха в знак на съгласие и устните му се разтеглиха в доволна усмивка.

— А сега да похапнем.

Търнър сгъна поредния къс тортила и го напъха в устата си. После задъвка съсредоточено, без да обръща внимание на напрегнатата тишина около себе си, и посегна за още едно парче, преди да е преглътнал предишното.

— По дяволите, това е истински вкусно! Може пък и да задържа Кончита до огнището. Тя поне умее да готви.

— Рибата още е в морето, Търнър, а ти вече слагаш тигана.

Уолкър изсумтя с нескрито чувство на превъзходство.

— На твое място щях да внимавам какво приказвам, Уолкър. Скоро ще изпълняваш моите заповеди.

Минути след това Търнър само изсумтя презрително, когато Кончита се върна в стаята. Почти незабележима за тях, както винаги, тя мълчаливо допълни чашите им с кафе, докато се хранеха.

Фургонът се полюшваше ритмично по пътя, когато Частити най-после се пробуди. Тя присви очи срещу ярката светлина, която се процеждаше през процепа в брезента. Още замаяна от съня, дочу трескавите стонове на двете ѝ болни сестри, които лежаха до нея. Чу и гласа на баща си, приглушен и пълен със загриженост. Сърцето ѝ подскочи от вълнение, а ръката ѝ се стрелна към челото ѝ. Гласовете мигом избледняха, щом докосна болезнената цицина на главата си.

Съзнанието ѝ се проясни. Опасността беше останала в миналото. Сега беше на индианска територия. Рийд не беше всъщност Рийд. Беше ловец на глави. Мистър Джеферсън не беше мистър Джеферсън. Беше крадец на добитък и хладнокръвен убиец. И сега не пътуваше към мисията, за да помогне на индианските дечурлига. Не, вървяха към своята гибел.

Частити бавно се изправи и приседна. Пулсиращата болка в главата, с която се беше събудила по-рано, сега бе някак притъпена. Драскотините по бузата ѝ обаче я щипеха, а дрехите ѝ бяха мръсни. И докато седеше на сламената си постеля, скована и замаяна, си спомни и нещо друго. След като падна по склона, Рийд я бе донесъл до фургона. Беше измил лицето ѝ и се бе погрижил за раните ѝ, а очите му бяха пълни със загриженост. И през цялата нощ я беше притискал покровителствено към себе си.

Беше ѝ казал, че я обича.

Да, сега ясно си спомняше развълнувания му глас и топлите думи, които ѝ причиняваха само болка и чувство на безсилие. Трябваше ли да му вярва? Дали думите бяха достатъчни? Частити си спомни също, че невероятно сините му очи не изпускаха нейните, докато на един дъх ѝ заявяваше, че ще я остави в мисията, за да се върне за Морган.

Тази мисъл внезапно ѝ се стори много повече, отколкото можеше да понесе. Частити затвори очи и си наложи да я изхвърли от съзнанието си. Настоящето ѝ предоставяше мъчителни препятствия. Трябваше да се подготви за тях, за да не се наложи Рийд сам да се изправи срещу тях.

Частити съблече прашните си дрехи и посегна към торбата си. Извади отвътре синята си рокля и неволно простена, когато видя отражението си в огледалото. Дясната част на лицето ѝ беше надрана и подпухнала. На челото ѝ имаше тъмна, грозна подутина. Очите ѝ бяха обградени от тъмни кръгове, а в косите ѝ се бяха заплели сухи листа. Спомни си мислите, които я бяха навестили предния ден. Тя наистина не беше вече същата жена, която се качи на влака преди седмици.

Болезнената ирония на съдбата никога не ѝ се беше струвала по-ясна. Рийд всъщност не беше Рийд. Частити също не беше Частити. Двамата се бяха срещнали случайно и за няколко дни бяха претърпели пълна метаморфоза. И за двама им вече нямаше път за връщане назад.

Частити приглади роклята си и я намъкна през глава. Наложил си да преглътне болезнените чувства, почисти набързо косите си от късчетата листа и се насочи към капрата на фургона.

Спря се само за миг, за да си поеме дълбоко дъх, преди да разтвори платнищата на брезента. Рийд се извърна към нея. Огледа изпитателно лицето ѝ, свъсил тъмните си вежди.

— Как се чувстваш, Частити? Сигурна ли си, че си готова да станеш?

С присвито гърло, Частити не можа да му отговори. Но видя как бавно в очите му се върнаха познатите искрици. Видя как искриците прераснаха в пламък. Възторжено пламъче трепна в гърдите ѝ, щом Рийд вдигна ръка и я притегли на седалката до себе си. Пръстите му се вплетоха в косите ѝ, а устните му се притиснаха жадно към нейните.

Целувката му беше бавна и изричаше безмълвни обещания. Потвърдиха ги и жарките пламъчета в очите му, щом най-последно се отдръпна неохотно от нея. А когато Частити се овладя и заговори, думите се изтръгнаха от устните ѝ с целия плам и искреност на сърцето ѝ:

— Обичам те, Рийд.

По лицето му пробягаха сенки от горещи емоции. Рийд безмълвно обгърна раменете ѝ с ръка, а на лицето му се изписаха едновременно щастие и болка, когато се приведе и притисна устните ѝ с друга кратка целувка. Частити инстинктивно долови какво усилие на волята му костваше да се отдръпне, преди да шляпне конете и за пореден път да ги пришпори в неуморния им бяг.

Морган яздеше предпазливо покрай пътя. Сега, когато лагерът и цялата работа, която го чакаше, бяха останали далече зад гърба му, вече можеше да разсъждава достатъчно трезво, за да прецени, че влечението му към червенокосата жена започваше да се превръща в обсебване. А с действията си тази сутрин, когато бе зарязал всичко, за да се втурне отново към нея, бе показал само, че е на път да се предаде на поглъщащите го емоции. И кой знае защо, тази мисъл го изпълваше с възторг. Червенокосата съпруга на свещеника представляваше предизвикателство, с каквото не се беше сблъсквал досега. Това придаваше привкус на очакване на победата, която той не се и съмняваше, че в крайна сметка ще постигне.

Но трябваше да бъде предпазлив. Затова си беше наложил да успокои бесния бяг на жребеца си, след като препусна с бясна скорост от лагера. Знаеше, че няма начин фургонът да стигне до мисията преди залез слънце по неравния път. Още имаше време.

Морган спря коня си и огледа околността от хълмистото възвишение. Зачака неподвижно, щом съзря прашната диря в

далечината. Само след минути бе възнаграден за търпението си, когато тромавият фургон най-после изплува пред погледа му.

Морган пришпори коня си и решително наближи колата. Веднага щом зърна ослепителните кичури червеникава коса, сърцето му се преобърна. Морган вече беше взел своето решение.

Рийд замръзна, щом различи силуета на ездача в далечината. Почувства, че тялото на Частити също се скова, когато отпусна ръката си от раменете ѝ.

— Той е, нали? — обърна се към него доверчиво Частити.

— Прилича ми на него. Връщай се във фургона.

— Не бива. Той ще си помисли, че нещо се е случило, ако не седя до теб.

— Отивай отзад, Частити!

— Не.

Рийд посегна под седалката, за да провери на място ли е револверът му, и скришом прошепна в ухото ѝ:

— Искам да се скриеш, в случай че нещо стане...

— Не.

— Ама че упорита...

Ездачът се приближи. Вече нямаше съмнение, че беше Морган. Рийд бавно се изправи. Не му харесваше всичко това. Не беше очаквал Морган да се появи отново така скоро. Това нищожество си беше наумило нещо. Ако нещата стояха другояче, би се възползвал да пипне Морган сега, когато беше сам.

Рийд погледна скришом Частити. Вниманието ѝ бе изцяло приковано от приближаващия Морган. Не, не можеше така безразсъдно да рискува живота ѝ. Трябваше първо да се увери, че Частити е в безопасност.

Рийд закова конете и зачака Морган да направи първата стъпка.

Фарел го гледаше напрегнато, докато наближаваше фургона. Този път не носеше свещеническата якичка. Докато се приближаваше към колата, Морган за миг си помисли, че Бартел е бил прав. Никога не беше виждал свещеник с такъв леден поглед.

Морган нагласи дружелюбното изражение на лицето си и спря пред фургона.

— Много се радвам, че успях да ви сваря още тук — подхвана той. — Така е по-лесно, въпреки че така или иначе щях да ви догоня.

За първи път Частити се обърна изцяло към него. Лицето ѝ беше надрано и насинено, и Морган внезапно бе обзет от безсилен гняв, задето така нелепо бе загрозна красотата ѝ. Той погледна рязко към Фарел, чието лице беше все така непроницаемо — но на него му беше ясно какво се е случило. Едва прикривайки гнева си, Морган запита:

— Какво ти се е случило, Частити?

Той не пропусна да забележи, че движенията ѝ са лишени от свойствената си мекота, и че тя погледна несигурно Фарел, преди да му отговори:

— Паднах. Беше тъмно и не видях, че има склон. Показах се твърде непохватна, това е.

Морган, естествено, не повярва и на думичка от онова, което му каза. Добре познаваше онзи долен тип хора, които обичаха да причиняват физическа болка, скрити зад догмите на религията. Онова копеле, съпругът ѝ, ѝ бе сторил това от ревност. Но Морган лично щеше да се погрижи Фарел да си плати за това.

Той обаче си наложи да прикрие яда си и подхвърли:

— Е, радвам се да чуя, че няма нищо общо с индианците.

Частити се вцепени.

— С индианците ли? — Тя погледна объркано Фарел. — Онзи индианец, който видях в храстите онази вечер... нали не искаш да кажеш...

— Нали ти казах да не се притесняваш за него, Частити. Ако е искал да ни причинява проблеми, вече щеше да го е сторил. — Фарел отново се обърна към Морган. — Не чухме индианците да са причинявали никакви проблеми, когато слязохме в Бакстър Спрингс.

— Защото още никой не е знаел.

— За какви проблеми говорите, мистър Джеферсън?

— Обичайните. Индианците обичат да гърмят, като подпийнат. Заради тях изгубих част от стадото си тази нощ.

— Все пак това е индианска територия.

— Така е. — Морган не се предаваше лесно. — Но както ви казах, ние с тях имаме договорка. — Лицето му не издаваше нищо от напрежението, което го разяждаше в момента. — Струва ми се, че ще е добре да се отбиете до дома ми за през нощта, докато нещата в

мисията се поуспокоят. При мен ще сте в безопасност. Бихте могли да тръгнете на сутринта, а може и да пратя някой от хората ми да ви придружи.

— Няма да е необходимо.

— Ако главите на онези юнаци не са се прояснили, едва ли ще чакат да видят дали сте свещеник или не. — Той погледна директно към Частити. — Тревожа се за вашата безопасност, мадам.

— Не мисля, че сме в опасност.

Морган огледа изпитателно изражението на Фарел. Нещастникът не смяташе да му позволи току-така да се навърта около жена му.

— Сигурно разчитате на господ да ви преведе през опасностите — отвърна той. — Но ми се струва, че би било разумно да вземете и някои предпазни мерки.

— Ще се оправим.

Морган вдигна глава и погледна слънцето в безоблачното небе.

— Време е да се връщам при хората си. Ако все лак промените решението си, просто свърнете от пътя и ще бъдете добре дошли.

Усмивката на Фарел не беше никак убедителна, докато отвърщаше:

— Ще го имаме предвид.

Морган докосна периферията на шапката си и кимна към Частити.

— Вие още сте най-красивата жена, която някога съм виждал.

— Благодаря ви, мистър Джеферсън.

— И двамата сме ви благодарни, мистър Джеферсън. — Гласът на Фарел стържеше като лед. — А сега ще трябва да се сбогуваме.

Морган хвърли още един поглед към насиненото лице на Частити и обърна коня си. Отдалечи се от тях, без да се обръща назад.

Той спря коня си на известно разстояние от тях и се опита да прецени трезво ситуацията. Миналата нощ някакъв индианец се беше навъртал около лагера им. Всичко се развиваше прекрасно. Това само придаваше допълнително убедителност на плана, който беше замислил.

Морган отново погледна небето. След няколко часа щеше да се стъмни. Имаше достатъчно време.

— Той се връща.

По дървения под на стаята затрополиха тежки ботуши, когато Симънс и Бартел се скупчиха край Уолкър до прозореца.

Търнър веднага ги последва. Устните на Уолкър се извиха в победоносна усмивка, щом Търнър надзърна през прозореца.

— Сам е. Нали ти казах, че ще се върне сам? — Уолкър се изсмя доволно. — Беше толкова сигурен, че познаваш Морган по-добре от останалите, но сгреши. Може би най-после ще си затвориш устата веднъж завинаги, за да поживеем всички на спокойствие!

Търнър обаче почти не го слушаше. Беше изпяло погълнат от напрегнатата фигура на ездача, който приближаваше.

— Препуска като обезумял.

— Писна ми да повтаряш, че Морган е луд! — Уолкър пристъпи заплашително към него. — Започвам да си мисля, че е редно да му кажа какви ги приказваш в негово отсъствие. Той ще те постави на мястото ти!

— Дръж си езика зад зъбите, Уолкър — озъби се Симънс. — Няма нужда да се уверяваме за пореден път дали Морган е добър стрелец.

— Не се притеснявай. Нищо няма да му кажа — изсумтя Уолкър и отстъпи към масата. — Нищо не те грози, Търнър.

— Грози ме същото, каквото и всички останали.

Няколко чифта очи се насочиха към двора, където Морган вече слизаше от седлото. Никой не издаде и звук, докато той прекоси разстоянието до входната врата с дълги, забързани крачки. После отвори със замах вратата и се закова на място, внезапно изправил се пред вторачените в него погледи.

— Какво става тук?

— Нищо. — Уолкър присви рамене. — Само се чудехме какво ли се е случило, за да препускаш така бясно насам, това е.

— Съвсем скоро ще узнаете. Оседлавайте конете си. Чака ни работа.

— Каква работа? — Търнър притъпи напред и се изправи пред Морган в целия си ръст. — Нали каза, че сме свършили за днес.

— Промених решението си. Ще си поиграем малко.

— За какво говориш? — присви очи Търнър. — Защото аз не съм дете и отдавна не си играя.

— Каква игра, Морган? — намеси се и Уолкър, а клепачите му потръпнаха конвулсивно. — Момчетата се надяваха да поиграят карти тази вечер.

Лицето на Морган се оживи, сякаш предвкушаваше тръпката на победата.

— Ще си поиграем на гоненица в тъмното. Ще вдигнем малко врява, ще всеем хаос и ще постреляме във въздуха. Изобщо, ще се правим на индианци.

— Пак си ходил при онзи свещеник и жена му, нали? — Търнър изглежда надменно мъжете около себе си. — И какъв е планът? Искаш да накараш червенокосата да вярва, че са били нападнати от индианци, за да можеш да застреляш съпруга ѝ, без тя да разбере?

Морган се обърна към Търнър и радостното оживление мигом слезе от лицето му.

— Винаги съм знаел, че си глупак.

— Грешиш, Морган, не съм глупак! Поне не съм толкова глупав, че да ти върша мръсната работа!

— Ще правиш каквото ти наредя, Търнър. — Морган изглежда изпитателно хората си един по един. — Всички ще правите, каквото ви наредя.

— Ако ще убиваме свещеника, не искам да участвам, Морган.

Симънс отстъпи нерешително крачка назад, щом убийственият поглед на Морган се прикова в него.

— Няма нужда да убивате никого. Всичко, което се иска от вас, е да вдигнете малко шум. Аз сам ще свърша останалото.

— Тази жена не си заслужава проблемите, Морган. — Бартел прокара нервно ръка по оплешивяващото си чело. — На тоя свят има твърде много жени, за да си навличаш беля заради някоя от тях.

— Тази обаче си струва усилията.

— Не и за мен. Аз няма да участвам. — Търнър огледа мъжете наоколо си. — Какво ще кажете, момчета? Ще послушате ли този луд човек? Ще си играете ли на гонитба в тъмното заради някаква червенокоса кучка?

— Внимавай какво приказваш, Търнър.

— Достатъчно те слушах вече! — По лицето на Търнър се изписа триумф. — Не можеш повече да ме накараш да върша нещо, с което не съм съгласен.

Уолкър присви мъничките си очички.

— Мълчи, Търнър.

— Не, остави го да говори. — Морган се усмихваше спокойно.
— Искам да чуя какво има да ми каже.

— Искам да ти кажа, че всички тук достатъчно вече търпяхме своеволията ти. Нямаме намерение да те последваме в гроба, само защото си си загубил ума по някаква жена.

— Така ли мислите всички?

— Да. Поемам нещата в свои ръце. Отсега нататък аз ще раздавам заповедите. Всички ще правите каквото аз кажа, и ще продадем проклетите животни, когато аз реша, че са готови. От днес аз съм шефът тук.

— Тогава да премерим силите си, Търнър.

Тишина.

Мъжете колебливо отстъпиха назад. Търнър и Морган останаха в центъра на стаята, вторачени един в друг като настръхнали хищници.

— Казах, че те предизвиквам.

— Няма да приема! — Лицето на Търнър се обля в лепкава пот.
— Не можеш да ме накараш! — Той се обърна панически към мъжете зад гърба си. — Нима ще оставите това да му се размине? Този човек е луд, точно както ви казах.

— За последен път ти казвам...

Без да му отговори, Търнър се обърна безпомощно към Морган. Ръката му отскочи към кобура на бедрото му.

В напрегнатата тишина отекнаха изстрели.

В следващия миг тялото на Търнър тупна тежко на пода. А когато димът се разнесе, пропитата му с алена кръв риза и неподвижните му очи, втренчени в тавана, не оставиха никакво съмнение, че куршумите са свършили онова, за което са предназначени.

— По дяволите! Та ти го уби... — Уолкър вторачи в Морган разширени от изумление очи. — Уби го!

— Сам си го изпроси. Предупредих го, но той не искаше и да чуе. — Морган свъси вежди. — Разкарайте го оттук. Оставете го в хамбара. Утре ще го заровим.

— Можем да го погребем и сега!

— Сега нямаме време. Чака ни работа.

Уолкър поклати невярващо глава.

— Няма да се откажеш, докато не се докопаш до оная жена, нали? Дори не те е грижа какво ще ти струва това.

— Точно така. Имаш ли нещо против?

Уолкър не му отговори.

Морган се обърна към останалите.

— Някой тук да има нещо против?

Тишината говореше повече от всякакви думи.

— Тогава разкарайте тази кървяща свиня оттук — нареди безстрастно Морган.

Нито мускулче не трепна по лицето му, докато мъжете изнасяха окървавения труп. Търнър говореше твърде много. Беше само въпрос на време да го премахне от пътя си.

Кървавата локва обаче, която остана на пода, никак не му харесваше. Морган се огледа и едва тогава забеляза Кончита, застанала безмълвно в ъгъла на стаята. Тя посрещна погледа му, без да трепне.

— Разчисти тая бъркотия — изръмжа той насреща ѝ. — И побързо.

Тъмните ѝ очи дълго време не се откъсваха от неговите преди да кимне. Арогантна кучка...

— Изнесе ли нещата си от спалнята ми? — процеди той през зъби.

Кончита не трепна.

— Да, Морган.

— И се постарай да я почистиш, ако не искаш неприятности.

— Вече е чиста.

Дочул стъпките на хората си, които се връщаха от хамбара, Морган тръгна да ги пресрещне.

— На конете! Нямаме повече време за губене!

И както винаги, Морган пришпори жребеца си и препусна напред, без да се обръща назад.

Сенките се надбягваха по притихналия път. Рийд пришпорваше бясно конете, а погледът му не се откъсваше от околния пейзаж. Частити седеше сковано, облегната на него, а напрежението у нея нарастваше с всяка изминала минута. Ръката му не слизаше от раменете ѝ.

— Притеснен си, нали?

Рийд сякаш се поколеба. Частити си помисли, че сигурно вече съжаляваше за обещанието си да ѝ казва само истината.

— Да.

— Мистър Джеферсън... Морган... — Тя тръсна глава, за да разсее объркването си. — Който и да е, той явно се безпокоеше от индианците, но като че ли не подозира истинската причина ти да си тук.

Погледът на Рийд посрещна нейния.

— Индианците няма да ни сторят нищо, Частити.

— Откъде си толкова сигурен?

— Защото познавам Морган. Преследвам го от години — него и такива като него. Чуй ме, Частити. — Гласът му беше приглушен и настоятелен. — Този човек е убиец. Хора като него са свикнали всички да действат според техните планове. Него не го е грижа за нищо и никой, ако той самият няма интерес от това.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Че Морган не би си направил труда да измине всичкия този път, за да ни предупреди каква опасност представляват за нас индианците, ако не си е наумил нещо.

— Може би все пак грешиш, Рийд. — В гласа на Частити все още се прокрадваше надежда. — Може би това не е човекът, когото търсиш. Той изглежда толкова искрен.

— Толкова е искрен, че преди шест месеца застреля човек в Тексас, само за да докаже, че е по-бърз стрелец от него. Толкова е искрен, че подкара последното стадо, което отмъкна, през трупа на един от хората, които го пазеха. Толкова е искрен, че стои начело на листите на издирваните на всички шерифи в Тексас.

Думите му сякаш смразиха кръвта във вените ѝ. Частити дълго време гледа вторачено непреклонното му изражение, докато накрая успя да промълви:

— Сигурен си, че това е той, нали?

— Сигурен съм.

— Властите издирват Морган за тези тежки престъпления... — Частити замълча отново и събра всичкия си кураж, преди да продължи: — Но това не ми отговаря на въпроса ти защо го преследваш. Защо, Рийд? — Не, тя не можеше повече да съдържа

въпроса, който я разяждаше от толкова време насам. — Каза ми, че си ловец на глави — прошепна тя. — Това означава, че преследваш хора, сякаш са животни — заради парите. Но аз не вярвам това да е причината. Не мога да повярвам, че точно ти би го направил.

По лицето му пробяга мрачна сянка.

— Време е да престанеш да ме смяташ за светец, Частити. Не ми приписвай добродетели, които не са ми присъщи. Сам си избрах да бъда това, което съм.

— Но защо? — Частити се поколеба, преди да избълва на един дъх въпроса, който досега не се осмеляваше да зададе. — Заради... Джени ли?

Частити вдържи дъха си, щом видя пелената от болка, която обгърна лицето на Рийд. Видя и колебанието в очите му, докато погледът му обхождаше питащо лицето ѝ.

— Много искам да ти кажа онова, което очакваш да чуеш, Частити — отвърна бавно той. — Искан ми се да те накарам да вярваш, че мотивите ми са благородни, че съм искал да въдворя ред и справедливост там, където те не могат да съществуват. Може би отначало наистина съм бил воден от такива подбуди. Аз наистина я обичах, Частити. — Гласът му стана дрезгав от вълнение. — Познавах Джени от дете. Джени беше такава неотменна част от живота ми, че когато я убиха така нелепо и безмилостно, не можех да понеса мисълта, че ще трябва да живея без нея. Не можех дори да го допусна. Сигурно тогава съм си мислел, че ако се опитам да открия хората, виновни за смъртта ѝ, част от нея ще остане с мен.

Рийд замълча за миг.

— Но годините си течаха... и постепенно започнах да проумявам, че без значение колко престъпници ще предам на закона и колко ще ми платят за тях, нищо няма да се промени. Не мога да върна Джени. И тогава започнах да преследвам онези хора заради себе си, Частити. Искан мъст. Нямаше нищо благородно и чисто в подбудите ми, докато ги гледах над цевта на револвера си и тайничко се надявах да ми дадат извинение, за да стрелям. Някои от тях имаха глупостта да ме предизвикат — и аз никога не се поколебах, нито пък се обръщах назад.

Погледът му внезапно омекна, щом отново се спря на лицето ѝ.

— Но през последните няколко седмици нещата сякаш се промениха. Изпърво не осъзнавах промяната. Отхвърлях я. Отказвах да я призная пред себе си дори... също както отчаяно отказвах да призная истинската причина, задето не можех да допусна да се качиш на влака в Седалия и завинаги да излезеш от живота ми. Едва ли някога ще си простя, че толкова късно го осъзнах, но истината е, че не можех да ти позволя да си отидеш.

Светлите му очи се взираха напрегнато в нея и Частити почувства парещо кълбо в гърлото си, докато той ѝ шепнеше задавено:

— Каквото и да си мислиш, Частити, колкото и да се съмняваш в думите ми, в едно нещо никога не бива да се съмняваш. Обичам те, Частити. Проклинам деня, в който те въвлякох в тази опасна игра. Ако можех да променя миналото, бих го сторил на момента, но...

— Не, не говори така... — Частити тръсна глава. Думите на Рийд дълбаеха болезнена рана в душата ѝ. — Ако се бяхме разделили в Седалия, ако не ме беше взел със себе си, каквато и да е била причината тогава... — Гласът ѝ замря, но Частити преглътна мъчително и намери сили да прошепне: — Опитвам се само да ти кажа, че ако можех да избирам дали сега да съм на път за Колдуел или да бъда тук, с теб, независимо какви опасности ни дебнат, щях да избира теб.

— Частити, аз... — Рийд внезапно замълча, а погледът му се стрелна към дърветата край пътя.

— Какво има, Рийд?

— Тихо!

По гърба ѝ пробяга ледена тръпка, щом погледът на Рийд отново стана хладен и пресметлив, докато се взираше в обгръщащата ги тъма.

— Кажи ми какво не е наред, Рийд.

— Отивай отзад във фургона, Частити.

Рийд пришпори още по-силно конете. Частити се огледа панически с разтуптяно сърце.

— Не виждам нищо. Какво има?

— Върви отзад! — Лицето му беше в сянка. Частити почти не осъзна какво ѝ се е случило, когато той я сграбчи и я метна във фургона. Тя загуби равновесие и отскочи безпомощно назад. Обхваната от смъртен ужас, тя чу първите изстрели, които отекнаха в тъмнината.

Бесен тропот на копита изпълни нощта, а фургонът продължаваше да се носи по неравния път. Изстрелите вече долитаха по-отблизо, нечленоразделните викове се чуваха по-ясно. Най-после Частити успя да се изправи на крака, разтвори брезента и мигом се озова до Рийд, който припряно плющеше с поводите по потните гърбове на конете.

— Отивай отзад, Частити! — Рийд се обърна рязко към нея и пъкна револвер в ръката ѝ. — Вземи това и отивай във фургона, по дяволите!

Внезапно почувствала хладната цев на оръжието в ръката си, Частити извика:

— Никъде няма да вървя. Индианците...

— Това не са индиан...

Рийд отскочи встрани, поразен от коварен куршум. Алена кръв бликна от слепоочието му. Частити изкрещя неистово и сграбчи ръката му, за да го задържи. Тялото му обаче неконтролируемо се свличаше от седалката. Изстрелите продължаваха да отекват в злокобната нощ, а тя отчаяно се бореше да го придърпа към себе си. Изхлипа, щом ръката му започна да се измъква от хватката ѝ. В последен отчаян порив Частити се опита да прихване по-здраво ръката му, когато гореща, пронизваща болка я блъсна и я отхвърли внезапно назад.

Частити се олюля, опитвайки се да се задържи изправена, а конете продължаваха да препускат като обезумели напред. Погледът ѝ попадна на празната седалка пред нея. В полусъзнание тя проумя, че Рийд го няма.

Няма го...

Главата ѝ се завъртя, а ушите ѝ бучаха. Частити вдигна ръка и докосна гърдите си. Роклята ѝ беше пропита с кръв. Напрегна се да си поеме въздух. И прошепна името на Рийд.

[1] Разбра ли? (исп.) — Б.пр. ↑

[2] Блудница, лека жена. (исп.) — Б.пр. ↑

[3] Да, разбрах те отлично. (исп.) — Б.пр. ↑

— Кой от вас я простреля, по дяволите?

Дивашките викове и безредни изстрели бяха секнали. Притихналият фургон беше спрял. Морган временно бе изпитал чувство на триумф, когато забеляза кървавото петно отпред, и побърза за иде отзад, за да утеши изплашената вдовица.

И тогава я бе открил.

Приведен над неподвижното тяло на Частити, Морган бе съкрушен от сломяващо чувство на безпомощност. Обхвана го отчаяние, каквото не бе изпитвал никога преди. Тя беше в безсъзнание, а светлосиният корсет на роклята ѝ бе пропит с кръв.

Той разкъса припряно окървавената дреха и видя дълбоката рана от куршум точно под рамото ѝ. Морган грабна първия попаднал пред погледа му парцал и го притисна плътно към раната.

— Нали ви казах да стреляте във въздуха! — извика той към смълчаните мъже зад гърба си. — Казах ви, че аз ще се погрижа за свещеника! Казах ви, че не искам никой от вас да стреля към фургона!

— Раната ѝ кърви лошо, Морган — прекъсна Уолкър задъханата му тирада. — Струва ми се, че нямаме време за приказки.

Морган се тресеше от гняв. Не беше очаквал да се случи такова нещо. Нито пък беше очаквал да изпита такова съкрушително чувство за невъзвратима загуба, докато Частити лежеше неподвижна, а кръвта ѝ обагреше ръцете му. Но Уолкър беше прав. Сега нямаше време да отправя безсмислени обвинения.

— Симънс, откарай ни с фургона до лагера! — издаде той отсечена команда. — Бартел, ти ще вземеш коня ми. Уолкър, ти ще се върнеш по пътя и ще намериш тялото на Фарел. Вземи коня на Симънс, за да докараш трупа в лагера.

— Но навън е съвсем тъмно! Едва ли ще го намеря през нощта.

— Не ме ли слушаш, за бога? Тази жена сигурно ще пита за съпруга си, когато се свести, и аз искам да ѝ покажа тялото му, ако поиска.

— Тази вечер едва ли ще пита каквото и да било — отвърна непреклонно Уолкър. — Няма смисъл да си губя времето. Ще дойда на сутринта да го взема.

— Слушай ме внимателно, Уолкър... — Морган го изгледа пронизващо. Мъжете наоколо му потръпнаха от ледените нотки в гласа му, когато заговори отново: — Искам да се уверя, че свещеникът е мъртъв.

— Разбира се, че е мъртъв! Няма съмнение. Нали видя как се плъзна настрани и тупна от фургона. Ако не е умрял от куршум, ще да е било от счупен врат, но е мъртъв, без съмнение.

— Върни се назад по пътя и направи всичко възможно да го откриеш.

— Но...

— Не ми противоречи!

Без да каже и думичка повече, Уолкър се отдалечи от фургона, а Морган се обърна рязко към останалите:

— Действайте! Нямаме време за губене!

Фургонът подскочи и с протяжно скрибуцане се понесе напред, а Морган се приведе над Частити, вперил тревожен поглед в неподвижното й, безкръвно лице.

Тя го чу да приближава доста преди да различи контурите му в тъмнината. Беше пътнически фургон, грамаден и тромав.

Кончита изтича до прозореца на стаята, стиснала револвер в дланта си. Фургонът спря на двора и тя дръпна решително предпазителя. После присви очи и щом разпозна мъжа на капрата, изтича в ъгъла на стаята и пхна револвера в пролуките между дървата за подпалка. Върна се до прозореца тъкмо навреме, за да види как Морган скочи пъргаво отстрани на колата. Кончита свъси вежди, щом видя жената, която някой положи в ръцете му, а после Морган се запъти към входната врата. Той отвори вратата с ритник и извика през рамо, докато вървеше към спалнята с жената на ръце:

— Хубаво, че още не си си легнала. Ще имам нужда от теб.

Кончита погледна жената, която лежеше неподвижно в ръцете му. Косите й бяха огнено червени... а роклята й беше пропита с кръв.

Кончита повдигна брадичка и се усмихна. Морган изчезна зад вратите на спалнята, а Симънс го следваше плътно по петите. Тя зачака

търпеливо.

— Кончита, веднага ела тук!

Тя пристъпи бавно в стаята и неволно отстъпи назад при вида на гневната гримаса, сковала лицето на Морган.

— Когато те викам, ще идваш на момента, ясно ли е?

Той едва изчака Кончита да кимне уплашено, преди отново да се обърне към изпадналата в несвяст жена. Кончита потръпна от ревност, щом Морган докосна червенокосата с трепереща ръка. Ревността се превърна в болезнен възел в гърдите ѝ, щом видя изражението на лицето му миг преди да дръпне плата от раната на рамото ѝ. Дупката от куршум все още кървеше. Кончита не откъсваше поглед от Морган, докато той обръщаше жената настрани, за да огледа гърба ѝ. След миг погледът му се прикова в нея.

— Куршумът не е излязъл отзад. Ще трябва да го извадиш.

Кончита не му отговори.

— Знам какво си мислиш. — Лицето му придоби сурово изражение. — Ти не си глуха. Чула си достатъчно и много добре знаеш коя е тази жена. Е, тя още не го знае, но вече е моята жена. Погрижих се за съпруга ѝ по същия начин, по който се погрижих за Търнър. По същия начин ще премахна и теб, ако се наложи.

Кончита потръпна, щом окървавената ръка на Морган се вкопчи в брадичката ѝ.

— Извади куршума, Кончита. Знам доста неща за теб. Сигурен съм, че няма да ти е за първи път да вадиш куршум от кървяща рана. Но искам да запомниш, че трябва много да внимаваш как точно ще го направиш, защото, ако тя умре, умираш и ти.

Морган замълча за миг, само колкото думите да достигнат до съзнанието ѝ, и добави:

— Но сега ще ти обещаю още нещо. Ако тази жена оживее, ще напуснеш тази къща с достатъчно пари в джоба си, за да си отидеш у дома си или където пожелаеш. Comprendes?

— Si — отвърна Кончита, а сърцето ѝ потръпна от болка при думите му. — Comprendo.

Кончита се отдръпна от него и присви устни, почувствала влагата на кръвта по лицето си. Тя отиде в другата стая и остави Морган, вторачен в неподвижното тяло на червенокосата. Наля си вода в каната и отми кръвта от лицето си. После плисна алената течност в

легена. Взе късче плат и бутилка евтино уиски от бюфета и заедно с празната кана ги отнесе в спалнята.

Смутена от изпитателния поглед на Морган, който наблюдаваше внимателно всяко нейно движение, Кончита наля алкохол в каната и повдигна ръбчето на полата си, за да извади острия си нож от калъфа на бедрото си.

Морган свъси вежди.

— Нали не смяташ да използваш този мръсен нож?

— Ножът ми е остър. Реже лесно и надълбоко. — Тя пусна ножа в миришещата на спирт течност и го изгледа предизвикателно.

— По-бързо! Направи нещо, за бога!

Кончита бръкна в каната и извади ножа. Жената беше млада. Кожата ѝ беше бяла и гладка, чертите на лицето ѝ нежни и деликатни. Огнената ѝ коса, на която Морган толкова се възхищаваше, се спускаше на гъсти къдрици около неподвижното ѝ, бледо лице. Морган не я наричаше *puta*. И едва ли щеше да я изостави като ненужен парцал, както беше сторил с нея. Беше обсебен от мисълта да я притежава.

Кончита потопи плата в кехлибарената течност и избърса кръвта по повърхността на раната. Жената простена приглушено. Виено. Поне това удоволствие можеше да си достави. Нямаше да направи нищо, за да притъпи болката.

Кончита замахна решително с острието.

Беше като да търсиш игла в купа сено.

Свъсил мрачно вежди, Уолкър яздеше покрай потъналия в мрак път. Морган и фургонът отдавна бяха се изгубили от погледа му в тъмнината. Отново го бяха оставили да върши мръсната работа на Морган. Уолкър предполагаше, че досега трябва да е свикнал с това, но една част от него все още се противеше. Знаеше също, че отдавна трябваше да е напуснал Морган и мръсната му банда. Но Морган беше умен — далеч по-умен от всеки, с който някога се беше сработвал. Обичайно предпочиташе да не размишлява над факта, че Морган е и по-опасен от всеки друг — освен когато той самият не се окажеше под прицела на гнева му.

В мислите му се прокрадна раздразнение. Досега бе отказвал да си го признае, но Търнър се оказа прав. Съпругата на свещеника

наистина влудяваше Морган. Беше го проумял по време на безредната стрелба край фургона. Тогава всъщност разбра, че трябва да предприеме нещо, преди Морган да е отвел всички им в гроба. Никой не можеше да проследи пътя на всеки заблуден куршум... затова и Уолкър се беше възползвал от шанса си. Но куршумът му бе попаднал твърде високо в тялото ѝ. Единствената му утеха в момента беше, че при това количество кръв, което бе изгубила, усилията на Морган да я отведе в лагера навярно щяха да се окажат напразни. Това щеше само да отложи неизбежното. Уолкър отдавна беше научил, че не бива да противоречи на шефа си, когато си е наумил нещо. За съжаление, Търнър не беше научил този урок.

Уолкър дръпна рязко поводите и конят се изправи на задните си крака. Той огледа нощното небе. Плътни облаци закриха луната и пътят пред него потъна в мрак. На Симънс не му беше допаднала идеята да използват коня му, за да пренесат безжизнения труп на Фарел. Приемаше го като лошо предзнаменование. Но не беше направил опит да се възпротиви. Знаеше, че това не би довело до нищо добро.

Уолкър присви очи и напрегна поглед в мрака. Безсмислено беше да търси повече. Вече няколко пъти се връщаше по познатия път, без да открие и следа от Фарел. Когато го простреляха, фургонът се движеше с такава скорост, че нямаше начин да прецени къде точно е паднал. Можеше да е навсякъде. Дори и цяла нощ да се луташе в тъмното, едва ли щеше да го открие.

Внезапен порив на вятъра раздвижи сенките по смълчания път. Конят на Уолкър явно се изплаши и едва не го хвърли на земята. Когато най-после успя да го овладее, Уолкър осъзна, че конят на Симънс също се е подплашил и е изчезнал в нощта.

Е, добре! Това вече му беше достатъчно. Не го интересуваше какво ще каже Морган. Връщаше се обратно в лагера.

Уолкър решително обърна коня си и го пришпори в мрака. Все някак щеше да се оправи с Морган. Знаеше как. А може би когато стигнеше до лагера, червенокосата вещица щеше вече да е мъртва и никой нямаше да го е грижа за трупа на Фарел.

Уолкър обмисли тази идея. Един ден Морган вероятно щеше дори да му е благодарен, че го е избавил от тази жена — ако изобщо някога узнаеше.

Тънките мустаци на Уолкър потръпнаха. Не беше такъв глупак, че да му каже. Достатъчно ценеше живота си.

Някъде отекна тропот на копита... кон изцвили пронизително... някой изруга... После звуците изчезнаха в далечината.

Рийд простена приглушено. При всеки опит да се помръдне го пробждаше остра болка в слепоочието. Главата му се въртеше. Той отвори бавно очи.

Тъмнина.

Почувства твърдата земя под тялото си, шепотът на окапали листа и мекия бриз около себе си.

Къде ли се намираше?

Цялото тяло го болеше, а щом се опита да прочисти съзнанието си, сякаш железен обръч пристегна главата му. Докосна с ръка слепоочието си и напипа лепкава кръв.

Частити... фургона...

Рийд понечи да се изправи. Болката го раздираше, но накрая успя и се огледа замаяно наоколо си. Пътят беше съвсем наблизо, но фургонът го нямаше.

Внезапно го връхлетя проблясък на мъчителни спомени е сърцето му се преобърна. Спомни си дивашките писъци и безредната стрелба — безумна пародия, предназначена да ги накара да повярват, че са ги нападнали индианци.

Рийд се олюля безпомощно. Изведнъж целият план на Морган се проясни в съзнанието му. Морган ги беше предупредил колко опасни са индианците, а после бе организирал дивашката „атака“, за да се освободи от досадния съпруг на Частити, а тя да се обърне към него за подкрепа.

Но къде бяха всички? Частити никога не би тръгнала с Морган, без да се опита да го открие.

Беше се случило нещо страшно.

Главата му отново се замая и Рийд напрегна цялата си воля, за да проясни съзнанието си. Беше пришпорил конете до предела на силите им. И тогава Частити бе излязла на капрата. Частити беше зад него, а после не помнеше нищо.

О, господи, не!

Рийд отчаяно напрегна силите си, за да се изправи. Трябваше да я намери. Трябваше да се увери, че е добре.

Той стана и напрегна волята си. Направи несигурна крачка, после и още една. Но тъмнината го поглъщаше. Земята се олюля под нозете му. Рийд разбра, че губи равновесие в момента, в който главата му тупна с тъп звук на посипаната с листа земя.

— Тя отвори очи! Идва в съзнание!

— Не ми се вярва. Пак ще заспи.

— Кончита, тичай да ѝ донесеш малко вода!

— Няма смисъл. Още е в безсъзнание.

— Прави каквото ти казвам! Никой не ти е искал мнението!

Гневните гласове едва достигаха до съзнанието ѝ. Нищо не можеше да се сравни с острата болка, която раздираше рамото ѝ. Частити се опита да отвори очи, но клепачите ѝ бяха тежки като олово.

— Частити... как се чувстваш?

Този глас...

— Можеш ли да отвориш очи? Погледни ме, Частити.

Частити веднага го позна. Насили се да отвори очи и болката я прониза още по-остро.

— Проклетите индианци... — Лицето на Морган се приведе над нея. — Чухме изстрелите. Стигнахме точно навреме, за да прогоним тези пияни нищожества. — Лицето на Морган се приближи. Частити почувства топлината на дъха му върху бузата си, когато прошепна в ухото ѝ: — Чуваш ли ме, Частити?

— Да... — Беше замаяна и ѝ се повдигаше. Напрегна всичките си сили, когато пророни дрезгаво: — Рийд... къде е Рийд?

Лицето на Морган придоби съчувствено изражение.

— Простреляха го.

— Къде е той?

Горещата длан на Морган обгърна ръката ѝ.

— Съжалявам. Пристигнахме твърде късно. Рийд е мъртъв.

— Не! — В гласа на Частити се долавяше такова отчаяние, че лицето на Морган се сгърчи болезнено.

— Донесете ѝ вода! — извика той.

Частити извърна тежко глава от чашата, която мигом поднесоха към устните ѝ.

— Изпий я, Частити — прошепна меко Морган. — Знам колко ти е тежко, но трябва да пийнеш нещо, иначе ще хванеш треска.

Частити се остави да наляят капка течност в устата ѝ и, доволна че гласът ѝ вече е по-стабилен, повтори настоятелно:

— Къде е той? Искам да го видя.

— Момчетата го откараха в хамбара. Още си твърде слаба, за да го видиш. Имаш късмет, че оживя. Ако куршумът те беше улучил малко по-надолу... — Той стисна окуражително ръката ѝ. — Но не се притеснявай. Ще се справиш. Аз лично ще се погрижа за това.

— Морган... — извика мъжки глас отвън. — Уолкър е тук. Искан да говори с теб.

— Морган... — Частити притвори очи. Дори не беше осъзнала, че е изрекла името му на глас. Рийд се бе оказал прав. Нямаше никакви индианци. Само Морган беше виновен за всичко. А Рийд беше мъртъв.

Рийд беше мъртъв.

Рийд беше мъртъв.

Частити се остави на мрака и тишината.

Морган сграбчи ръката на Симънс и грубо го натика в съседната стая.

— Проклет глупак! — просъска той. — Кой дявол те накара да го кажеш? Казах ѝ, че името ми е Джеферсън, не помниш ли?

Той блъсна гневно ръката на Симънс и се обърна към Уолкър, който стоеше мрачно в ъгъла на помещението.

— Намери ли го?

Уолкър сви рамене.

— Не можах.

— Какво?

— Не успях да го открия. Няколко пъти минах нагоре и надолу по пътя, но не видях нищо. Много е тъмно. Още по изгрев слънце ще се върна и ще го докарам.

— Казах ти да го докараш тази вечер.

— Това е загуба на време, Морган! Не виждам нищо. Погледни навън. Тъмно е като в рог!

Морган хвърли един поглед към прозореца и присви устни.

— Добре, така да бъде. Но искам да тръгнеш още по изгрев слънце. Не мога да позволя някой друг да открие този нещастник. А и

вече казах на Частити, че сме го оставили в хамбара.

— До Търнър ли?

Младежкото лице на Морган се изкриви в грозна гримаса.

— Разкарайте Търнър. Не ме е грижа какво ще правите с него, само се отървете от трупа.

Уолкър предпазливо възропта:

— Виж, Морган, нямам нищо против да докарам Фарел, но не мога просто така да изхвърля Търнър. По дяволите, цяла година сме били заедно!

— Това ли те гложди? — Неочаквано Морган се засмя. — Но предполагам, че няма да имаш нищо против да вземеш и неговия дял от плячката, когато му дойде времето.

Уолкър не му отговори.

— Така си и помислих. Просто се отърви от него, и гледай да го направиш преди да си докарал Фарел.

С тези думи Морган се обърна и погледът му попадна на Кончита, която го гледаше вторачено.

— Какво ме зяпаш? — тросна се той.

— Нищо, Морган.

Внезапно раздразнен, Морган се опита да подреди мислите си. Не му харесваше, когато нещата не се развиваха според плановете му... и не му харесваше погледа на тази мексиканска кучка.

— Пригответи нещо вкусно за Частити — подметна той. — Ще има нужда от свежи сили.

— Тази вечер няма да яде. Още се чувства зле.

Морган изгледа мълчаливо Кончита. Питаше се какво е намирал някога в тая мрачна и враждебна вещица.

— Гледай да има нещо приготвено, когато поиска да яде — нареди ѝ той и добави със смразяващ кръвта тон: — И внимавай какво ще ѝ приказваш. Ти много добре знаеш какво става тук. Ако объркаш нещо — свършена си.

С тези думи Морган ѝ обърна гръб, влезе в спалнята и затвори вратата след себе си.

Рийд бавно отвори очи на бледата утринна светлина. Главата му беше замаяна, погледът му — замъглен. Той премигна и изчака очите му да привикнат със светлината и да събере сили, за да се изправи.

Събитията от изминалата вечер изплуваха в съзнанието му, щом понечи да направи първата си крачка. Бяха отмъкнали фургона, и Частити заедно с него. Трябваше веднага да я открие и да се увери, че е добре. Ако Морган се беше осмелил да я нарани...

Някакво шумолене в храстите го накара да се извърне рязко. Той посегна към малкия револвер, скрит в ботуша му, но ръката му замря, щом зърна кестенявата кобила, която пасеше кротко наблизко. В този миг животното също го забеляза и вдигна уплашено глава. Беше оседлано, с увиснали юзди.

Рийд пристъпи бавно към коня.

— Спокойно, кончето ми. — Той прокле наум отмалелите си нозе и продължи да пристъпва предпазливо към животното. Не спираше да му говори успокоително, а главата му се пръскаше от болка. — И теб са те оставили самичка, нали? Обзалагам се, че ще се върнат да те вземат. Но няма да намерят никой от нас.

Рийд почти беше стигнал до него, когато конят отскочи уплашено назад.

— Всичко е наред, момичето ми. — Рийд протегна трепереща ръка и издиша с облекчение, здраво стиснал в дланта си свободно увисналите поводи. Той праметна юздите през главата на животното, покатери се на седлото и се огледа наоколо си. Мислите отказваха да му се подчиняват. Трябваше да се махне оттук, и то бързо, преди да е станало твърде късно.

Рийд пришпори отпочиналото животно и едва се сдържа да не извика при острата болка в бедрото и главата си, когато конят се понесе напред. Приведен плътно над буйната му грива, той се остави на поглъщащата го тъмнина.

Кончита влезе в спалнята с чаша топъл бульон в ръце. Беше ранна утрин и Морган бе излязъл да помогне на другите да се отърват от трупа на Търнър. Червенокосата още спеше.

Устните на Кончита се извиха в злокобна усмивка. Търнър им бе приготвил последното си отмъщение. През нощта трупът му се беше вкочанил и сега едва успяваха да помръднат едрото му, сковано тяло. Извикаха Морган да помага. На Морган тази задача никак не му беше по вкуса. Той умееше бързо да си служи с револвера, но не беше свикнал да се оправя след това.

Кончита вирна брадичка при спомена за кървавата локва, която бе избърсала от пода по нареждане на Морган. Морган проливаше човешка кръв, без да му трепне окото. Тя разбира се знаеше, че и друг път е убивал, но това означаваше твърде малко за нея, докато беше в ръцете му.

При спомена за миговете на близост, които бе преживяла с него, по гърба ѝ пробяга гореща тръпка. Когато беше в ръцете му, забравяше всичко. Оставаше съвсем безпаметна, щом чистото му, топло тяло се притиснеше към нейното и гласът му, дълбок и плътен като кадифе, шепнеше в ухото ѝ. Помнеше само, че никой мъж не я е карал да се чувства така, както той умееше, и че даже само гласът му е достатъчен да я накара да потръпне, докато шепне нежни обещания.

Но сега всичко това беше минало. Морган бе изстинал към нея. Любящият му поглед вече бе насочен към червенокосата жена, и Кончита добре знаеше, че алената локва, която бе избърсала на пода, можеше да е от нейната кръв.

Червенокосата...

Кончита застана над леглото и вторачи поглед в спящата жена, която се обърна и промърмори нещо насън. Раната ѝ не беше страшна. Кончита сама беше извадила куршума и бе имала възможност да се увери, че плътта наоколо не е сериозно увредена. Сега жената изпитваше болка и слабост, но скоро щеше да е на крака. И тогава Морган щеше да я направи своя.

При тази мисъл я прониза пареща болка. Тя обичаше Морган. Беше му отдала всичко, което имаше, и дори наивно бе повярвала, че я обича.

Кончита повдигна гордо брадичка. Той наистина я обичаше. Сигурна беше в това. Но любовта му беше заслепена от мъжка сласт към друга плът... към огнено червени коси, които замайваха съзнанието му... към тънко, стройно тяло, така различно от нейната дребничка, закръглена фигурка. Ако не беше жената, която в момента лежеше в несвяст пред нея, Морган щеше още да я обича.

Ако я нямаше жената пред нея, Морган щеше пак да я обича.

Жената се раздвижи и ръката на Кончита потрепна. Щеше да е твърде лесно. Червенокосата беше слаба и в несвяст.

Жената отвори бавно очи и я погледна. Устните ѝ се раздвижиха беззвучно. Измина дълго време, преди да успее да пророни:

— К-коя си ти?

Кончита искаше да ѝ каже. Искаше да ѝ каже, че е жената, която Морган бе обичал. Вместо това, тя се наведе над нея и поднесе чашата към устните ѝ.

— Трябва да изпиеш това, ако искаш да се справиш.

Жената тръсна глава и отново я попита:

— Коя си ти?

Кончита размисли над този въпрос. Безброй възможни отговори преминаха през съзнанието ѝ. Тя ги отхвърли всичките, а когато най-после отговори, гласът ѝ бе изпълнен с горчива ирония:

— Аз съм никоя.

Обедното слънце пареше раменете на Уолкър, докато яздеше покрай обсипания с напала шума път. Без да изпуска пътя от очи, той се обърна към Симънс, който яздеше зад него:

— Къде ли е, по дяволите? Като знам откъде мина фургонът, си мислех че трябва да е паднал някъде в храстите. Но няма и следа от него.

Симънс го изгледа напрегнато.

— Няма следа и от коня ми.

— Не ми говори за коня си! Оплете се като застрелян заек във високата трева. Никога не бях виждал такова непохватно животно! Сигурно още бяга от страх.

— Това беше любимият ми кон. Никога не съм имал проблеми с него. Тая работа никак не ми харесва.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Проклетият свещеник е твърде едър, за да го пропуснем. И щом не можем да го намерим, значи просто не е тук! Искаш ли да ти кажа какво се е случило? Приятелчето просто е станало, изтупало е праха от дрехите си и е намерило коня ми. А сега ще иде в индианската мисия и ще се върне с подкрепления, за да проследят дирите ни.

Уолкър гръмко се разсмя.

— Искаш да кажеш, че онзи юначага е възкръснал от мъртвите, яхнал е коня ти и се е запътил към индианската мисия, за да им каже, че някакви побеснели индианци са нападнали фургона му? Е, желая му късмет!

— Не е смешно, Уолкър! Подушвам неприятности.

— Той е мъртъв, разбра ли? Мъртъв е и скоро ще го открием. А даже и да не е, няма начин да е стигнал далече. Видях го как падна от фургона. Не е в състояние да язди такъв непохватен кон като твоя, даже и да го е намерил. Беше прострелян от куршум, и то лошо. На твое място не бих се притеснявал от него.

— А би трябвало. Но мен не ме притеснява толкова свещеникът, колкото Морган. Какво си мислиш, че ще направи, като му кажем, че не сме намерили трупа?

Усмивката на Уолкър избледня. Споменът за пресния гроб, който бяха изкопали тази сутрин, все още бе твърде ярък в съзнанието му.

— Стига си ни губил времето с приказки. Вече ти казах — даже да е станало чудо и свещеникът да е станал, няма начин да е стигнал далече. Ако трябва, ще навлезем в гората, но ще го намерим.

— Надявам се да се окажеш прав.

— Разбира се, че съм прав.

С тези думи Уолкър насочи коня си към гората, но изражението на лицето му подсказваше, че далеч не е толкова уверен в успеха, колкото се опитваше да изглежда.

— Как така не сте го намерили? Какво искате да кажете?

Уолкър остана безмълвен. Морган беше бесен. Никой от тях не се беше съмнявал, че ще е така.

— Зададох ви въпрос.

— Вече ти казах, не го намерихме.

Уолкър отстъпи несъзнателно назад, щом Морган се отправи към него с разкривено от ярост лице.

— Този човек е мъртъв. Не може да стане и да се премести.

— Явно не е мъртъв, защото не намерихме трупа му. Не намерихме и следи, защото земята е много твърда.

— Вървете и го намерете. Не може да стигне далече пеша.

Симънс погледна крадешком към Уолкър. На Морган не му убягна този поглед.

— Той не върви пеша, нали? Намерил е коня на Симънс.

— Не сме сигурни дали го е намерил, но не открихме нито труп, нито пък кон.

— Заобиколен съм от пълни идиоти...

— Вината не е наша, Морган. Откъде можехме да знаем, че е още жив? И какво от това, че е жив? Той си мисли, че индианци са нападнали фургона. Ако изобщо успее да стигне дотук, поне ще можеш да довършиш онова, което започна. Ако ли пък се добере до индианската мисия, ще се втурнат да търсят отцепници. Дори и да видят фургона при нас, ще кажем просто, че си довел жената тук да се грижим за нея и си си помислил, че индианците са отмъкнали Фарел. Той няма откъде да знае какво се е случило в действителност. По дяволите, та той беше прострелян и, като видях как падна, не ми се вярва изобщо да помни нещо!

— Само че пропускаш нещо. Вече казах на Частити, че е мъртъв.

— И какво толкова? Ще ѝ кажеш, че си си помислил, че е мъртъв.

— Казах ѝ, че сме донесли тялото в хамбара.

— Тя едва ли е запомнила. А дори и да е, можеш да ѝ кажеш, че е сънувала. Тя ти има доверие. За нея си светец. Ще повярва на всичко, което ѝ кажеш.

— Всичко си измислил, нали? — Морган се усмихна. — Явно през целия път насам си умувал какво ще ми кажеш, защото ти е ясно, че всичко стана по твоя вина.

— По моя вина ли? — Уолкър тръсна глава. — Как ли пък не!

— Ако беше потърсил свещеника още снощи, както ти наредих, щеше да го довършиш още тогава и сега нямаше да имаме никакви проблеми!

— Не е моя вина...

— Сега няма да споря с теб! — Ненадейно Морган се завъртя и грабна шапката си от кукичката на стената. — Да вървим!

Уолкър и Симънс го последваха. Малко повъзвърнал куража си, щом стигнаха до вратата, Уолкър се обади:

— Къде отиваме?

— Отиваме да свършим веднъж завинаги с проклетите животни, ето къде отиваме. Бартел вече се е заловил за работа. Трябва да свършим до вечерта, а после си събираме нещата и се махаме оттук колкото е възможно по-скоро.

— Ами жената?

— Ще я вземем с нас... във фургона.

— Тая работа не ми харесва.

Морган сякаш замръзна на място, а по лицето му плъзна гневна руменина.

— Какво каза?

Уолкър се пое сепнато дъх.

— Казвам само, че няма да е много разумно да я водим с нас. Когато се събуди, тази жена ще започне и да говори.

— Точно така. И ще разправи на всички как индианците са ги нападнали и са отмъкнали съпруга ѝ. А после властите ще навлязат на индианска територия и ще го намерят мъртъв някъде из тая пустош. Защото ние ще се погрижим да го намерят мъртъв, като го срещнем някъде по пътя.

Уолкър кимна отсечено.

— Добре. Това е то изпитана работа.

— Разбира се, че е изпитана. И точно така ще стане.

Симънс и Уолкър изостанаха малко назад и Симънс прошепна под носа си:

— Морган съвсем си е загубил ума по тая жена. Не знам за теб, но аз ще изчакам само да си взема дела, и веднага се махам от него, без да се обръщам назад.

— Вие двамата, размърдайте се малко!

Уолкър трепна, изплашен от резкия тон на Морган.

— Идваме.

* * *

Рийд отвори бавно очи. Над него беше синьо небе... под него твърда почва... а до слуха му достигаше приглушен ромон на вода.

Дочул шумолене някъде наблизо, той се изправи припряно. Все още замаян, Рийд видя кестенявата кобилка, която пиеше жадно от бистрата вода на близкия поток. Изправи се бавно на крака и се огледа. Наоколо беше дива пустош... нямаше и следа от живот.

Животното го погледна и му позволи да хване поводите. Рийд го завърза наблизо и се отпусна на брега на бистрия поток да навлажни устните си. Наплиска обилно лицето и главата си със студена вода, изми кръвта от слепоочието си и опипа с пръсти парещата рана.

Имаше достатъчно опит, за да прецени, че куршумът е могъл и да му отнеме живота.

Освежен, с изострени сетива, Рийд се върна при коня и извади пушката от страничния кобур. Провери торбите, които висяха от седлото, и намери оскъдни запаси от храна. Извади парче месо и задъвка енергично. Когато се нахрани, се изкачи с още неуверени крачки на върха на хълма и впери поглед в околността.

В следващия момент сдържа дъха си. В подножието на хълма се простираше ниска сграда, хамбар и оградени кошари за добитък... а току пред вратата на къщата Рийд безпогрешно разпозна покрития пътнически фургон.

Сърцето му подскочи при тази гледка. Пронизваща болка го простреля в слепоочието и Рийд притисна главата си с ръце, в очакване болката да отмине.

Той си пое дълбоко дъх и се опита да си изясни ситуацията. Тази сутрин, след като намери коня и се метна на седлото, бе изпаднал в несвяст и остави животното да го носи накъдето поиска. Инстинктът явно бе надделял и кротката кобилка просто се беше върнала у дома. Но тук се бе намесила съдбата, защото той явно се беше свлякъл от седлото, преди да се доберат до лагера на бандитите. И както бе научен, конят бе останал наблизо. По ирония на съдбата, Рийд беше стигнал без всякакво усилие на няколко крачки от човека, който преследваше от години — и в същото време беше безпомощен да действа.

Рийд вторачи поглед в лагера отдолу. Нямаше и следа от Частити. Той зърна някакво раздвижване откъм кошарите и предпазливо се отдръпна. В полезрението му попаднаха двама мъже, последва ги и трети. Веднага разпозна Морган и хората му.

Но къде ли беше Частити?

Къщната врата се отвори и на прага застана някаква жена. Тя извика нещо и Морган веднага се запъти към нея. Размениха си припряно реплики и потънаха във вътрешността на сградата.

Рийд сдържа дъха си и, без да откъсва поглед от вратата, зачака.

Приседнала в леглото, Частити си пое освежителна глътка въздух. Беше твърдо решена да се изправи. Младата жена, която се грижеше за нея, бе направила всичко възможно да я спре, но тя я бе

отпратила. Имаше нещо в погледа ѝ, което я безпокоеше. Вярно, докосваше я внимателно, но тъмните ѝ очи бяха студени като късче оникс. Погледът ѝ я пронизваше с някаква смесица от емоции, които силно напомняха омраза.

Но сега нямаше време за размисли. Трябваше да възстанови силите си. Трябваше бързо да се съвземе, за да напусне това място и да се добере някак до мисията. А там щеше да открие някой, който да се погрижи Морган да си плати за онова, което беше сторил.

Рийд беше мъртъв...

Рийд беше мъртъв...

Рийд беше мъртъв...

Тази мисъл отекваше в съзнанието ѝ като натрапчива надгробна молитва. Беше направила всичко възможно да задържи Рийд, когато куршумът го улучи. Непрестанно прехвърляше в мислите си онзи миг, в който ръката му се бе откъснала от нейната.

Победена за миг от слабостта, Частити почувства горещата сълза, която се търкулна по лицето ѝ. Тя изправи решително рамене и си наложи да се овладее. Тъкмо се опитваше да се изправи, когато на прага застана Морган.

Господи, как мразеше този човек! Ненавиждаше го с всяка клетка от тялото си! И щеше да се погрижи той да си плати за всяко зло, което някога е сторил!

Морган пристъпи към нея, свъсил вежди.

Омразата ѝ даде сили. Частити посегна към него с мила усмивка.

— Още е рано да се опитваш да ставаш.

Морган пристъпи към Частити и пое ръката ѝ, протегната към него. Тя се опитваше да се усмихне, но устните и потрепваха от слабост. Великолепният водопад от коси по раменете ѝ беше разбъркан, а светлата ѝ кожа беше така бледа, че изглеждаше почти прозрачна. Тъмните сенки само подчертаваха зелените искрици в очите ѝ, пълни с влага. Пред него стоеше най-красивата жена на света, крехка и уязвима като късче стъкло. Морган копнееше да я притежава. Жадуваше да я направи своя.

— Трябва да си почиваш — прошепна дрезгаво той. — Изгуби доста кръв.

— Искам да стана.

Морган плъзна ръка около талията ѝ, за да я подкрепи.

— Рамото ти ще прокърви отново.

— Трябва да стана. Искам да видя Рийд.

Морган видимо се напрегна и още по-здро̀во обви с ръка кръста ѝ.

— Той не е тук, Частити — отвърна меко той и мигом почувства тревогата, която скова тялото ѝ.

— Но ти ми каза, че е в хамбара.

— Не съм, Частити. Грешаш. — Обзе го пристъп на ревност при вида на болезнените емоции, които преминаха като сянка по лицето ѝ. Морган добави бавно: — Той беше прострелян. Падна от фургона. Когато приближихме, видяхме индианците да мъкнат тялото му.

Частити простена.

— Съжалявам, Частити. — Морган обгърна покровителствено раменете ѝ и я придърпа върху гърдите си. Вдиша аромата на косите ѝ и внезапно бе завладян от такова желание, че едва се сдържа да не я просне на леглото още в този миг.

Но не, той искаше повече от нея. Искаше тази жена изцяло да му се отдаде. Искаше да притежава не само тялото, но и душата ѝ. Не можеше да бъде другояче.

Частити трепереше.

— Трябва да си легнеш, Частити. Имаш нужда от почивка. — Морган ѝ се усмихна нежно. — Ще напуснем това място след ден-два.

— Трябва да кажем на някого... — Морган видя какво усилие ѝ костваше да продължи. — За индианците.

— Разбира се, че ще кажем. Ще уведомим властите какво са сторили индианците.

— Да.

Морган я положи внимателно в леглото и придърпа одеялото над гърдите ѝ. Съвси неодобрително вежди, като видя, че все още е облечена в окървавената си рокля. Той докосна с пръсти огнените къдрици, разпилени по възглавницата, и сведе глава да докосне с устни нежната кожа на бузата ѝ.

Почувства паническата тръпка, която премина по тялото ѝ. Кръвта му кипна. Той се отдръпна и, едва сдържайки страстта си, прошепна:

— А сега поспи.

Морган се извърна от леглото и видя Кончита, застанала на прага. Издърпа я в кухнята и затвори вратата зад тях.

— Съблечи тази мръсна рокля от нея още щом се събуди. И се погрижи да ѝ облечеш нещо чисто. Разбра ли? Не искам повече да я виждам такава.

— Добре, Морган.

Той отпусна ръката ѝ и веднага забрави за съществуването ѝ. Чакаше го работа. Скоро щяха да свършат и веднага да продадат стадото. А после щеше да напусне това място и всичко, свързано с него.

И щеше да посвети цялото си време на Частити.

Кончита се тресеше от гняв.

Облечи ѝ нещо чисто, разбра ли? Не искам повече да я виждам така!

Думите на Морган отекваха в съзнанието ѝ. Преди време пръстите му бяха милвали жадно горещата ѝ плът. Сега обаче бяха твърди и безмилостни. Думите му преди бяха нежни и любящи. Сега бяха студени и безсърдечни. А тя като пълна глупачка беше вярвала, че я обича.

Обзета от безпомощен гняв, Кончита пристъпи към купчината дрехи, спретнато подредени в ъгъла на стаята. Посегна към една памучна нощница и я измъкна от купчинката с тъжна усмивка. Точно с тази дреха щеше да облече червенокосата жена. Морган несъмнено щеше да я разпознае. Често беше носила тази рокля, докато лежеше до него — в онези безпаметни мигове, когато двамата с Морган бяха се любили с такава страст, че сърцето ѝ почти замираще.

Да, той щеше да я разпознае и щеше да се сети за нея. И отново щеше да изпита пламенната страст на онези мигове. Винаги, когато погледнеше червенокосата, щеше да си спомня минутите, в които се е любил с нея.

Стиснала здраво в ръцете си меката бяла материя, Кончита влезе в спалнята и застана над леглото на червенокосата. Тя спеше. Лицето ѝ беше неподвижно, гърдите ѝ се повдигаха ритмично изпод дебелията превръзка. Златния медальон, който носеше, лежеше във вдлъбнатинката на шията ѝ. Сърцевидното бижу сякаш ѝ се

надсмиваше и Кончита, без дори да се замисли, посегна да го скъса от верижката му.

Червенокосата отвори очи в момента, в който пръстите ѝ докоснаха медальона. Жената отблъсна ръката ѝ и стисна медальона в дланта си, сякаш да го предпази от погледа на Кончита.

Мексиканката се усмихна надменно, изпитала временно задоволство.

— Не се бой. Няма да ти взема медальона. И друг път съм виждала такъв. Една друга млада жена имаше медальон, същия като този. Носеше го на шията си също толкова гордо, колкото и ти, и също толкова често го стискаше в ръка, но беше много по-хубава от теб. Косите ѝ бяха черни като нощта, а очите ѝ — сини като ясно небе. Работеше в една пивница и носеше същия медальон. Беше руга. Лъжеше на карти, играеше си с мъжете и всички я познаваха. Така че можеш да си задържиш медальона, защото той ще напомня на всеки, който те види, че не си по-различна от мен.

Червенокосата премигна и едва-едва пророни:

— Тази жена, за която ми говориш... можеш ли да ми кажеш името ѝ?

Кончита се засмя.

— Кажи ми името ѝ!

Кончита сви рамене.

— Нямаше име. Също като мен и тя беше никоя.

Този път усмивката на Кончита беше искрена, когато захвърли бялата нощница на леглото и напусна спалнята.

Небето потъна в полумрак и пухкавите облаци в небето потънаха в ослепителните розови и портокалови багри на залязващото слънце. Но Рийд почти не виждаше красотата на избледняващия ден. Той лежеше по корем на хълма, където бе прекарал почти целия ден, и не откъсваше поглед от продълговатата постройка в подножието.

На няколко пъти се беше събуждал след кратка дрямка и всеки път се вбесяваше от мисълта, че се е отпуснал и сънят го е победил. Но постепенно оцени колко ценни са били тези минути на почивка, след като силите му бавно започнаха да се възвръщат. Сега, когато можеше да разсъждава трезво, той прецени, че е важно първо да провери къде точно се намира Частити, преди да предприеме каквото и да било.

Рийд сдъвка решително последното парче жилаво месо. Морган и хората му бяха работили усилено през целия ден. Едва сега напуснаха буйния огън и хвърлиха железата за жигосване. Рийд подозираше, че се готвят да напуснат лагера си.

Морган и бандата му се отправиха към къщата. През целия ден от комина се издигаше гъста струйка дим, което му подсказваше, че жената, която бе видял по-рано, е готвила през цялото време. Беше млада. Сигурно бе някоя от държанките на Морган, ако можеше да се вярва на мъжката му слава.

Но ако беше така, тогава къде беше Частити? Какво ли й бяха сторили? Не му се вярваше, че биха си направили труда да докарат фургона чак дотук, ако Частити не беше в него.

Тъмнината настъпваше неумолимо. Времето му се изплъзваше. Къде ли беше тя? И как ли беше?

— Как се чувстваш, Частити?

В гърдите на Частити се надигна омраза, така силна и несдържана, че едва не извика от ненавист, когато Морган пристъпи към нея. Беше проспала почти целия ден и беше благодарна за това, защото отвореше ли очи, действителността я смазваше. Споменът за

плътния глас на Рийд, докато лежаха отпуснати един до друг, мисълта за дъха му, който пареше лицето ѝ и за топлото му тяло, притиснато в нейното — всичко това я изпълваше с непоносимо чувство на загуба.

Рийд беше мъртъв.

Тази мисъл отекваше натрапчиво в съзнанието ѝ. Но с възвръщането на силите ѝ, се връщаше и вродената ѝ решителност. Нямаше да си губи времето в безсилен хленч. Вместо това щеше да накара Морган жестоко да си плати. През онази дълга последна нощ, когато двамата с Рийд лежаха един до друг, тя му беше дала обещание. С цялата любов, която таеше дълбоко в сърцето си, му беше дала обет. Морган я вземаше за наивна глупачка, която лесно може да манипулира с чара си. Да, преди време наистина беше такава, но вече не. По време на краткото им познанство Морган я беше научил, че измамата и коварството често се прикриват зад усмивка. И тя добре бе усвоила този урок.

Частити погледна Морган. Той очакваше да му отговори. Тя успя да се усмихне вяло.

— Чувствам се по-добре. Искам да стана.

— Не бива. Още си твърде слаба.

— Искам да повървя. — Частити не смяташе да отстъпва. — Аз... вече ти причиних достатъчно проблеми. Искам бързо да се възстановя и сама да се погрижа за себе си.

— Проблеми?... — Момчешкото лице на Морган се сгърчи от неприятната изненада. — Кончита ли ти е казала нещо? Зле ли се държи с теб?

— Не. — По гърба на Частити пробяга ледена тръпка от безсърдечните нотки в тона му. Същото това безсърдечие бе отнело живота на Рийд. — Не... Просто искам да уведомя някого за смъртта на Рийд. Някой, който да тръгне след индианците. Искам да съм сигурна, че те ще си платят. — Частити си пое дълбоко дъх, а лицето ѝ внезапно пребледня.

Морган се приведе над нея. Частити настръхна от отвращение, почувствала горещия му дъх върху бузата си.

— Зная — прошепна той. — Сега няма нужда да се притесняваш за това. Ще се погрижа за всичко вместо теб, веднага щом стигнем до най-близкия град. Не бива да мислиш за нищо друго, освен да се възстановиш по-бързо. Все още си твърде слаба, за да вървиш.

— Напротив, добре съм.

— Не, не си.

— Казах, че съм добре.

Частити видя как Морган се скова. Този мъж определено не обичаше да му противоречат. Тя долови конфликта, който се водеше отвъд дружелюбната му маска. Накрая й каза:

— Добре, но само няколко, крачки.

Частити бавно се изправи и едва сдържа желанието си да отблъсне ръката на Морган, обгърнала покровителствено кръста ѝ. С разтреперани нозе тя направи една крачка, после и още една. Постепенно събра сили и изправи рамене, а стъпките ѝ станаха по-уверени. Изведнъж вдигна очи и видя Кончита, застанала на прага, да я гледа с ледено изражение.

И внезапно цялата истината ѝ се проясни. Морган бе изоставил Кончита и беше набелязал нея за поредното си завоевание.

Частити си пое решително дъх.

— Вече мога да вървя сама.

Морган я стисна още по-здраво.

— Искам да вървя сама.

— Не.

Съвсем ненадейно той я вдигна на ръце, отнесе я до леглото и я положи върху белите чаршафи. А когато придърпа одеялото до раменете ѝ, тя подхвана:

— Мистър Джеферсън, аз...

— Наричай ме Морган — прекъсна я той, свъсил вежди. — Всички ме наричат така. Ще се чувствам по-удобно. Това е бащиното ми име.

— Морган... — Лицемерието в думите му още повече подсили твърдата ѝ решимост. Скоро щеше да го накара да си признае и други неща, дори това да беше последното нещо, което щеше да стори. — Знам, че си мислиш, че знаеш кое е най-добро за мен, но...

— Наистина знам кое е най-добро за теб, особено в този момент. — Тъмните очи на Морган изглеждаха по-искрени от всякога. — Ти си съвсем сама, Частити. Не познаваш тази дива страна. Аз обаче я познавам. Можеш да разчиташ на мен. Аз ще се погрижа за теб. — Той замълча за миг, а когато отново заговори, в гласа му се долавяше вълнение: — Искам само да ми имаш доверие.

Да му има доверие? Стомахът на Частити се преобърна.

— Добре ли си? Изглеждаш ми твърде бледа.

— Добре съм.

— Трябва да хапнеш нещо. — Морган погледна хладно Кончита, която все още стоеше до вратата. — Донеси на Частити нещо за ядене. — Тя обаче не се помръдна и Морган изръмжа заплашително: — Веднага!

Проточиха се дълги мигове, преди Кончита да се обърне и да се запъти към кухнята. Морган отново се обърна към Частити, едва сдържайки раздразнението си.

— Тя е просто една мрачна вещица, макар че наистина умее да готви. Ще се радвам да се отърва от нея.

— Тази сутрин си поговорихме малко. Тя спомена, че е виждала друга жена да носи медальон точно като моя. Но не си спомняла името ѝ.

— Съмнявам се да е истина. Какво друго ти каза?

— Нищо. Изглежда не е много по приказките.

— Нали ти казах, тя е мрачен човек. Но няма никакъв смисъл да се притесняваш от нея. Още утре ще преместим стадото.

— Утре? — Частити сдържа дъха си.

Морган се усмихна и чарът му отново изплува на повърхността.

— Ти ще се возиш във фургона. Кончита ще се оправи с конете. А веднага щом стигнем до града, ще те отведе при най-близкия лекар. — Гласът му премина в приглушен шепот. — Искам да се уверя, че раната ти зараства добре. Ти си много специална за мен, знаеш го, нали?

Лицемер!

— А после ще отида при шерифа и ще му разкажа всичко, което се случи.

Лъжец!

— Отсега нататък ще се грижа добре за теб, Частити — толкова добре, че никога повече няма да се налага да се притесняваш за каквото и да било.

Убиец!

— Наистина си много бледа. — Морган веднага се обърна към Кончита, която се върна с димяща чиния в ръце. — Частити не се чувства добре. Сигурно ще има нужда от помощ.

— Нямам нужда от помощ.

Морган изгледа изпитателно първо нея, после и Кончита.

— Остави чинията до леглото. — Той изчака да се увери, че Частити е започнала да се храни и че Кончита е напуснала стаята, преди да се надигне: — Ще се върна след малко.

И неочаквано се наведе отново и пак я целуна по бузата, този път досами ъгълчето на устните ѝ. Частити се почувства омърсена.

— Казвай бързо какво си й казала!

Веднага щом вратата на спалнята се затвори зад гърба му, Морган вкопчи болезнено пръсти в ръката на Кончита и я разтърси.

— Видях как те погледна — процеди през зъби той.

— Нищо не съм й казала! Излъгала те е!

— Внимавай какво говориш за нея, Кончита! — Гневната гримаса, която изкриви лицето му, видимо я стъписа. — Тя не е като теб. Тя е почтена жена. Отгледана е в прилично семейство и има морал.

Кончита изпита нужда да излее болката, която ѝ причиняваха думите му.

— Също като теб ли, Морган?

Кончита не видя кога ръката му се издигна. Дори не осъзна кога тежката му длан се стовари върху лицето ѝ, преди да отскочи назад и да падне върху Бартел, който седеше на масата. Почувства как ръката на Бартел обгърна ханша ѝ, за да я подкрепи.

— И ще ти кажа още нещо — добави безчувствено Морган. — Когато ти казах да ѝ облечеш нещо чисто, не съм имал предвид някой от твоите парцали! Гледай утре да я облечеш прилично или ще те накарам да съжаляваш!

Морган я дръпна грубо и рязко я натика в ъгъла, и точно в този момент в съзнанието ѝ изплува една неоспорима истина. Каквато и да беше причината Морган да се отдръпне от нея и да си загуби ума по онази жена, вече нямаше връщане назад. За него Кончита беше затворена книга.

Вторачил в нея поглед, тъмен и страшен като смъртта, Морган просъска:

— И дори не си помисляй да ѝ кажеш нещо за това. Само да опиташ и ще ти изтръгна сърцето!

Опитвайки се да не обръща внимание на парещата болка по лицето си, Кончита бавно изправи рамене и гордо срещна погледа на Морган.

Щял да ѝ изтръгне сърцето?

Морган явно наистина си беше загубил ума, щом не разбираше колко безсмислена е заплахата му.

Защото Кончита вече нямаше сърце.

Часовете се изнизваха, мъчително дълги, докато Рийд наблюдаваше внимателно продълговатата постройка в очакване на нощта. Силите му бяха напълно възстановени, а мисълта му беше ясна и логична. С първите белези на настъпващата нощ, праметнал пушката през рамо, той си запробива път през сенките. Планът му беше съвсем прост. Първо щеше да се увери, че Частити е в къщата. И ако беше, щеше да я изведе оттам, каквото и да означаваше това.

Обзет от напрежение и едва сдържано очакване, каквото не беше изпитвал досега, Рийд надникна през първия прозорец. На голия каменен под имаше четири легла, едното от тях беше празно. Незнайно защо, петият член на бандата не беше се мяркал през целия ден.

Сърцето му заби по-учестено. Рийд си проправи път към задната стена на къщата и надникна през страничния прозорец. Сърцето му се преобърна. Стаята се осветяваше от мъждивия пламък на една единствена свещ. Светлината осветяваше лицето на Частити, която спеше по гръб на единственото легло в стаята. Раменете ѝ бяха пристегнати с бяла превръзка, напоена с кръв.

Рийд преглътна мъчително, а Частити се размърда неспокойно и простена насън. Той се огледа предпазливо наоколо. Тъкмо се канеше да влезе през леко отворения прозорец, когато внезапно движение в ъгъла на стаята го накара да отскочи в сенките на нощта. Някаква фигура се раздвижи в стола в ъгъла, където не стигаше светлина. След миг фигурата приближи към леглото и Рийд веднага разпозна стройния мъжки силует.

Беше Морган.

Дълго таената омраза сега го блъсна в гърдите и едва се сдържа да не скочи през прозореца и да излее болката и гнева си върху това нищожество. Но разумът надделя. С усилие потискайки мъчителните емоции, Рийд безмълвно наблюдаваше как Морган се приведе над

леглото на Частити. Чу го да ѝ шепне, а тя промърмори нещо в отговор. После Частити извърна глава и сякаш отново потъна в сън, а Морган дълго време остана приведен над леглото ѝ.

Рийд напрегна волята си, за да овладее бурната вълна от връхлетели го чувства. Опита се да разсъждава трезво и хладнокръвно да прецени ситуацията. Ясно виждаше револвера на Морган. Нямаше начин да успее да проникне в стаята, преди Морган да го използва. Не можеше и да рискува да нарани Частити, ако се опиташе да стреля отвън.

Рийд се отдръпна от прозореца. Трябваше първо да узнае колко зле е ранена Частити, а след това все щеше да измисли някакъв план. Налагаше се да запази търпение и да изчака по-благоприятен момент, за да бъде сигурен, че няма да изложи на опасност живота на Частити, вместо да я спаси.

И все пак, ако Морган понечеше да я докосне...

Морган стоеше над леглото, вторачен в бледото лице на Частити, а в главата му се лутаха безредни мисли. Погледът в очите на Кончита, след като я бе ударил, го изпълваше с безпокойство. Някакво необяснимо предчувствие не му даваше мира. Дълго време се беше въртял в леглото на Търнър в другата стая, а сънят все бягаше от очите му. После бе дошъл да види Частити, но един поглед към уязвимата ѝ красота му бе достатъчен, и после нямаше сили да си тръгне.

Тя спеше, а гърдите ѝ се повдигаха и отпускаха равномерно. В този момент жаждата му да я притежава беше непоносима. Вече нямаше съмнение, че Частити е предизвикателството, което бе очаквал цял живот. Беше го почувствал още в момента, в който я видя. Още тогава бе доловил вътрешната ѝ сила, и тя го привлече като магнит. В онзи миг бе разбрал, че трябва да притежава тази жена.

Преди малко, докато дремеше свит на стола в ъгъла, се опитваше да си представи какво ли ги очаква в бъдещето. Той щеше да ухажва Частити. Щеше да я накара да му повярва. Щеше да я накара да си мисли, че светът не е цял без неговата любов — както бе правил с толкова много жени преди нея.

Но дали тя щеше да се отрече от догмите на своето възпитание заради него? Тази мисъл го изпълваше с неувереност. Но Морган беше

сигурен в едно нещо — вече бе убил заради нея и би убил отново, за да я задържи — дори ако това означаваше да пожертва и нейния живот.

Всичко или нищо. Не можеше да бъде другояче.

Рийд не се помръдна от прозореца докато Морган гледаше замислено неподвижното лице на Частити. После се обърна и бавно се върна на стола си в ъгъла. Рийд чакаше, обзет от всепоглъщаща омраза.

Вбесен от своята слабост, Рийд изчака Морган да заспи, а после си наложи да се отдръпне от прозореца и потъна в тъмнината.

— Оседлай тези коне! По дяволите, Бартел, за нищо не те бива!

Утринното слънце изгаряше раменете му, докато Морган прекосяваше с широки крачки двора и поемаше юздите от ръцете на Бартел. Той провери дали фургонът е добре привързан за конете и извика гневно към Бартел:

— Връщай се при стадото и помогни на останалите! Пригответе се бързо. Тръгваме по мой сигнал.

Когато се върна в кухнята, Морган огледа празната кухня. Доволен да види, че не е останало нищо, освен някои незначителни кухненски прибори, той се отправи към спалнята. Частити седеше на края на леглото, а недалече от нея стоеше Кончита.

Частити го погледна и сърцето му замря. Беше облечена в проста блуза и пола, косата ѝ беше свободно прихваната на тила. В този миг един непокорен кичур падна над челото ѝ и тя го отметна с ръка. Огненият цвят на косите ѝ остро контрастираше с бледата ѝ кожа и тъмните кръгове около очите ѝ. Никога не я беше виждал по-красива.

Когато пристъпи към нея, Частити се изправи и направи неуверена крачка. Леко раздразнен от усилието ѝ да се покаже независима, Морган подметна:

— Още си твърде слаба. Ще те отнеса до фургона.

— Мога да вървя и сама.

— Казах вече, ще те отнеса.

Той посегна да я вдигна на ръце, но Частити го отблъсна.

— Аз пък казах, че ще вървя сама.

В очите му проблесна унищожителен гняв. Частити изправи рамене и отвърна на погледа му, без да трепне. Морган забеляза как

Кончита инстинктивно се сви в ъгъла и с изненада осъзна, че ако Частити беше някоя друга жена, нямаше да се поколебае още в този миг да ѝ покаже кой командва. Но тя не беше коя да е жена.

Временно примирен, Морган кимна.

— Така да е.

Той видя с какво усилие Частити повдигаше нозете си. Но вместо да я нахока, я последва към кухнята, без да каже и дума. Виждаше, че тя губи сили. Не пропусна да забележи и как залитна, когато я лъхна свежия въздух на двора. Частити вече се задъхваше. Морган очакваше тя всеки миг да се строполи на земята от нечовешкото усилие, но това не се случи. По челото ѝ избиха едри капки пот, но тя продължи да крачи упорито към фургона и се спря едва когато стигна страничните стъпала.

Твърдо решен да я накара да моли за помощ, той безучастно наблюдаваше как Частити се взира безпомощно във високото стъпало. В следващия миг тя повдигна тежко крак и се изтласка нагоре.

Извън себе си от гняв, Морган се обърна и видя Кончита, която го гледаше безмълвно. Едва сдържайки яростта си, той пристъпи към нея и с приглушен глас ѝ нареди:

— Искам да караш фургона пред стадото. Знаеш как да го управляваш. Поддържай достатъчно висока скорост, за да не те настигаме. Ще се погрижа някой да язди до вас през цялото време, за да не се изгубите. — Той пристъпи още крачка към нея и прошепна досами ухото ѝ: — И карай внимателно, Кончита. Нали знаеш какво ще последва, ако нещо ѝ се случи?

Тъмните ѝ очи задържаха погледа му.

— Si, знам.

Морган погледна към Бартел, който вече беше на седлото.

— Ти ще яздиш с тях.

Фургонът потегли със скрибуцане и Морган рязко пришпори коня си след тях.

Частити затвори уморено очи, щом колелата на фургона проскърцаха и се завъртяха. Тя се олюля и едва съумя да се задържи изправена. Усилието да се добере сама до фургона бе изцедило всичките ѝ сили. В началото дори тя самата не вярваше, че ще успее да

се повдигне от леглото, но мисълта да позволи на Морган още веднъж да упражни върху нея лицемерната си усмивка, ѝ даде сили.

Унила и измъчена, Частити приглади сламената постеля, върху която бе седнала. В този момент споменът за Рийд, притиснат плътно до нея върху грубия сламеник, беше толкова жив, че дъхът ѝ секна. Никога повече нямаше да го види, никога нямаше да чуе гласа му или да почувства нежния му допир. Частити изтри припряно една сълза и тръсна глава. Погледът ѝ попадна върху седалката на капрата. Оттам я гледаше Кончита, стиснала юздите в ръка. Мексиканката извиси глас, за да надвика тропота на колелата:

— Е, значи плачеш за мъжа, който си загубила!

— Не — отвърна ѝ Частити с мрачна решимост. — Няма да си губя времето да плача.

Устните на Кончита се извиха в странна усмивка.

— Буено. Нито пък аз.

Отвъд хълма, Рийд се метна на кестенявата кобилка. Откакто се върна след тайната си разходка до къщата през нощта, не бе успял да заспи. Начинът, по който Морган се държеше с Частити и очевидната му загриженост за състоянието ѝ му подсказваха, че тя не му е разкрила истинската си самоличност или пък истинската причина да навлезе на индианска територия.

Безпокоеше го мисълта какво си мислеше Частити, че се е случило с него. Дали пък Морган не ѝ беше казал, че е бил убит по време на индианската атака, която сам той бе инсценирал? Тази мисъл го разяждаше. Може би дори в този миг Частити скърбеше за него.

Тя все още беше много слаба. Бе я наблюдавал, докато вървеше залитайки към фургона. Морган я бе придружил, но не ѝ подаде ръка да я подкрепи. Рийд инстинктивно чувстваше, че тя не му е позволила да ѝ помогне. Но репутацията на Морган бе добре известна из цял Тексас. Той нямаше да позволи да го отблъскват още дълго.

Само да можеше да предугади какво си е наумил Морган...

Нямаше много време. Трябваше да се добере до Частити, преди търпението на Морган да се изчерпи. Копнеше да я притисне в обятията си. Само по негова вина в момента тя беше ранена и страдеше. Трябваше да ѝ се отплати.

Жадуваше да я люби. Да, щеше да я люби с цялото си сърце.

Ярката дневна светлина постепенно премина във вечерен сумрак. Придвижването се оказа трудно. Наложил се през цялото време Морган да върви със стадото, а Бартел съпровождаше фургона отпред. Морган се чувстваше изнервен, след като не можел да смени Бартел и да язди покрай Частити, както първоначално бе планирал. Дразнеше го и мисълта, че Бартел е мързелувал, докато той се бе потил под жарките слънчеви лъчи. Изпитваше нужда да му го върне. Бартел го очакваше тежка нощ.

— Ти ще идеш пръв на пост, Бартел.

Погледът, който Бартел му отправи, не остана незабелязан за Морган.

— Да не би да се оплакваш? — свъси вежди Морган.

— Не, стига някой да дойде да ме смени след няколко часа. Не смятам да прекарам цялата нощ със стадото.

Морган го изгледа унищожително.

— Ще останеш със стадото толкова време, колкото ти наредя, дори това да означава цяла нощ. И гледай да останеш буден. Не ми се ще да губя още добитък, както в оная нощ, когато двамата с Търнър трябваше да върнете стадото. Само да изчезне още някое говедо и ще го удържа от парите ти.

Бартел свали шапката си и я захвърли на земята.

— Не можеш да ме накараш да ида на пост, преди да съм ял.

— Яж бързо и веднага отивай при стадото. — Без да дочака отговор, Морган се запъти към фургона. Вървеше бавно, свъсил вежди. Не беше виждал Частити през целия ден. Бе успял само да я зърне, когато установиха стадото за през нощта и той се отби до фургона. Ненавиждаше мисълта, че тя ще го види покрит с прах и вонящ на животни, но просто отчаяно искаше да я види. А щом я бе заговорил, тя му се усмихна отпаднало и посърналото ѝ лице още повече го разтревожи.

Морган спря за миг до огъня и взе една чиния. Махна на Кончита да я напълни с храна, а после понечи да продължи към фургона.

— Тя каза, че не е гладна.

Морган изгледа унищожително мексиканката.

— Не си спомням да съм те питал. — После се качи на фургона и се отпусна на сламеника до Частити. — Донесох ти малко храна.

— Не съм гладна.

Той докосна внимателно превръзката на рамото ѝ, а тя импулсивно се отдръпна. Морган свъси вежди.

— Боли ли те?

— Не.

— Лъжеш.

Частити го погледна право в очите.

— Добре съм.

— Кончита смени ли превръзката ти?

— Няма нужда. Раната вече не кърви.

— Проклетата вещица! Казах ѝ да я смени! — Морган прокара пръсти през косата си. — Дай да я погледна.

— Не.

— Казах...

— Казах ти, че съм добре!

— Не, не си! — Морган едва сдържаше раздразнението си. — Добре, разбирам как се чувстваш. Ще кажа на Кончита да смени превръзката по-късно. Но ако искаш да възстановиш силите си, трябва да се храниш. След ден или два ще се срещнем с човека, който ще купи стадото. Дотогава няма да мога да те отведа на лекар. — Морган замълча за миг. — Просто не искам да ти се случи нищо лошо, Частити.

Частити го изгледа вторачено. Той видя как тя вирна брадичка и присви решително устни, преди да му отговори:

— Ще се почувствам по-добре, ако се поразходя.

— Не мисля...

— Искам да повървя.

Ако беше някоя друга жена...

— Добре. Щом така искаш.

Той посегна към нея, но Частити се отдръпна със скована усмивка.

— Мисля, че ще е по-добре, ако вървя сама.

Морган кимна. Щеше да ѝ даде всичко, което тя поискаше. Този път това беше цената, за да получи онова, което желаше.

Морган се сепна при тази мисъл. Възможно ли беше? Наистина ли бе започнал да приема, че е длъжен да си плаща за нещо, което

можеше просто да си вземе? Нима Частити в крайна сметка щеше да направи от него почтен мъж?

Морган трудно сдържа усмивката си. Отговорът на този въпрос беше съвсем прост.

Никога.

Кончита се взираше във фургона, където преди минути бе изчезнал Морган, а лицето ѝ още гореше от поредното унижение, от демонстративната проява на пренебрежение от страна на мъжа, когото бе обичала с цялото си сърце.

— Какво има, Кончита?

Тя се обърна неохотно към Бартел, който седеше край огъня с чиния в ръка.

— Кога най-после ще си набиеш в главата, че Морган вече не го е грижа за теб? Той вече споделя страстта си с друга жена.

— Не е вярно.

— Е, може и да имаш право. Все още не я е подмамил в леглото си, но скоро и това ще стане. Изглежда е готов на всичко, за да я спечели. Никога преди не съм го виждал да си губи така ума по жена и никога не съм виждал някоя да го отблъсква толкова дълго. — Бартел повдигна насмешливо вежди. — Ти поне трябва да знаеш това.

Да, знаеше го.

Бартел облиза последните остатъци от храна по чинията си и я захвърли на земята. После се приближи плътно към Кончита и прошепна в ухото ѝ с интимен тон:

— Скоро ще си потърсиш нов мъж, нали, захарче?

Кончита се отдръпна рязко и присви устни с отвращение.

— Не съм достатъчно хубав за теб, нали? — В тъмните очи на Бартел проблеснаха гневни искрици. — Не съм такава добра партия. Не съм така млад като Морган и не ухаю толкова сладко.

Змия.

— Сигурно предпочиташ да се върнеш в някой крайпътен хан. Там поне ще имаш обожатели в изобилие. Но знаеш ли какво? Те всичките ще миришат като мен!

Отровна змия!

Бартел се изхили доволно. Той се изправи бавно и понечи да тръгне, но точно в този момент погледът му попадна върху фургона,

където Морган внимателно помагаше на Частити да слезе по стъпалата.

— Какво ще кажеш за това, Кончита? — сниши глас Бартел. — Държи се с нея така, сякаш е от стъкло. По-добре ли се чувстваш сега?

Кончита изправи сковано гърба си.

— Колко време мислиш, че ще му отнеме да я вкара в леглото си? Тя е възпитана жена и почита бога. Като се замисля, може и да му отнеме цяла седмица.

Кончита рязко стана и разтреперана от яд се изгуби в сенките на нощта, а зад гърба ѝ продължаваше да отеква смехът, на Бартел.

Той не смееше да се приближи повече от това.

Скрит недалеч в храстите, Рийд наблюдаваше гъвкавите сенки, които се движеха около огъня. Един дълъг и нелек ден беше към своя край и през цялото време Частити беше съвсем близо до него и същевременно така далече.

В момента мъжете вечеряха. Той вече се бе нахранил с част от продуктите, които откри сутринта в изоставения лагер. Никога повече от сега не бе изпитвал нужда да възвърне бързо силите си.

Някакво движение встрани на фургона привлече вниманието му и го накара да се отдръпне предпазливо. Рийд замръзна, когато на стълбичките изникна Морган и внимателно свали Частити на земята.

Сърцето му се преобърна. Тя беше толкова близо... толкова близо, че можеше да види бледността на лицето ѝ и треперенето на нозете ѝ, докато се опитваше да върви.

Морган посегна да я подкрепи.

Не я докосвай, по дяволите!

Частити отблъсна ръката му. Тя се запъти с усилие към огъня и в стомаха на Рийд се сви болезнен възел. Беше толкова слаба! Дори и да успееше да я измъкне, Частити не би могла да бяга заедно с него.

Рийд стисна пушката в ръката си. Изкушението беше толкова голямо, но Частити беше на пътя на куршумите. Не можеше да рискува всичко да се повтори.

Но къде ли отиваше Морган? Какво ли смяташе да прави? Рийд не бе успял да подслуша плановете им и нямаше представа накъде са се запътили, но отлично знаеше, че ще им трябва поне още един цял

ден, за да излязат от земите на индианците. Знаеше също, че спешно трябва да предприеме нещо, иначе щеше да стане твърде късно.

Рийд се взираше напрегнато в Частити, а устните му зашепнаха в тъмнината тържествено обещание, което извираше дълбоко от сърцето му:

— *Скоро ще те измъкна, Частити. Не се предавай, скъпа.*

При тези свои думи Рийд се сепна. Частити беше съвсем немошна, но съумяваше да държи Морган на една ръка разстояние. Неговото наивно момиче успяваше да надиграе известния в цял щат престъпник.

Усмивката, която озари устните на Рийд, бе последвана от остро пробуждане в гърдите му.

— *Обичам те, Частити. Не можеш ли да ме чуеш, скъпа? Обичам те от все сърце.*

Частити вървеше решително към лагерния огън. Внезапно се спря, почувствала топло пламъче някъде дълбоко в сърцето си. Гърлото ѝ мъчително се сви и тя преглътна с усилие. Сякаш ненадейно Рийд бе докоснал устните ѝ с целувка.

Заля я гореща вълна от емоции. *Обичам те, Рийд*, отвърна му мислено тя.

— Какво има, Частити?

Тя не знаеше какво да отговори.

Погрешно взел емоциите ѝ за слабост, Морган изсумтя:

— Казах ти, че трябва да си почиваш! — Без да дочака отговор, той я вдигна на ръце и я отнесе обратно във фургона. Частити видя какво усилие му костваше да сдържи гнева си, когато добави: — Опитваш се да надскочиш себе си. — И след като тя не му отговори, Морган подхвърли с нетърпящ възражение тон: — Искам да се нахраниш, преди да заспиш.

А когато той се обърна и с широки крачки напусна помещението, Частити за първи път изпита благодарност към този човек, задето я освобождава от присъствието си.

Горещото утринно слънце пареше по раменете на Морган, докато се опитваше да преброи окървавените трупове на животни пред себе си. Най-после вдигна очи, обзет от люта ярост.

— По дяволите, Бартел, как можа да позволиш това?

— Проклетата котка се е промъкнала съвсем незабелязано! Не съм усетил нищо, докато не изгря слънцето.

— Защото си заспал, затова!

— Не е вярно!

Морган отново извърна поглед към неспокойно сновящите говеда.

— Пак си проявил небрежност и сега всички ще плащаме за това! Погледни тези животни! Толкова са наплашени, че сигурно цял ден ще подскачат при всеки звук!

— И какво съм виновен аз?

— О, ти никога не си виновен, Бартел!

Морган изсумтя презрително и пришпори коня си към лагера. След минути вече слизаше от седлото и се отправяше с широки крачки към фургона.

— Приготвяй се, Кончита. След малко тръгваме. — Той я изгледа пренебрежително и се запъти към страничната стълбичка, като пътьом извика през рамо. — Нямаме време за губене. Чака ни дълъг и уморителен ден.

Нападението над стадото през изминалата нощ беше неочаквано и досадно препятствие. Морган имаше страхотни планове за предстоящия ден. Беше се надявал, че сега, след като животните са свикнали с пътя, ще им е по-лесно и ще успее да прекара известно време с Частити. Трябваше бързо да спечели пълното ѝ доверие и това беше най-неотложната му задача. Частити не беше като другите жени. Дори и сега, когато беше ранена и потънала в скръб по съпруга си, успяваше да запази относителна независимост и да го държи на разстояние. А той трябваше бързо да стопи това разстояние. Морган не

се съмняваше, че ще успее, стига само да разполагаше с известно време — време, от което Бартел го бе лишил, защото бе предпочел да подремне, вместо да наглежда стадото.

Морган ругаеше грубо лошия си късмет докато изкачваше стълбичката към фургона, а гневът му премина в друг вид емоции, щом видя Частити. Този път тя изглеждаше далеч по-силна — женствена и спретната, а ненатрапчивата сдържаност, с която го поздрави, само го накара да я пожелае още по-силно. Морган се усмихна.

— Готова ли си да тръгваме?

— Да. — Тя замълча за миг, сякаш се колебаеше. — След колко време очакваш да стигнем до някой град?

— Все още не мога да ти кажа със сигурност — отвърна уклончиво Морган. — Зависи с каква скорост ще успеем да се движим. Животните са наплашени. Пътуването може да се проточи малко по-дълго, отколкото очаквах. Днес Уолкър ще язди покрай вас. — Той се намръщи. — Налага се да остана при стадото през по-голямата част от деня. Не го ли сторя, ще стане по-лошо.

Частити не му отговори.

— Ако имаш нужда от нещо, Кончита ще се погрижи за теб. Не го ли направи, Уолкър ще я накара да се държи по-мило.

— Кончита е много услужлива.

— Сигурно... Само я подсети да смени превръзката ти днес. — Морган свъси вежди, а на лицето му се изписа искрено разкаяние. — Наистина бих искал сам да се погрижа за теб, но нямам друг избор.

— Разбирам.

— Ще ти се отплатя, ще видиш.

— Няма нужда.

— Ще се грижа добре за теб, Частити. Това е обещание.

Частити сведе мълчаливо поглед, а в слабините на Морган се надигна желание, каквото не бе изпитвал досега. Ако не трябваше да върви при стадото...

Морган се извърна рязко и едва не се сблъска с Уолкър, който стоеше наблизо.

— Искам да пазиш този фургон с цената на живота си — промърмори тихичко Морган. — Разбра ли ме?

Без да дочака отговор, той се метна на седлото и пришпори коня си в галоп.

Лицето на Частити все още беше сгърчено от презрение, когато фургонът подскочи и потегли с протяжно скърцане.

Ще се грижа добре за теб.

Обещание от устата на убиец!

Частити се обърна към капрата, където Кончита държеше здраво юздите. Никога не беше срещала жена като Кончита — така млада и същевременно по-възрастна, отколкото Частити някога щеше да бъде. Питаше се колко ли пъти Морган ѝ бе давал обещания и после бе забравял за тях. Питаше се още дали Кончита изобщо някога му беше вярвала.

Надяваше се скоро да узнае.

Частити се изправи и си проправи път към капрата. Щом стигна до седалката, се поколеба само за миг, преди да надигне глас, за да надвика тропота на колелетата:

— Знаеш ли къде отиваме, Кончита?

Погледът на мексиканката остана прикован в пътя.

— Не. Морган няма навика да ми доверява плановете си.

Сърцето на Частити трепна от съчувствие.

— Съжалявам, Кончита.

Кончита я погледна, а в очите ѝ проблесна ненавист.

— Не си прави труда да ме съжаляваш! По-добре съжалявай себе си!

Частити трепна.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо не искам да кажа! Това не е моя работа. Морган ми даде да разбера, че не иска да се месея в живота му, а аз съм свикнала да му се подчинявам!

— Защо, Кончита? — Внезапно уплахата отстъпи място на гнева.

— Защото знаеш, че Морган не е онзи, за когото се представя? Затова ли? Защото знаеш, че е извършил ужасни неща?

— Е, значи не си чак такава глупачка, каквато изглеждаш.

— Не, Кончита, не съм глупачка. Знам, че Морган е уби...

— Наистина ще си глупачка, ако кажеш и думичка повече! — прекъсна я грубо Кончита.

— Но е истина, нали?

— Истина ли? — Усмивката на Кончита бе лишена от топлота.
— За мен истината е лукс, който отдавна не познавам. Отдавна свикнах с лъжите. Те ми помагат да оцелея.

— И все пак има хора, които не заслужават да живеят, Кончита, защото отнемат живота на други. Защото убиват невинни хора, само защото са пожелали да живеят почтено. Не можем просто да се правим, че не виждаме и да ги оставяме да продължат да вършат същото!

— Това не ме засяга!

— Това засяга всички ни!

— Морган ме обичаше!

— Морган никога не е обичал никого!

— Лъжеш!

Почти задавена от вълнение, Частити си пое дълбоко дъх.

— Няма значение дали е лъжа или истина. Изводът е един и същи. Морган вече не те обича.

— Заради теб!

— Не, заради Морган! Защото се е отегчил от теб, също както би се отегчил и от мен. Но аз няма да му дам този шанс.

Огнените очи на Кончита я пронизаха.

— Морган винаги получава своето.

— Не, не и този път. Аз винаги ще обичам само един мъж.

— Той е мъртъв.

— Не, дълбоко в сърцето ми Рийд е жив.

Кончита се изсмя пренебрежително.

— Морган не иска сърцето ти!

Обзета от внезапна слабост, Частити си пое с усилие въздух. Ръката ѝ се вкопчи в златния медальон, сякаш търсеше подкрепа от него. Смехът на Кончита отново заглуши тропота на колелетата.

— Също като оная puta!

Пребледняла, Частити вторачи нетрепващ поглед в Кончита.

— Никога не си виждала puta с медальон като моя. Морган ми каза, че си ме излъгала!

— Не съм те лъгала!

Сърцето на Частити сякаш се преобърна.

— И къде си видяла тази жена?

— В един крайпътен хан, където си изкарваше прехраната.

— Къде се намира този хан?

— Недалече оттук. — Кончита присви презрително устни. — Лесно ще я намериш, ако поискаш. Ще ми достави огромно удоволствие Морган да узнае, че всичко, което ти казах, е истина.

— Кончита... моля те, трябва да знам. Къде се намира този хан?

— В Колдуел.

Частити застина.

— В Колдуел? Колдуел, Канзас?

— Да.

Частити затвори очи, поразена от неочакваното разкритие.

— За какво си приказвате вие двете?

Гласът на Уолкър, внезапно извисил се иззад фургона, накара Частити да се сепне и бързо да отвори очи. Врълхлетяха я слабост, безсилие и разяждаща болка. Победена от силата на емоциите, тя се отпусна на колене.

— Връщай се отзад във фургона и лягай, по дяволите! — Уолкър вече яздеше досами тях, а в погледа му се четеше безумна паника. — Ако Морган те види такава, всички ще си изпатим!

Думите му почти не достигаха до съзнанието ѝ. Отмаляла под натиска на болката и безсилието си, Частити изпълзя до сламения одър във фургона. Отпусна се и затвори сломена очи, а в главата ѝ се блъскаха нерадостни мисли за изгубена любов и пропилені завинаги шансове.

Гъст облак от прах обгръщаше скупченото стадо. Рийд придърпа плътната кърпа над очите си, за да се предпази от праха, и огледа напрегнатото говедата от прикритието си край пътя. Слънцето блестеше високо в небето. Животните бяха наплашени и неспокойни. Цяла сутрин създаваха проблеми и забавяха придвижването. Морган и хората му правеха всичко възможно да ги удържат, но нерядко по няколко от тях се откъсваха и побягваха панически встрани. На Морган явно не му достигаха хора — проблем, с които несъмнено не бе очаквал да се сблъска. Сигурно затова бе пренебрегнал опасността и изпращаше по някой да наглежда околността само в случай на нужда — пропуск, от който Рийд възнамеряваше да се възползва.

Рийд се приведе над седлото и предпазливо навлезе в гъстата пелена от прах край стадото. Наближаваше пладне. Мъжете сигурно бяха гладни, а продължителната жажда допълнително изнервяше животните. Знаеше, че никога няма да намери по-подходящ момент.

Рийд запали факлата, която предвидливо бе подготвил. Огънят лумна и той пришпори коня си покрай говедата. Подвикваше приглушено и тикаше факлата досами копитата на подплашените животни.

Резултатът бе мигновен.

Животните изправиха глави и нададоха уплашено мучене, само миг преди стадото да се пръсне в панически бяг във всички възможни посоки.

Стампедо!

— Какво, по дяволите, е това?

Кончита също го чу. Тя разпозна паническите звуци едновременно с Уолкър и очите ѝ се разшириха от ужас. Тропотът на обезумели копита вече наближаваше към тях, когато Уолкър изкрещя:

— Това е стампедо! Разкарай този фургон от пътя или подивелите животни ще минат през него!

С треперещи ръце, Кончита пришпори конете в безумен бяг. Беше виждала веднъж фургон като този, заклещен наскред стампедо. От пътниците в него почти не бе останало нищо, което да погребат.

Тя изкара фургона встрани от пътя, а сърцето ѝ се преобърна, щом побеснялото стадо изплува пред погледа ѝ. Червенокосата жена се надигна и пипнешком се добра до капрата. Очите ѝ се разшириха, щом видя приближаващото стадо.

— Какво става?

— Стампедо. — Кончита вирна гордо брадичка, твърдо решена да не показва страха си. — Нещо е изплашило животните и сега бягат панически.

Уолкър, който с всички сили се опитваше да овладее коня си, танцуващ нервно под него, се обърна рязко към Кончита:

— Ще отида да помогна, преди да сме изгубили половината стадо. Вие стойте тук, в безопасност. В никакъв случай не помръдвай фургона оттук, разбра ли?

Кончита не му отговори.

— Отговори ми, по дяволите, или още сега ще пробия сърцето ти с куршум!

Кончита стисна упорито устни.

— Няма да мърдам фургона.

Погледът ѝ остана вторачен в Уолкър, докато не го изгуби сред прахоляка.

Тропотът на обезумялото стадо заглъхваше в далечината. Облакът от прах, който остана подире му, все още се носеше в озарения от слънце въздух и се стелеше на пластове по неподвижния фургон, спрял на безопасно разстояние от пътя.

Рийд върза коня си сред храстите и предпазливо приближи фургона. Пушката в ръката му бе заредена, но Уолкър не се мяркаше наоколо. Дотук всичко се развиваше според плана му. Уолкър бе чул навреме приближаващото стадо и бе изместил фургона на безопасно разстояние от пътя. А после сигурно беше отишъл да помага да съберат животните.

Той огледа внимателно околността за последен път и приближи фургона. Уолкър го нямаше. Пътят му беше чист.

И тогава дочу шум от нечий стъпки.

Рийд се обърна в момента, в който проеча женски глас, студен и непреклонен като смъртта:

— Хвърли оръжието, *senor*!

— Рийд!

Частити се олюля от изненада, щом видя Рийд да стои жив и здрав, изправен в целия си ръст пред нея. Само преди минути бе видяла Уолкър да изчезва след обезумялото стадо и бе почувствала цевта на револвера на Кончита, притисната между ребрата ѝ. Вцепенена, тя нямаше друг избор, освен да се подчини на мексиканката, да слезе от фургона и да чака, без да издаде и звук. Чувстваше се смутена и изплашена, но последното нещо, което бе очаквала, беше да види Рийд, застанал на няколко крачки от нея.

А сега сърцето ѝ тупкаше учестено, докато забравимите сини очи я изучаваха изпитателно. Онемяла от изумление, Частити понечи импулсивно да се втурне в обятията му, но хладната цев на револвера в гърба ѝ я възпря.

— Не мърдай! — нареди ѝ мексиканката с леден глас.

Рийд пристъпи инстинктивно крачка напред, но Кончита отново извиси глас:

— Спри или ще стрелям!

Рийд се закова на място.

— Хвърли оръжието!

Рийд разтвори ръка и пушката тупна на земята. А когато заговори, плътният му глас беше сладка музика за ушите ѝ, която допреди миг Частити смяташе, че никога повече няма да чуе:

— Добре ли си, Частити?

— Той ми каза, че си мъртъв! — Частити все още беше като замаяна. — Видях как куршумът те улучи. Видях как падна. Затова му повярвах!

Кончита махна на Рийд да се приближи. Спря го, щом стигна на няколко ярда разстояние от тях. После притисна револвера още поплътно в гърба на Частити и се обърна остро към Рийд:

— Ти не си божи служител, за какъвто се представяш, нали, *senor*?

Очите на Рийд се впираха в Частити с такъв копнеж, че сърцето ѝ подскочи.

— Не — отвърна лаконично той.

— Знаех си. Защо си тук?

— Навлязох на индианска територия, за да заловя Морган. — Частити почувства тръпката, която разтърси Кончита, докато Рийд продължи: — Отдавна го преследвам. Искях да го хвана и да го изправа пред закона... но вече не ме е грижа за това. Искам само да измъкна Частити оттук, преди да е станало твърде късно.

— Сигурно искаш да убиеш Морган?

Изсеченото лице на Рийд се скова.

— Ако той се опита да ме убие или ако посегне на Частити — да, бих го убил.

— Знаех, че наблюдаваш фургона.

Ненадейното признание на Кончита накара Частити да се обърне сепнато към нея. Мексиканката продължи, без дори да трепне:

— Снощи беше край лагера. Наблюдаваше ни, докато Морган и жена ти се разхождаха. Беше по-неподвижен и от сенките. —

Неочаквано тя запита: — Какво ще направиш сега, ако сваля револвера?

— Просто ще взема Частити със себе си. Ще имаме нужда от известна преднина. Затова и подплаших стадото, за да можем двамата с Частити да изминем достатъчно разстояние, преди Морган и хората му да ни последват.

— Не, стампедото няма да ви осигури достатъчно преднина.

Частити видя как изражението на Рийд се скова, преди Кончита да подметне:

— Аз ще ви дам времето, от което се нуждаете.

Кончита свали бавно револвера. Частити мигом се втурна напред и успя да направи само няколко неуверени крачки, преди силните ръце на Рийд да се заключат около нея. Останала без дъх, тя се опиваше от топлината му, от аромата му.

— Побързайте, трябва да вървите!

Частити се обърна сепнато към Кончита.

— Ела с нас!

— Не.

— Няма да си в безопасност, ако Морган се досети, че си ни помогнала.

Устните на Кончита се изопнаха в усмивка, в която нямаше топлота.

— Знам как да се оправя с Морган.

— Но...

— Само едно нещо искам от теб. — Кончита повдигна полата си и извади лъскав нож от ножницата на бедрото си. Тя пристъпи към тях и ръката ѝ се стрелна с такава скорост, че Частити дори не осъзна намерението ѝ, преди да види яркия кичур коса в дланта ѝ. После мексиканката отстъпи крачка назад и сдържано нареди: — А сега вървете!

Рийд се наведе да вдигне пушката си от земята и обгърна с ръка раменете на Частити.

— Да вървим.

— Но...

Гласът на Частити замря, щом Кончита рязко се обърна и се покатери във фургона.

Миг по-късно Частити вече седеше на седлото пред Рийд и нямаше сили да мисли за нищо друго, освен за познатата топлина на гърдите му и ритмичния ход на коня, който ги отвеждаше далеч от злото.

* * *

Онзи малоумен глупак изобщо не биваше да ги оставя сами!

Пришпорвайки коня си до предела на силите му, Морган препускаше, приведен на седлото, по утъпкания от копита път, по който говедата бяха преминали едва преди час. Разярен от неочаквания развой на събитията, той все още не можеше да проумее какво бе подплашило животните. Единственото нещо, в което беше сигурен, бе, че когато преди час го видя да изплува от прашния облак зад гърба му, Уолкър беше по-близо от всякога до опасността да срещне небесния си създател.

Морган напрегна погледа си в далечината и различи очертанията на фургона пред себе си. При вида на прашния брезент въздъхна с облекчение. И сам не знаеше какво бе очаквал да види. Отдавна нямаше доверие на Кончита. Може би беше очаквал тя да потегли с Частити и фургона, но мексиканската кучка явно бе твърде умна, за да го стори. Тя несъмнено знаеше, че би я преследвал до последно и че щом я настигнеше, животът ѝ щеше да продължи само колкото трае едно натискане на спусъка.

Истината беше, че започваше да се чувства неудобно в ролята, която играеше пред Частити. Търпението му беше на изчерпване. Случваха се твърде много непредвидени неща.

Морган спря коня си недалече от фургона и застана нащрек. Нещо не беше наред. Отвътре не се долавяше никакво движение.

Морган инстинктивно докосна с ръка револвера в кобура си. С изострени сетива, той приближи предпазливо фургона и огледа напрегнато околността. Беше на няколко ярда от фургона, когато пред него се изправи Кончита.

— Къде е Частити? — попита я Морган.

— Във фургона. Беше изморена и заспа.

— Заспа? При цялата тази врява? — Морган хвърли поглед към фургона. — Ходи ли да я видиш? Сигурно развива треска?

— Не. Просто спи.

Морган оголи злобно зъби насреща ѝ. Имаше нещо в начина, по който го гледаше. Той се усмихна.

— Нали не си мислиш, че ще успееш да ме измамиш, Кончита?

— Да те измамя ли, Морган?

Кончита пристъпи крачка към него — достатъчно, за да види блясъка на тъмните ѝ коси, сочния цвят на кожата ѝ и дълбините на огромните ѝ очи, толкова черни, че човек можеше да се изгуби в тях. Познатият аромат на мускус изпълни въздуха помежду им. Морган си спомни безбройните пъти, когато този аромат го бе поглъщал, беше го докарвал до луда страст по сочната ѝ плът.

Но тези дни бяха безвъзвратно отлетели.

Кончита простена от изненада, когато Морган я отблъсна грубо встрани. В следващия миг той се насочи решително към фургона. Изкачи се по стъпалата и се закова на прага. Одеялото бе придърпано високо върху тялото Частити. Беше толкова плътно завита, че се виждаше само кичур от великолепните ѝ коси.

Морган пристъпи бавно към нея и внезапно го връхлетя просветление. Частити беше неподвижна — съвсем неподвижна. Гърдите му се повдигаха тежко от вълнение, щом посегна да докосне косата ѝ. От устните му се изтръгна стон на изумление, когато кичурът остана в ръката му.

Морган дръпна рязко одеялото и видя купчина сгънати дрехи. Извън себе си от гняв, той скочи от фургона. С разкривено от ярост лице се запъти към Кончита, но се закова на място в мига, в който видя лъскавия револвер в ръцете ѝ.

— Puta... какво си ѝ сторила?

Кончита се усмихна — ослепителна усмивка, която би замаяла главата на всеки друг мъж.

— Тя си отиде, Морган. Нейният мъж я отведе! Нали разбираш, той не е бил мъртъв. Жив е и сега я отвежда далече, където никога няма да я откриеш.

— В индианската мисия, където сигурно си мисли, че е в безопасност. Глупак! Толкова лесно ще си я върна! Ще...

— Не, този път ти си глупакът, Морган. — Усмивката на Кончита вече беше ледена. — Той не е свещеник. Било е само преструвка. Преследвал е теб! Дошъл е на индианска територия, за да те залови и изправи пред закона. А жената е дошла да му помогне.

Морган поклати глава.

— Не... не ти вярвам.

— Сега тя не е твоя жена, Морган. — Кончита вече не се усмихваше. — Никога няма да бъде твоята жена!

— Нима ти доставя удоволствие да го повтаряш, Кончита? — Морган пристъпи смело напред. — Е, на мен пък ми доставя удоволствие да ти кажа, че ти никога няма отново да бъдеш моя жена — и че само като те видя ми се повдига. А сега се разкарай от пътя ми!

— Не! Не мърдай, Морган! — Пръстите на Кончита побеляха около спусъка. — Няма да ти позволя да тръгнеш след нея.

— Напротив, точно това ще направя!

— Не.

— Дръпни спусъка, Кончита! Направи го! — Морган гръмко се изсмя. — Не можеш, нали? Защото все още ме обичаш, защото продължаваш да си мислиш, че е възможно да променя решението си и да те взема обратно. Не можеш да ме застреляш, нали?

— Напротив, Морган, мога. — Кончита видимо трепереше. — Мога, защото вече няма какво да губя. Ти ми отне надеждата и целия ми живот като стъпка любовта ми. Вече нямам нищо! Аз самата съм нищо! И нищо няма да загубя, ако...

Ръката на Морган светкавично се стрелна към кобура му и цевта на револвера му проблесна. Тялото на Кончита отскочи в мига, в който безпогрешният куршум я блъсна в гърдите. И докато тялото ѝ се свличаше на земята, на Морган му се стори, че е зърнал изумление в очите ѝ, преди клепачите ѝ да трепнат и да се затворят. Тази мисъл го развесели. Кончита го познаваше отлично. Не беше мислил, че ще успее да я изненада.

С презрителна усмивка на лицето, Морган се обърна и се метна на седлото. Кончита му бе казала, че Фарел е отвел Частити със себе си. И понеже Частити беше твърде слаба, за да язди сама, сигурно се придвижваха двамата с коня на Симънс. А ако беше на прав път, значи не бяха стигнали далече.

Все още стиснал червения кичур в ръка, Морган пришпори коня си, без да се обръща назад.

Тропотът на конски копита заглъхваше в далечината, когато клепащите на Кончита трепнаха и тя отвори очи. Дишането ѝ беше накъсано. Светлината на деня бавно избледняваше. А нейният млад живот си отиваше.

Кончита преглътна болката и напиралите сълзи. Но болката, която я разяждаше, не беше физическа. Болеше я душата — за онази жажда вътре в нея, която бе останала незадоволена, за безсмислената ѝ любов, отхвърлена и пренебрегната, за всичките мечти, в които някога бе вярвала и които само за миг бе видяла стъпкани в прахта.

О, Морган... Сърцето ѝ се късаше от болка. Как беше обичала този мъж! Само да можеше да я обича и той...

Гърдите ѝ мощно се надигнаха да поемат глътка въздух и нерадостните мисли на Кончита секнаха. Пред очите ѝ изплува лицето на Морган, устните ѝ се напрегнаха да прошепнат името му, но от тях не се изтръгна звук. И изведнъж ѝ хрумна докато лежеше просната на земята, а животът бавно я напускаше, че жена, която не е била обичана, всъщност изобщо не е живяла.

Дори не разбра кога дишането ѝ секна.

— Частити, скъпа...

Рийд чувстваше как Частити постепенно отпускате цялата си тежест върху гърдите му. От часове язدهа ритмично по прашния път. Слънцето вече слизаше на хоризонта. През цялото време Рийд пришпорваше коня до предела на силите му с надеждата, че ако съумеят да се изплъзват от Морган до залез слънце, шансовете им да му избягат ще се увеличат.

Но тялото на Частити се сковаваше от напрежение все повече и повече с всяка измината миля. Раната ѝ все по-остро напомняше за себе си. Рийд отлично знаеше какво усилие на волята ѝ костваше да остане мълчалива и неподвижна.

— Добре ли си, Частити?

Тя обаче не му отговори. Вместо отговор, главата ѝ рязко се изтърколи върху рамото му и в един кратък миг Рийд бе обзет от нечовешки страх.

Той спря коня и я обърна към себе си, а сърцето му препускаше в безумен ритъм. Лицето ѝ беше така бледо, сякаш бе напълно лишено от живот, и страхът му премина в неистова паника.

Рийд скочи пъргаво от гърба на коня и улови Частити в мига, преди да се смъкне от седлото. Отнесе я на ръце до храстите, положи я внимателно на хладната почва и забеляза, че превръзката на рамото ѝ е напоена с прясна кръв. Той отвори сръчно манерката си, свали пъстрата си бандана и я навлажни с вода. После избърса челото и неподвижното лице на Частити с хладната кърпа. Частити трепна и бавно отвори очи.

— Раната ти отново кърви.

— Не. — Тя се насили да се усмихне. — Нараних се, докато скачах от фургона с Кончита. Тогава раната прокърви, но после спря. — Забелязала изписаната на лицето му тревога, Частити добави: — Добре съм. Просто съм малко изморена.

Тя се огледа смутено наоколо, сякаш за първи път проумяваше къде се намират.

— Не бива да спираме, Рийд. Морган ще тръгне след нас веднага, щом се върне във фургона.

Рийд непреклонно я възпря, щом тя се опита да се надигне, и тръсна решително глава:

— Имаш нужда от малко почивка. — Той погали нежно бузата ѝ и докосна устните ѝ със своите. И внезапно със смущаваща яснота Рийд осъзна, че за него на този свят няма нищо по-важно от тази жена, която обичаше с цялото си сърце.

— Трябва да продължим, Рийд. — Частити отново понечи да се изправи. Тя отблъсна упорито ръката му, която се опита да я задържи. — Знаеш какво ще се случи, ако останем тук.

— Нищо няма да се случи. — Рийд улови ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Ще останем само половин час, за да си починеш, и веднага ще продължим.

— Рийд, чуй ме. — Гласът ѝ беше немощен, но сред зеленикавите искрици в очите ѝ проблясваше познатата решителност. — Ако преди няколко месеца някой ми беше казал, че сега ще съм тук с теб, с куршум в рамото и опасен убиец по петите, щях да му кажа, че е луд. Сега тази лудост се превърна в реалност, Рийд, но истинската лудост е в съзнанието на престъпника, който ни преследва. Ти знаеш

що за човек е Морган. Аз също успях да го опозная. Никога няма да забравя погледа в очите му. Този човек е лъжец и убиец, и няма да се спре пред нищо, за да постигне целта си. Ще побеснее, като се върне във фургона и види, че ме няма. Боя се за живота на Кончита. Не мога да проумея как е възможно жена като нея да го обича.

Частити спря да си поеме дъх, а погледът ѝ се прикова в очите на Рийд преди да продължи:

— Не я разбирам, но отлично знам как се чувства. Защото когато си мислех, че съм те изгубила завинаги, Рийд, животът ми сякаш бе изгубил смисъл. А сега ти отново си до мен и не мога да допусна отново да те изгубя. Затова ме чуй, Рийд — говореше умолително Частити. — Може и да съм изморена, но щом чувствам ръцете ти около тялото си, се чувствам силна. Не съм вече същата жена, която се качи на влака преди няколко седмици. Сега съм по-силна и по-мъдра. Знам какво е да обичаш. И няма да позволя на Морган да те откъсне от мен.

Със сърце, преливащо от чувства, Рийд за миг се усети неспособен да пророни и дума, само стоеше безмълвно и я гледаше. В съзнанието му изплува образът на жената, която бе приближила към него във влака. Толкова скромна, наивна и крехка, но същевременно пълна с вътрешна сила и непоколебима решимост. Външният вид на Частити се беше променил, но тази вътрешна сила бе останала непокътната. Какво го бе накарало да си помисли, че тя ще ги подведе в този момент?

С пресипнал от възмущение глас, Рийд прошепна:

— Дълги години търсих възмездие за зло, което не може да бъде заличено. Дойдох на индианска територия с вярата, че ако не мога да въдворя справедливост, поне ще намеря възмездие. Но вместо това, открих нещо много по-важно. — Рийд преглътна с усилие и изрече думите, които бликаха от дълбините на сърцето му: — Обичам те, Частити.

Погълнат от шеметни чувства, които не можеше да опише или назове, Рийд придържа нежно Частити в обятията си. Вдигна я на ръце и я отнесе до кротката кобилка, която чакаше наблизко. Позволи си само за миг да докосне устните ѝ, преди да я качи на седлото и сам да се метне зад нея.

Жалък нещастник... ще го убия!

Морган оголи зъбите си в грозна гримаса, докато препускаше като обезумял по прашната пътека. Само от време на време се обръщаше назад, за да види дали другите продължават да го следват. Не му беше отнело дълго време да се върне при стадото и да събере хората си. А после, без да губи време, беше последвал следите на Фарел. Засега късметът беше на негова страна.

Кончита. Без всякакви угризения бе оставил мексиканската кучка, просната на земята, а кръвта ѝ обилно напояваше почвата. Най-после се беше отървал от нея. И каквато си беше глупачка, тя го бе обичала до последно.

Частити. Коя беше тя? Каква беше? Единственото нещо, в което беше сигурен, беше, че която и да е, ще бъде негова.

Фарел. Подлото копеле изживяваше последния ден от живота си — последния си час дори. С отдавна неизпитвана наслада щеше да остави Частити да стане свидетел на смъртта на съпруга си. И тогава нямаше да ѝ е толкова лесно да го отблъсква повече.

А може би щеше.

Морган бе обзет от нетърпение и сладко очакване.

Още малко време. Още малко път.

Морган замръзна. Погледът му улови движение на пътя. Виждаше кон и ездач!

Обзе го тържество.

Той обърна рязко коня си назад и извика към хората си:

— Запомнете — в никакъв случай няма да стреляте! Няма да пипаме Фарел, докато Частити е с него!

С вик на възторжен триумф Морган пришпори коня си в бесен галоп.

* * *

Конски копита разтърсваха земята зад тях.

Рийд се извърна предпазливо, а конят му продължи да се носи ритмично по горския път. Доловил напрежението у Частити, той пришпори още по-силно животното.

Ездачите ги приближаваха.

Скоро щяха да ги настигнат.

След минута вече препускаха край тях!

— Спри коня, Фарел, или ще те застрелям още сега!

Рийд почувства как Частити потръпна при безчувствената команда на Морган. Не можеше да рискува живота ѝ.

Рийд спря рязко животното и обгърна още по-плътно Частити, докато хората на Морган ги обграждаха. Морган, Уолкър, Бартел и Симънс — имената им отдавна бяха запечатани в съзнанието му.

— Слизай, Фарел! — процеди злобно Морган и остана равнодушно да наблюдава, докато Рийд слизаше от седлото. Той и хората му също слязоха от конете си. Морган изчака двамата да се озоват пряко един срещу друг, преди да продължи: — Е, значи в крайна сметка не си свещеник. Кончита ми каза, че си навлязъл на индианска територия да ме заловиш. — Внезапно Морган се изсмя, а лицето му се сгърчи от омраза. — Недей да ме гледаш така слисано. Сигурно си знаел, че Кончита ще чака да се върна във фургона. Кучката насочи револвер насреща ми, но в действителност искаше само да се пъхне отново в леглото ми. Прочетох го в погледа ѝ, но трябваше да ѝ кажа истината. Не искам повече да имам нищо общо с нея. Тя заяви, че ще ме застреля. — Усмивката на лицето му се стопи. — Не ѝ дадох този шанс.

Частити простена на глас. Рийд импулсивно посегна към нея щом я видя да се олюлява на седлото.

— Не я докосвай! Сега тя е моя!

Рийд рязко се извърна към Морган със страховита гримаса, но Частити го изпревари:

— Аз ли съм твоя? Ти си убиец! Уби Кончита и се опита да убиеш Рийд. Наистина ли мислиш, че ще позволя да ме докоснеш? — Залязващото слънце облиза огнените ѝ коси и им придаде вълшебен блясък, който обаче не успя да смекчи ледените нотки в гласа ѝ, когато процеди през зъби: — Никога няма да дочакаш този ден!

— Чухте ли я, момчета? — Морган се обърна и изгледа за кратко мъжете, скупчени около него. — Искam всички да запомните думите на Частити, за да ѝ ги напомните някой ден, когато изпълзи от леглото ми с доволна усмивка на уста.

— Копеле! — Рийд се стрелна напред.

— Стой на мястото си, Фарел! — Морган присви злобно устни.
— Още не искам да те убивам.

— Пусни го да си върви, Морган. — Гласът на Частити бе дрезгав от уплаха.

— Молиш ли ме, Частити? — Морган се обърна към Уолкър. — Свали я от коня. Искam да я гледам в очите. — Той изчака Уолкър да я спусне на земята, преди да я притисне отново: — А сега искам да ме помолиш, Частити. Кажи ми какво ще направиш за мен, ако оставя Фарел да си иде.

— Млъквай, Морган! — Светлите очи на Рийд хвърляха гневни мълнии. Силното му тяло се напрегна, щом срещна погледа на Частити, застанала на няколко фута от него. — Не се опитвай да го уговаряш, Частити. Знаеш що за човек е. Ти сама го каза. Той е убиец и лъжец.

— Достатъчно, Фарел! — Морган рязко се обърна към Частити и устните му ненадейно се извиха в познатата момчешка усмивка, която измамно прикриваше жестоката му природа. — Ела по-близо до мен, Частити.

Частити не се помръдна.

Усмивката на Морган се стопи.

— Казах да се приближиш.

— Стой където си, Частити. — Рийд я погледна право в очите. Знаеше какво предстои. Знаеше, че Морган вече дебне подходящия момент, за да го убие. Знаеше също, че Морган иска Частити да види как той умира, за да насади страх в сърцето ѝ.

И отлично знаеше какво да стори.

Той пристъпи крачка към Частити.

— Стой далече от нея, Фарел. — Морган пристъпи агресивно към тях и насочи револвера си. — Само се опитай да направиш още крачка, и тя ще е последната в живота ти.

— Стига вече, Морган! — Клепачите на Уолкър потрепваха нервно, докато говореше, а кльоцавото му тяло бе сгърчено от напрежение. — Нямам намерение да гледам цял ден как се опитваш да накараш Фарел да се гърчи! Свършвай по-бързо и да приключваме с това! Искam да се махам оттук!

— Какво те кара да си мислиш, че имаш право да ми нареждаш какво да правя, Уолкър? — Зачервен от гняв, Морган се извърна рязко

към спътника си. Ръката му отпусна дулото на револвера към земята.
— Аз съм шефът тук, забрави ли?

Уолкър обаче нямаше намерение да отстъпва. Не и този път. Гласът му се извиси разгорещено:

— Така е било досега, но вече ми писна от...

Двамата продължаваха да си разменят гневни реплики, но Рийд почти не ги слушаше. Погледът му се стрелна крадешком към пушката на седлото. Уолкър продължаваше да крещи, а останалите гледаха напрегнато Морган. Нямаше да има втори шанс.

С едно светкавично движение, Рийд се хвърли към седлото и сграбчи пушката в кобура. Ловък като хищник, Морган се обърна и вдигна револвера си точно в момента, в който Частити се втурна помежду им.

Отекнаха пронизителни изстрели!

Стройното тяло на Частити подскочи от оглушителния пукот.

Като насън, Рийд посегна да я улови.

Едва когато я притисна сигурно край себе си, вдигна поглед и невярващо изгледа мускулестото тяло на Морган, което се олюляваше и бавно се свличаше на земята.

Частити зарови лице в гърдите му, а сгърченото ѝ от уплаха тяло се разтърси от ридания, докато Морган си поемаше последна, накъсана глътка въздух.

Рийд вдигна очи и видя слисаните погледи на мъжете от бандата. Изглеждаха толкова озадачени, колкото и той самият.

Рийд отстъпи предпазливо крачка назад и придърпа Частити след себе си, когато от храстите наблизко излезе непознат човек с димящ револвер в ръка. Той примижа срещу слънцето и видя още неколцина, които пристъпваха след него.

Индианци.

Непознатият приближи на няколко фута от Рийд. Беше едър мъж, облечен в еленови кожи, а тъмните му коси се спускаха свободно до раменете — отличителен белег на главатаря на племето. Дръзките му, зелени очи по безспорен начин доказваха смесеното му потекло. Очите му се приковаха в Частити в мига, в който зад гърба му се появи млада жена в традиционни индиански одежди и се запъти към Частити.

Частити трепна от вълнение, щом високата, стройна жена се изправи в целия си ръст пред нея. Този път обаче вълнението нямаше нищо общо с ужаса, който я разтърсваше преди минути. Съзнанието ѝ бавно започна да се прояснява и кожата ѝ настръхна от шеметно предчувствие.

Жената се приближи и един слънчев лъч попадна точно върху златния, сърцевиден медальон, който носеше на шията си.

Частити се вцепени. Сепна се, щом младата жена внезапно дръпна шапката си и разкри деликатните, почти ангелски черти на лицето си, и блестящата светла коса, която носеше на дълга плитка на гърба си.

От устните на Частити се изтръгна задавено ридание. Помнеше тази коса. Познаваше това лице.

Странно скована в този изпълнен с магия момент, Частити остана неподвижна, без да откъсва поглед от младото лице на жената насреща си, чието лице се сгърчи от вълнение, устните ѝ се раздвижиха беззвучно, а накрая успя да пророни с дрезгав шепот:

— Частити... ти ли си това?

Най-после свободна да изрази радостта си, Частити посегна към нея с разтреперани ръце. Почувства познатата топлина на ръцете ѝ, които я притискаха с цялата си отдавна сдържана обич. Годиците на болезнена раздяла за миг бяха заличени от съзнанието на Частити, когато най-после намери сили да отвърне на прегръдката ѝ с всичките си сили. Устните ѝ шепнеха несвързани думи на обич и обещания.

Беше миг на чудо и тържество!

Когато най-после се отдръпна от сестра си, Частити обходи с поглед набразденото от сълзи лице на младата жена, надникна в ясните ѝ светли очи, които толкова силно ѝ напомняха за майка им, че сърцето и се преобърна. Видя лъчезарната ѝ усмивка, която така приличаше на нейната, и в този миг разбра, че дългите години не са в състояние да заличат следите от кръвните връзки.

Със свито гърло, Частити се обърна към Рийд. Гласът ѝ трепереше, но този път от щастие, когато се обърна към мъжа, когото обичаше:

— Рийд, това е сестра ми. Името ѝ е Пюрити.

— Хайде, дай да ти помогна.

Рийд обърна Частити към светлината и нагласи раменете ѝ така, че да вижда по-добре дребните пръстенчета на верижката на медальона ѝ, които се бяха оплели в ярките кичури на тила ѝ. Започваше да става все по-сръчен с тази задача. Частити с изненада бе открила, че това е единственото нещо, за което не му достигат умения.

Утринните слънчеви лъчи вече се процеждаха през прозореца на скромната стая в ранчото. Макар и малка, стаичката беше удобна. В ъгъла имаше огромен гардероб с огледало, леглото им беше грамадно, а дюшекът — мек като пух.

По гърба на Частити пробяга гореща тръпка, щом пръстите на Рийд погалиха кожата на тила ѝ и ѝ напомниха за изпълнената с пламенна страст нощ. Беше се отдала на Рийд изцяло и той също ѝ се отдаде без задръжки, а единението помежду им надхвърляше екстаза на страстта и силата на обетите, които си бяха разменили преди седмица. Защото сега, когато всичко възможно бе изречено или сторено, дълбоко в сърцето си Частити чувстваше, че онова, което ги свързва, е по-силно от всякакви думи. Двамата се бяха опарили от огъня на опасността и го бяха надвили, бяха погълнати от пламъка на споделената страст, която никога нямаше да избледнее, и бяха докоснати от искрата на истинската любов, толкова дълбока и всепоглъщаща, че изгаряше след себе си всички съмнения и страхове от миналото.

Частити погледна Рийд и устните ѝ се извиха в лека усмивка. Спомни си мрачния, неразговорлив мъж с брадясало лице, който бе срещнала във влака за Седалия. Помнеше, че когато се приближи към него, си бе помислила, че никога не е виждала човек толкова груб и лишен от чувствителност.

И все пак, нещо не ѝ бе позволило да излезе завинаги от живота му.

В този момент почти можеше да чуе сприхавите гласове на добродушните лели, които я бяха отгледали:

— Видя ли, Хариет, нали ти казвах! Напразно се притесняваше. Частити е силна и умна жена, и умее да взема важни решения. Знаех си, че в крайна сметка ще намери своя път в живота.

— Знаела си, че ще намери пътя си? Аз съм тази, която непрекъснато ти го повтаряше! Винаги съм твърдяла, че вроденото ѝ чувство за независимост ще ѝ помогне да нареди живота си!

— Ти не ѝ позволяваше да пътува на Запад!

— Нито пък ти!

— Казваше, че не бива никога да се омъжва!

— Защото ти искаше да я омъжиш за неудачник!

— Ти пък искаше да я накараш да се грижи за просящите!

— Не е вярно!

— Така беше!

— Паметта отново ти изневерява, както винаги!

— А ти пък си все така празноглава и упорита!

Сега вече Частити знаеше, че добродушните разпри между двете ѝ лели ще секнат. Защото колкото и да бяха различни представите им за живота, в едно нещо двете винаги бяха единомдушни: и двете повече от всичко искаха тя да е щастлива.

В съзнанието ѝ изплуваха и други сенки от миналото. Още не можеше да изтрие от паметта си ужаса, който бе изживяла в последните мигове преди смъртта на Морган. Помнеше как Рийд посегна към пушката на седлото и в същия момент Морган се обърна към него с готов за стрелба револвер. Тя инстинктивно се беше хвърлила помежду им и бе отскочила от оглушителните изстрели.

Откъде би могла да знае, че младият индианец, който се бе появил за кратко в лагера им онази първа вечер, след като двамата с Рийд навлязоха на индианска територия, е разпознал в медальона бижутото, каквото е носела жената на Бледоликия Вълк? Откъде би могла да се досети, че индианецът ще се върне в селището и ще докладва за видяното на племенния вожд? И как би могла да си помисли, че Бледоликият Вълк ще тръгне да я търси, ще открие мястото, където следите на Морган се пресичат с техните, ще намери тялото на простреляната Кончита и ще последва дирите на Морган прано към тях?

Бледоликият Вълк — Кас Томас, човек от два свята — беше мъжът, когото Пюрити обичаше, онзи, чийто куршум бе повалил Морган в онзи съдбовен ден. А след този изстрел Пюрити отново се бе върнала в живота ѝ.

Като се замислеше, Частити изпитваше благодарност, задето съдбата свърза четирима им по такъв невероятен начин. Така между Рийд и Бледоликия Вълк бе възникнала връзка, която винаги щеше да топли сърцето ѝ.

Що се отнасяше до нея самата, раната ѝ отдавна бе заздравяла и белегът вече избледняваше. Отново се чувстваше здрава и силна.

Всички оживели от бандата на Морган вече бяха в тъмница. Собственикът на откраднатото стадо не се появи и животните останаха на индианска земя, а наградата за залавянето на Морган и хората му отиде в ръцете на Бледоликия Вълк и племето Киова^[1]. Двамата с Рийд решиха, че това ще е справедлива отплата, след като индианците бяха спасили живота им.

Телеграфираха на Ед Дженкинс, за да му съобщят за поражението на Морган. По този начин Рийд изпълняваше обещанието си към човека, който търсеше възмездие за смъртта на едничкия си син. Частити се надяваше той да намери покой.

Спалнята, в която двамата се намираха в момента, се намираше в ранчото „Съркъл Си“. Сградата беше издигната лично от Стан Кориган, след като в онзи съдбовен ден преди много години той бе открил Пюрити на брега на реката. А преди седмица Пюрити бе настояла двамата с Рийд да сключат брак именно в този дом. Денят на венчавката им бе прекрасен, а тържеството стана съвсем пълно след появата на...

— Готово. Разплетох го.

Рийд я обърна с лице към себе си и внезапно сложи край на мислите ѝ. Изглеждаше неуместно сериозен докато обхождаше лицето ѝ с поглед и Частити посегна да го помилва по бузата. Предполагаше, че никога няма да свикне с любовта в очите му, от която стомахът ѝ се преобръщаше или пък със сладката мисъл, че този мъж е неин, че тя му принадлежи и че ще е така завинаги. Частити прокара пръсти през гъстата му, изсветляла от слънцето коса. Обичаше да чувства допира ѝ на дланта си.

— Много си сериозен.

— Просто се бях замислил... — Невероятно сините му очи се заключиха с нейните и докоснаха сърцето ѝ по начин, както само той умееше. — Ако не беше това малко късче злато, което носиш на шията си, и всичко онова, което то символизира за теб, може би никога нямаше да напуснеш Изтока и да тръгнеш да търсиш сестрите си. И може би никога нямаше да те намеря на онзи влак.

Частити не можа да потисне усмивката си.

— Аз те намерих, Рийд.

— Да. — Той я придърпа по-плътено към себе си. — Само като си помисля, че можехме да се разминем...

— Не искам да мисля какво е можело да се случи, ако не се бяхме срещнали, Рийд. Предпочитам да мисля какво ни предстои.

Притиснал силното си тяло в нейното, Рийд прошепна:

— На мен ми харесва настоящето. Дълги години не вярвах, че някога отново ще изрека тези думи. Пустотата вътре в мен и огорчението ми от живота се отразяваше на всичко, което вършех, дори на начина, по който гледах на хората наоколо си. Бях като вълк-единак. Но всичко това се промени, когато ти се появи в живота ми, макар че отначало отказвах да го призная. Ти ме смути, Частити. Предизвика ме. Вбесяваше ме повече от всяка друга жена, а когато треската отмина и съзнанието ми се проясни, не можех да реша дали си ангел в човешко тяло или наивна глупачка.

Рийд замълча за миг и светлите му очи обходиха лицето ѝ.

— Беше толкова наивна... толкова доверчива. Тогава бях твърдо решен да открия Морган и ми хрумна, че твоята доверчивост може да ми е от полза. Отначало те мамех съвсем съзнателно. После продължих да крия истината от теб, защото така ми беше удобно. А когато най-накрая бях готов да ти разкрия чувствата си, се изплаших, че е твърде късно. Искam още сега, в този миг, да ти кажа всичко, за да оставиш всички съмнения в миналото. Ти ми помогна да залича от съзнанието си сенките от миналото. Накара ме да проумея, че трябва да са сбогувам с тях, да ги оставя да почиват в мир и да продължа да живея.

Горещият му дъх опари устните ѝ, когато ѝ прошепна:

— Ти ме накара отново да бъда щастлив с настоящето, Частити. Щастлив съм, че си моя съпруга. Очаквам без страх и колебание

бъдещето, защото знам, че винаги ще си до мен. А още по-щастлив ме прави мисълта, че занапред всеки ден от живота си ще мога да те държа в ръцете си.

Устните му се сляха с нейните. Езикът му се плъзна в устата ѝ и предизвика познатия водовъртеж от емоции, които едновременно изостряха и притъпяваха сетивата ѝ. Частити склочи ръце около врата му и го придърпа към себе си, и в този миг почувства как Рийд потръпна от същата нужда, която изгаряше и нея самата. Този нестихващ глад, този сладък шемет, учестените удари на сърцата им, които...

— Хей, вие горе! Няма ли да слезете? Отдавна ви чакаме.

Познатият женски глас откъм първия етаж разпръсна магията на момента. Частити усети как Рийд се скова. Тя едва сдържа усмивката си, когато той се отдръпна от нея с явна неохота и недоволно изражение.

— Сестра ти. По-нетърпеливата от двете.

— По-властната от двете е точната дума. — Устните на Частити се озариха от топла усмивка. — Ето това се случва, когато си най-малкият член в семейството. Сестрите ти никога не го забравят.

Докато слизаха по стълбите, вплели ръка в ръка, Частити се усмихна на красивата, чернокоса жена, която ги чакаше долу.

Хонести.

Прекрасната Хонести с гарваново черни коси и сапфирено сини очи, по-безценни от всеки скъпоценен камък — тя беше най-голямата, най-хубавата, най-властната и тази, която най-силно бе вярвала през всичките години на раздяла, че един ден трите отново ще бъдат заедно.

Частити все още не можеше да повярва на небивалото чудо, което ги очакваше в деня, в който пристигнаха в „Съркъл Си“. Последното нещо, което и двете с Пюрити бяха очаквали да видят, щом ранчото се изправи пред погледа им, беше младата, чернокоса жена, застанала на прага. Двете с Пюрити от пръв поглед разбраха, че това е Хонести. Сърцата и на двете им в онзи незабравим момент им бяха подсказали, че не може да е никоя друга.

Частити не си спомняше ясно какво се случи след това. Помнеше само възторжената тръпка и онова шеметно усещане, че светът най-после е направил пълен кръг и животът ѝ отново е пълноценен.

Доколкото разбираше, Хонести винаги бе вярвала, че ще ги открие. Съпругът ѝ, Уес Хауел, беше висок, тъмен и привлекателен тексаски рейнджър, който винаги постигаше целите си.

— Крайно време беше да слезете. — Хонести пристъпи към нея, а черната ѝ коса проблясва ослепително докато обгръщаше с ръка раменете ѝ и намигаше закачливо към Рийд. — Ще ти отнема съпругата за малко, Рийд. Има едно обещание, което отдавна чака да бъде изпълнено.

— Обещание? — Частити погледна смутено Пюрити, която стоеше на няколко крачки от нея. Сестра ѝ изглеждаше толкова озадачена, колкото и тя самата.

Частити последва сестрите си навън и с изумление огледа грамадния кон, който стоеше оседлан на алеята пред ранчото. Не очакваше да види сълзите в очите на Хонести, когато заговори:

— Помниш ли онзи ден, когато взех петнистата кобилка на татко без неговото разрешение и двете с Пюрити излязохме да пояздим? Татко се втурна след нас и ни подгони из прерията. Накрая ни настигна, върна ни вкъщи и хубавичко ни нахока, но ти плака най-много от трите ни, защото беше твърде малка, за да дойдеш с нас. А вечерта, когато се пяхнахме под завивките, аз ти обещах, че някой ден ще яздим всички заедно. — Усмивката на Хонести беше все така лъчезарна, каквато я помнеха от детинство. — Е, този ден настъпи.

Минути по-късно Частити се покатери на високия кон и погледна към тримата мъже на прага. Уес поклати глава със снизходителност, каквато рядко проявяваше в отношенията си с властната си съпруга. Бледозелените очи на Кас ги проследиха напрегнато, а на устните на Рийд изгря ослепителна усмивка, щом Пюрити извири подканящо, а Хонести пришпори животното в луд галоп.

Вятърът в лицето ѝ... радостните викове на сестрите ѝ... дивата наслада от сладката тръпка да язди по окъпаната от слънце земя!

Сърцето на Частити се преобърна. И сред оживената глъчка от радостен смях и възторжени викове, внезапно долови познатия аромат на рози, после почувства с кожата си усмивката на баща си, и в този момент разбра, че родителите ѝ най-после са доволни — сега, когато трите им дъщери с имена на опасни добродетели бяха отново заедно.

Часове по-късно, останала без дъх, Частити се отпусна в силните ръце на Рийд.

— *Обичам те, Частити.*

Нямаше нужда Рийд да ѝ повтаря тези думи. Очите му и цялото му същество излъчваха любов и сладко обещание за дните, които им предстояха. Винаги щеше да носи любовта му в сърцето си.

[1] Kiowa — северно американско племе, населявало земите на Колорадо и Оклахома, понастоящем потомците му населяват Оклахома — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.